

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

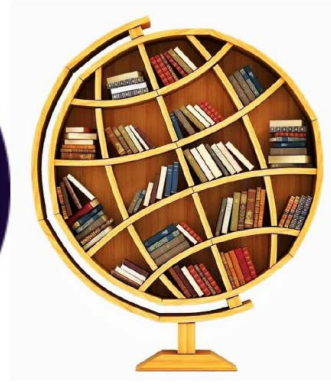
ANLAŞMALI
BİR EVLİLİK
MAFYA İÇİNDE AŞK

KIRGIN

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

Fisaltılar

NEVA ALTAJ

YAYIN NO: 2427

KIRGIN FISİLTILAR

Neva Altaç

Orijinal Adı: *Broken Whispers*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkut

Editör: Yeliz Üslü

Kapak Uygulama: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Ekim 2023

ISBN: 978-605-304-883-1

Sertifika No: 43949

KIRGIN FISİLTILAR

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Broken Whispers

© 2022, Neva Altaç

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KIRGIN

Feselteler

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

YAZARIN NOTU

Bu kitapta iletişim için sık sık Amerikan İşaret Dili (ASL) kullanılıyor. ASL'nin cümle yapısı, konuşma diliyle kısmen farklı olsa da daha kolay bir akış sağlamak amacıyla ASL diyaloglarını Amerikan İngilizcesi dilbilgisi kurallarına göre şekillendirmek için yaratıcı özgürlüğümü kullandım. Umarım bu kararda bir sakınca görmezsiniz.

Kitapta geçen birkaç Rusça kelime var, onların çevirileri ve açıklamaları şu şekilde:

Solnyshko—**солнышко** (küçük güneş, gün ışığı); sevgi ifadesi olarak kullanılıyor.

Zayka—**зайка** (tavşancık); sevgi ifadesi olarak kullanılıyor.

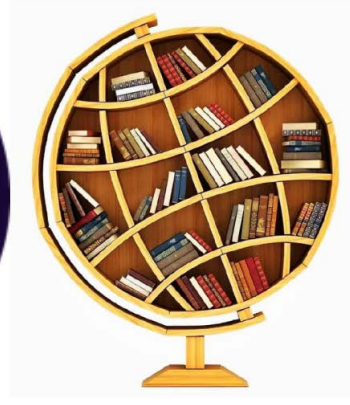
Lenochka—Lena'nın küçültme eki kullanılmış hali.

Piroşki—**пирожки** (hamur işi); kıyma ve/veya sebzeyle doldurularak iştah açıcı olarak ya da meyve veya reçelle doldurulup tatlı olarak sunulabilen ufak hamur işleridir, fırında pişirilebilir ya da kızartılabilirler.

*Dusha moy*a—**душа моя** (ruhum, ruh eşim); sevgi ifadesi olarak kullanılıyor.

“Ya lyublyu tebya vsey dushoy, solnyshko... Ya ne pozvolyu nikomu zabrat' tebya”—“Seni bütün kalbimle seviyorum gün ışığım... Kimsenin seni alıp götürmesine izin veremeyeceğim.”

“Ty luch solntsa v pasmurnyy den”—“Sen bulutlu günde beliren ışık huzmesi gibisin.”

Tetikleyici Uyarısı:

Lütfen bu kitabın bazı okuyucuları tetikleyebilecek içerikler barındırdığının farkında olarak okuyun: aile içi şiddet, istismar bahsinin geçmesi ve şiddet ile işkenceye dair açık tanımlamaların kullanılması (bunların hiçbirisi ana kadın ve erkek karakter arasında geçmiyor).

GİRİŞ

Mikhail

On iki yıl önce

ANİDEN PATLAYARAK AÇILAN KAPININ SESİ PUSLU BİLİNCİMİ delip aştı, peşinden de ağır çekimde düşme hissi geldi. Tanımadığım seslerin fısıltıları uzaklardan bana ulaştı, sesler gittikçe yükseldi, öyle ki tek duyabildiğim şey aceleci bağırışlar oldu.

Sol tarafımdan bir ses, “Yüce Tanrım,” dedi.

Gözlerimi açmaya çalışsam da beceremedim. Birkaç deneyimin ardından gözkapaklarımı aralamayı başardım ama tek görebildiğim bulanık şekiller oldu.

Ve sonra acı geldi.

Bin tane bıçak saplanıyormuş, etime girip orada kalıyormuş gibi hissettiriyordu. Keskin, dağlayan, bütün vücuduma yayılan his, diğer her şeyin ötesine geçiyordu.

Zorlanarak nefes aldım ve konuşmaya çalıştım ama ağzımdan sadece acı dolu, ıslak bir nefes sesi çıktı. Boşluk tekrar kapanıyordu. Sesler yavaşça soldu ve kendime süzülüp gitme izni verdim. Hatırladığım tek şey, kaybolan bilincime sızan yarım yamalak cümlelerdi. Ta ki acı dışında hiçbir şey kalmayana kadar.

“Roman!.. Mikhail hâlâ hayatta!”

“Yüce İsa... Yüzüne bir şey bastır...”

“Başarabileceğinden emin değilim...”

“Başka biri var mı?”

“Hayır, hepsi ölü.”

BÖLÜM bir

Mikhail

Günümüz

AYAKKABILARIMIN CHICAGO OPERA SALONU'NUN BOŞ girişinde çıkardığı yankılar, solumdaki koridordan gelen *Kuşu Gölü*'nün açılış notalarına karışıyordu. Bale çoktan başladığı için giriş boştu. Güvenliğe başımla selam verdikten sonra döndüm ve koridorun sonundaki ahşap kapılara giden uzun holde ilerlerken duvarda asılı olan poster dikkatimi çekti.

Fotoğrafı değiştirmişlerdi. Bir öncekinde bütün ekibi bir grup sıçrayışının ortasındaiken gösteriyordu, uzaktan çekildiği için bütün sahne görünüyordu ancak bu yeni afişte sadece bir dansçı gösteriliyordu, çekim yaklaştırılmıştı. Tam önünde duruncaya kadar yaklaştım. Düşünmeden elimi kaldırdım ve kızın yüz hatlarında gezdirdim –çıkık elmacık kemiklerinde, kiraz gibi kırmızı dudaklarında, ince boynunda, sonra tekrar yukarı çıkıp doğruca bana bakıyormuş gibi görünen gözlerinin çevresinde. Afişin tepesindeki büyük harflerde, bu akşamki gösteri-

nin onun son performansı olacağını duyuruyordu. Görünüşe göre sezon bitiyordu.

Bazen ona yaklaştığımı hayal ediyordum, belki dansından hemen sonra. Biraz laflardık ve onu akşam yemeğine davet ederdim. Öyle süslü püslü bir şey olmazdı, belki merkezdeki şu rahat meyhane olurdu. En iyi şarap onlardaydı ve... Afişin üstündeki camda yansımamı yakaladım ve dokunuşum onu lekeleyecekmiş gibi hissederek anında elimin düşmesine izin verdim. Sanırım benim gibi biri -hem içi hem de dışı çirkin olan biri- böyle bir mükemmelliğe en fazla bu kadar yaklaşmalıydı.

Büyük ahşap kapıyı dikkatlice açtım ve sessizce içeri sığıştım. Tek ışık kaynağı sahnede olduğu için salon karanlığa gömülmüş gibiydi ama ben yine de karanlığın en yoğun olduğu arka tarafta kaldım. Takıntımı sürdürme konusunda son derece dikkatliydim, her zaman gösteri başladıktan sonra geldiğimden ve bitmeden salondan ayrıldığımdan emin oluyordum. Göze batmamak en iyisiydi. Kalabalığa karışmadığımı söylemek biraz hafif bir ifade olurdu.

Görünüşüm beni asla rahatsız etmezdi. Benim işimde, ne kadar korkutucu görünürseniz insanların konuşması o kadar kolaylaşırdı. Bazen sadece odaya girmem bile yetiyordu ve bildiklerini dökülüyorlardı. Şöhretimin de bunda yardımını vardı.

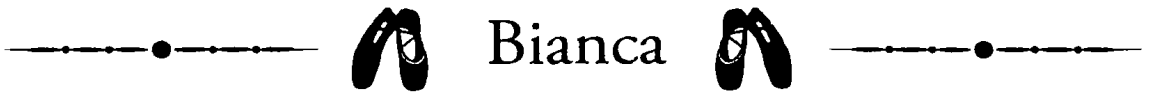
Becerecek düzgün birini bulmak biraz incelikli bir işti ama bunun yüzümle hiçbir alakası yoktu. Bizim ortamımızdaki kadınların birçoğu Bratva'nın Kasabı'nı yatağına atmak için hevesliydi ama onlara kurallarımı söylediğimde o kadar da hevesleri kalmıyordu: sadece işi görecektik kadar kıyafet çıkarılacak, yalnızca arkadan olacak ve hiçbir şekilde dokunulmayacak.

Sivillerin farklı tepkileri vardı. Birçoğu bana doğrudan bakmaktan sakınıyordu. Diğerleri gözlerini dikmekten hoşlanıyordu. İki yaklaşımla da hiçbir derdim yoktu.

Öyleyse şimdi ne sikime canımı sıkıyordu? Niçin karanlık köşelerde saklanıyor, sadece uzaktan gördüğüm bu kızı psiko-patın teki gibi takip ediyordum? Keman solosu başladığında hâlâ akıl sağlığımı sorgulamakla meşguldüm, gözüm anında sahneye çevrildi. Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama aylardır bu kızın hiçbir sahnesini kaçırmamıştım ve artık onun girişinin ne zaman geldiğini biliyordum. Gözüm onun sahnenin ortasına doğru süzülüşüne çevrildiğinde nefesimin kesildiğini hissettim.

Uzun, tiril tiril eteğiyle sahne boyunca dönerken görülme-ye değerdi ve ben onun her hareketini takip ederken büyülenmişim. Açık sarı saçları ensesinde topuz yapılmıştı fakat sıkı saç stili onu sert göstermek yerine, yalnızca oyuncak bebeklere benzeyen kusursuz yüz hatlarını vurguluyordu. Küçük bir kuş gibiydi -zarif ve kırılgandı- ve Tanrı aşkına... can yakacak kadar gençti. Arkamdaki duvara yaslanıp başımı iki yana salladım. Eğer bu delilikten sıyrılamazsam kafayı yiyecektim.

Onun bölümü bittikten sonra salondan ayrıldım ancak doğruca çıkışa ilerlemek yerine kulis kapısının yanındaki büyük masaya doğru yürüdüm. Masa, ziyaretçilerin dansçıların soyunma odalarına götürülmesi için bıraktıkları çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Tuhaf bir uygulamaydı ama benim işime geliyordu. Her zamanki gibi, tek bir gül bıraktım ve çıkışa gittim.

“Baban seninle konuşmak istiyor,” dedi annem kapının ağzından.

Onu görmezden geldim ve kostümlerimin sonuncusunu da ince, beyaz kâğıda sardım, bu esnada tül eteğin tiril tiril kuşağını okşadım. Sonra yatağımın üstündeki büyük beyaz ku-

tunun içine yerleştirdim. Sahne kıyafetlerimin kalanını çoktan içine yerleştirmiş ve kapağını da kapatmışım. Profesyonel bir dansçı olarak kariyerimden kalan her şey tozlarla kaplanmaya hazırdı. Böyle çabucak bitmesini asla beklemiyordum. On altı-sındayken baş dansçılık pozisyonuna yükselen, Chicago Opera Salonu'nun yıldızı. Şimdi daha yirmi birinin baharındayken emekli olmuştu. On beş yıllık sıkı çalışma, aptalca bir sakatlık yüzünden gidivermişti. Kutuyu gardırobun dibine yerleştirmek için döndüğümde ağlamak istedim ama gözyaşlarımın düşmesini engelledim. Zaten ne anlamı vardı ki?

“Ofisinde,” diye devam etti annem. “Onu bekletme, Bianca. Önemli bir konu.”

Annemin gitmesini bekledim, ardından kapıya doğru yöneldiğim sırada makyaj masamın önünde durdum ve bir adet sarı gülün olduğu kristal vazoya baktım. Genelde bir performansın ardından gelen çiçeklerin hepsini çocuk hastanesine bağışlardım. Vermediğim tek çiçek buydu. Uzandım ve altın rengi detayları olan, sarı, ipek kurdeleyle sarılmış uzun, dikensiz sapını okşadım. Geçtiğimiz altı ayda her performanstan sonra benim için tek bir gül bırakılmıştı. Mesaj yoktu. İmza yoktu. Hiçbir şey. Pekâlâ, bu alıp alacağım son çiçek olacaktı.

Odamdan çıktım ve alt kata inip babam ile erkek kardeşimin ofislerinin bulunduğu, evin en uzak ucuna yöneldim. Sırtımdaki uyuşuk sızı artık neredeyse geçmişti ama bunun geçip gidecek bir şey olduğu konusunda kendimi kandırmayı aylar önce bırakmışım. Haftanın beş günü, altı saatlik provalara bir daha asla dayanamayacaktım.

Babamın ofisinin kapısı açıktı, o yüzden tıklatmadan içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve masasının önünde durdum. Beni selamlamadan deri defterine notlar almaya devam etti. Bruno Scardoni, kendinden aşağı gördüğü insanlara canının

istediğinden bir saniye daha önce selam vermezdi. Kendisi kudretini onların üstüne salarken insanların kıpırdanmasını görmekten keyif alıyordu. Ne yazık ki onun güç oyunlarını asla bir yerime takmamıştım, bu sebepten hiçbir davet beklemeden karşısındaki sandalyeye oturdum ve kollarımı göğsümde bağladım.

“Bakıyorum da her zamanki gibi yaramazsın,” dedi başını defterinden kaldırmadan. “İtaatsizliğinin yakında başka birinin sorunu olacak olmasına memnunum.”

Sözleriyle birlikte kalp atışım hızlandı ama herhangi bir tepki göstermemek için yüz ifademi kontrol ettim. Babam yırtıcı bir hayvan gibiydi, avının zayıflık göstermesini beklerdi ki doğruca boğazına atılıp saldırabilsin.

“Ruslarla ateşkes yapıyoruz,” dedi ve başını kaldırıp bana baktı. “Ve sen, önümüzdeki hafta Petrov’un adamlarından biriyle evleniyorsun.”

Şoktan sıyrılmam birkaç saniyemi aldı, sonrasında doğrudan babamın gözlerinin içine baktım ve ağzımı oynatarak, “Hayır,” dedim.

“Bu bir soru değildi, Bianca. Her şey çoktan kararlaştırıldı bile: Adamlarından biri için bir Capo’nun* kızı. Tebrikler, *cara mia***.” Yüzüne zehirli bir gülümseme yayıldı.

Masasından bir parça kâğıt ve kalem aldım, çabucak kelimeleri yazıp ona uzattım. Başını eğip nota baktı ve dişlerini sıktı.

“Sana bunu yaptıramaz mıyım?” diye hırladı.

Ayağa kalkmaya davrandım ama bana doğru uzanıp kolumu yakaladı ve yüzüme öyle sert bir tokat attı ki başım yana doğru döndü. Kulaklarım çınlıyordu ama derin bir nefes alıp yüzümü yeniden babama çevirdim ve masasının diğer kenarına

* İtalyan mafyasında, bir mafya ailesinin veya örgütünün belli bir bölgesel veya hiyerarşik seviyesinin liderini ifade eder –çn.

** (İta.) Canım –çn.

attığı kâğıdı yavaşça aldım. Kâğıdın kenarlarını düzelttim, masada önüne yerleştirip parmağımla orada yazan kelimeleri işaret ettim ve kapıya doğru yöneldim. Öylece evlendirilmeyecektim, hele de yabancı bir Rus'la.

“Eğer sen yapmazsan onlara Milene’yi veririm.”

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu. Buna cüret edemezdi. Kız kardeşim daha on sekizindeydi. Daha çocuktuk. Arkamı dönüp babamın gözlerine baktım ve orada gördüm. Yapardı.

“Bunun dikkatini çektiğini görüyorum. Güzel.” Az önce kalktığım sandalyeyi gösterdi. “Buraya geri gel.”

O sandalyeye doğru attığım beş adım, muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en zor ikinci şeydi. Oraya doğru giderken ayaklarım kurşundan yapılmış gibiydi.

“Şimdi, buna karar verildiğine göre, birkaç şey var. Kocana karşı uysal, itaatkâr bir eş olacaksın. Kocanın kim olacağını hâlâ bilmiyorum ama önemi yok. Önemli olan, Petrov’un yakın çevresinden birisi olacak olması.”

Sandalyesinde arkasına yaslanmasını ve önündeki kutudan bir puro almasını izledim.

“Öfkeni dizginleyeceksin, seni istediği kadar becermesine izin vereceksin ve sana güvendiğinden emin olacaksın. Konuşmadığını öğrendiklerinde çoğu insanın genelde yaptığı gibi muhtemelen seni hafife alacak ve açılmaya, işleri hakkında gevezelik etmeye başlayacaktır.” Purosuyla beni işaret etti. “Söylediği her şeyi hatırlayacaksın, nasıl organize olduklarıyla ilgili her bir detayı, teslimat için kullandıkları güzergâhları, bahsedebileceği her şeyi hatırlayacaksın.”

Masasındaki bir çekmeceyi açıp tek kullanımlık bir telefon çıkardı ve masada bana doğru kaydırıldı. “Öğrendiğin her şeyi bana mesajla bildireceksin. Her bir detayı. Anlıyor musun Bianca?”

Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu. Ne kusursuz bir düzenek kurmuştu: Sorunlu çocuğundan kurtuluyor ve kızlarından birini Bratva'ya feda ederek Don'la* arasını iyi tutuyordu, tüm bu süreçte de Rusların içeriden sızan bilgilerini kendisinin alacağından emin oluyordu. Zekiceydi gerçekten.

“Sana bir soru sordum,” diye hırladı.

Başımı yana eğip onu değerlendirdim, bir silahım olmasını diledim ve gözlerinin arasına nişan alıp tetiği çektiğimi hayal ettim. Iskalamazdım. Yıllar içinde, ağabeyim beni gizlice atış yapmaya götürerek kusursuz nişan aldığımdan emin olmuştu. Babamı öldürecek cesaretimin olduğundan emin değildim ama hayal etmek kesinlikle iyi hissettiriyordu.

Başını sallayarak onayladım, telefonu masadan aldım ve ofisten çıktım, gözümün ucuyla yüzündeki tatmin dolu gülümsemeyi yakaladım. İsteddiği şeye inanmasına izin verdim. Bratva'dan biriyle evleniyor olabilirdim ama bunu kız kardeşim için yapıyordum, babam emrettiği için değil. Ayrıca onun casusunu oynamayacaktım. Yine onun yüzünden ölmeyecektim.

Roman Petrov, Bratva'nın *Pakhan*'ı, yemek odasına girdiğinde herkes ayağa kalktı ve o, masanın başındaki yerine oturana kadar herkes ayakta kaldı. Roman bastonunu sandalyesine dayadı ve oturmamız için başıyla işaret verdi. Sağındaki ilk sandalye boş kaldı. Muhtemelen karısı yine kendini iyi hissetmiyordu. Hamile kadınların sadece sabahları bulantısı olduğunu sanıyor-

* İtalyan mafyasında genellikle bir mafya ailesinin veya örgütünün en üst düzey liderini ifade eden bir terimdir -çn.

dum ama mutfaktan duyduğum kadarıyla, Nina Petrova haftalardır durmaksızın kusuyordu.

Roman hizmetçiye döndü ve başıyla kapıyı gösterdi.

“Çık ve kapıyı kapat, Valentina. İşimiz bittiğinde seni çağıracağım.”

Kadın hızla başını salladı ve çabucak odadan çıkıp çift kanatlı kapıyı arkasından kapattı. Görünüşe göre akşam yemeğinden önce iş konuşacaktık. Roman sandalyesinde arkasında yaslandı ve bugün bize nasıl bir bomba bırakacağını merak ettim. Son sefer hepimizi topladığında, karısıyla tanışalı daha iki gün olmasına rağmen gizlice evlendiklerini haber vermişti.

“Hepinizin çoktan bildiği üzere, İtalyanlarla ittifak yapıyoruz,” dedi. “Şartlarımı kabul ettiler, ben de onlarınkileri kabul ettim ve anlaşmayı bağlamak için gereken tek şey bir düğün yapmak.” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Ee, şanslı damat olmak için kim gönüllü bakalım?”

Kimse tek kelime etmedi. Biz Bratva’da anlaşmalı evlilikler yapmazdık. Bu hep İtalyanların yaptığı bir şeydi ve hiç kimse, kendini bir Truva atına bağlamak istemezdi. O kadının olacağı şey buydu ve bunu herkes biliyordu. Roman’ın kimi seçeceğini merak ettim. Ben olmayacaktım çünkü Roman benim sorunlarımı gayet iyi biliyordu. Sergei de olmazdı. Akli başında olan kimse, bırakın bir insanı, o deliye tost makinesini bile emanet etmezdi. Maxim fazla yaşlıydı, yani Kostya ya da Ivan’a bahsimi koyuyordum.

“Ne yani, güzel bir İtalyan kızını kimse istemiyor mu? Belki bu fikrinizin değişmesine yardım eder.” Ceketinin cebine uzanıp bir fotoğraf çıkardı ve Maxim’e uzattı. “Bianca Scardoni, İtalyan capo’su Bruno Scardoni’nin ortanca kızı ve yakın zamana kadar Chicago Opera Salonu’nda baş balerindi.”

Vücudumun taş kesildiğini hissettim. Bu mümkün değildi.

“Bu ittifakı gerçekten istiyorlar.” Roman gülümsedi. “İtalyan mafyasının en güzel kızı kapanın elinde kalır.”

Maxim fotoğrafı Pavel’e uzattı, kollarını göğsünde bağlayıp Roman’a baktı. “Altında ne var?”

“Niçin altında bir şey olacağını düşünüyorsun?”

“İtalyanlar asla bir capo’nun kızını Bratva’ya vermezler, hele de böyle görünen birini. İttifakı ne kadar istiyor olurlarsa olsunlar. Kızda bir sorun olmalı.”

“Şey, ufak bir problem var ama ben buna ‘artı’ derdim.” Roman pis pis güldü.

Pavel’in bana uzattığı fotoğrafı aldım ve baktım. Açık saçları o kusursuz yüzünü çevrelerken ve açık kahverengi gözleri kameraya doğru gülümserken çok daha güzeldi. Dişlerimi sıkıp fotoğrafı Ivan’a uzattım. Yoldaşlarımdan birinin onu aldığını düşünmek bile bir hiddet dalgasıyla dolup taşmama sebep oldu ve birisine vurmamak için sandalyemin kollarını bütün gücümle kavradım.

Ivan fotoğrafa bakıp kaşlarını havaya kaldırdı, dirseğiyle Dimitri’yi dürtüp fotoğrafı onu verdi.

“Çok da İtalyan’a... benzemiyor.” Dimitri elinde tuttuğu fotoğrafı işaret etti. “İtalyan kızların hepsinin siyah saçları olur sanıyordum. Evlatlık mı?”

“Hayır. Biyolojik büyükannesi Norveçli,” dedi Roman.

Sıradaki Sergei’ydi ama hiç bakmadan fotoğrafı Kostya’ya verdi.

“Siktir, ateşliymiş.” Kostya ısıklık çaldı ve başını iki yana salladı. “Başka fotoğrafı var mı? Tercihen daha az kıyafetle.”

Karşımdaki duvara odaklanıp sandalyeyi daha da sertçe sık-tım, ayağa kalkıp Kostya’nın suratına yumruğu geçirmemek veya daha da kötü bir şey yapıp kızı kendim sahiplenmemek için dürtülerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Kostya fotoğrafa

bakmayı sürdürdü ve bir an için, Kostya'nın ellerini ona sürdürdüğünü hayal ettim, kontrolüm bir saniyeliğine kaydı.

“Onu ben alacağım,” dedim.

Tüm gözler bana odaklanırken odayı kati bir sessizlik doldurdu, her birinin suratındaki şaşkınlık ve inanmazlık gözle görülürdü. Havaya kaldırdığı kaşlarıyla beni inceleyen Roman'a döndüm.

“İlginç bir gelişme,” dedi. “Eğer gönüllü çıkmazsa onu Kostya'ya vermeyi planlıyordum. Yaşı kızın yaşına daha yakın.”

“Olabilir, onu almayacak.”

“Sorununun ne olduğunu daha duymadın, Mikhail. Fikrini değiştirebilirsin.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Pekâlâ.” Roman omzunu silkti ve içkisinden bir yudum aldı. “Öyleyse karar verildi.”

Yemek sessizlik içinde geçti, bu pek görülmedik şeydi. İşle ilgili konuşup arada sırada gülüşmek yerine, bu akşam herkes yemeğiyle meşgul gibiydi ama adamların ara sıra benden tarafa kaçamak bakışlar attığını fark ettim. Muhtemelen İtalyan kızı sahiplenmem için içime nasıl bir şeyin girdiğini merak ediyorlardı ama ne düşündükleri umurumda değildi. O benimdi, ne olursa olsun.

Yemek sona erdikten sonra Roman başıyla beni çağırdı ve ofisine giden uzun koridorda onu takip ettim. O, köşedeki tekli koltuğa otururken ben ayakta kaldım ve arkamdaki duvara yaslandım.

“Kız yirmi bir yaşında. Onun için çok yaşlısın Mikhail.”

“On yaş o kadar fazla değil. Sen karından on bir yaş büyüksün.”

“Benim son derece genç bir kişiliğim var,” dedi ve gülümsedi.

“Tabii tabii.”

“Her zamanki gibi dokunaklı.” Başını iki yana salladı. “Kız daha yeni yetişkin sayılır. Her gece dışarı çıkmak için kafanı ütülemeye başlarsa ne yapacaksın? Ya partilemek isterse ve sen ona çalışman gerektiğini söylersen? Her hafta onu ergen filmlerini izlemeye götürmek zorunda kalacaksın. Nina bile o saçmalığı seviyor. Sana birkaç öneri göndermesini isteyebilirim aslında.”

“Sağ ol. Ben almayayım.”

Roman iç geçirip arkasına yaslandı.

“Onun yaşındaki kızlar, günde beş cümleden fazla konuşacak bir adamı ister Mikhail. Öpücükler, kucaklaşmalar beklerler. Bunu düşündün mü?”

“Üstesinden geleceğiz.”

Sessizlik. Beni sadece başını yana eğerek izledi ve düşündüğü şeyi tam olarak biliyordum.

“O senin her zamanki becerdiğin kadınlardan biri değil. Yirmi bir yaşındaki bir kızın senin... sorunlarının üstesinden nasıl gelmesini bekliyorsun?”

“Üstesinden gelmek zorunda kalmayacak. Ben sorunlarımla kendim başa çıkacağım.”

“Ya? En son ne zaman Lena dışındaki birine kendi isteğinle dokundun?”

Cevap vermeden ona baktım. Cevap vermek istemediğim için değildi, hatırlayamadığım içindi. “Üstesinden geleceğim, Roman.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Tamam o zaman.” İç geçirip devam etti. “Muhtemelen bizimle ilgili casusluk yapıp İtalyanlara haber uçuracağını biliyorsun. Uyuşturucu operasyonlarımızın çoğundan sen sorum-

lusun, o yüzden onun önünde söylediğin şeyler konusunda çok dikkatli olmanı istiyorum. Ayrıca, sen orada yokken karıştırma ihtimaline karşı ofisindeki tüm hassas bilgileri kaldırdığından emin ol.”

“Kaldıracağım.”

“Onun hakkında bilmen gereken bir şey daha var ve eğer fikrini değiştirmeye karar verirsen, onu Kostya’yla evlendiririm.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Kız konuşmıyor, Mikhail.”

Kasıldım ve Roman’a baktım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

“Sağır olamaz,” dedim. “O dansçı.”

“Sağır değil. Ergenliğinde bir araba kazası geçirmiş. Detayları bilmiyorum. Scardoni bu kadarını paylaştı.”

“Nasıl iletişim kuruyor?”

“Hiçbir bilgim yok. Sanırım bir not defterine yazar ya da işaret dili kullanır. Hâlâ buna var mısınız?”

“Evet.”

Roman tek kaşını havaya kaldırdı ama kararım ile ilgili yorumda bulunmadı. “Düğünü yapmadan önce bir buluşma ayarlamamı ister misin?”

Hareketsizleştiğimi hissettim. “Hayır.”

Sanki o sorusunun cevabını zaten bilmiyormuş gibi, “Niye?” diye sordu. “Hayır diyemez. Her şey kararlaştırıldı.”

“Buluşma yok.”

Roman beni izledi, sonra başını iki yana salladı. “O zaman düğün hazırlıklarını yapalım.”

BÖLÜM

iki

Bianca

SABAH GÜNEŞİNİN IŞIĞI, PENCERELERDEKİ UÇUŞ UÇUŞ perdelerin arasından odaya girip sıcaklığıyla içeriyi yıkıyordu. Düğün için ne kusursuz bir gün olurdu, tabii o düğün benimki olmasaydı. Dışarısı ılık olabilirdi ama benim içimde kükreyen bir buz fırtınası vardı.

Öne doğru eğilip eyeliner'ın ucunu gözümün kenarına yerleştirdim ve gözkapağımın üstüne uzun, ince bir çizgi çektim. Belki de kaçmalıyım. Eninde sonunda beni bulurlardı ama buna değermi.

“Çok güzelsin!” Milene kapının girişinden haykırıp içeri girdi. “Ağlayacağım!”

Kız kardeşimin hatırına gülümsedim ve makyajımı yapmaya devam ettim. Düğünlerden nefret eden biri olarak, kız kardeşim tüm bu olanlarla ilgili normal olmayacak kadar heyecanlıydı, o yüzden ona gerçeği söylemeye içim el vermedi.

“Keşke Angelo seni görmek için burada olsaydı, babam onu Meksika’ya gönderdiği için öyle öfkeliydi ki.”

Evet, ben de ağabeyimin bugün burada olmasını dilerdim. Milene dışında, bana gerçekten değer veren tek aile bireyim oydu ve babamın onu bilerek gönderdiğinden emindim.

“Bu sabah altıda Agosto’nun beni resepsiyon salonuna götürmesini sağladım. Harikaydı. Anlaşmalı evliliği kabul etmene hâlâ inanamıyorum. Birlikte kız kurusu olarak kalacağımızı, bir sürü kediyle birlikte bir başımıza yaşayacağımızı düşünüyordum.”

Gelinliğimle oynamaya, kumaşı düzeltmeye başladı. “Bugün senin aracılığıyla bunu yaşayacağım. Bir düğüne katılmayı planladığım en yakın an bu. Ebediyen.” Kahkaha atarak gelinliğimin kenarını kontrol etmek için eğildiğinde, aynadan onu izledim.

Milene’nin bugün benim yerimi almaya ne kadar yaklaştığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Liseden sonra üniversiteye gitmeyi planlıyordu. Sekiz yaşından beri tek konuştuğu şey hemşire olmaktı ve en çok istediği şey buydu. Dileğini gerçekleştirmesini umuyordum. Milene’nin ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden, muhtemelen bunu yapacaktı. Tabii babamız, pençelerinden kaçmadan önce onu da evlendirmeye karar vermezse.

“Ee, bana şu adamdan bahsetsene. Müstakbel kocanla ilgili her şeyi bilmek istiyorum! Niçin onu bizimle tanıştırmaya getirmedi?”

Eyeliner’ı masaya bıraktım ve Milene’ye bakmak için sandalyemde döndüm, benim tatlı küçük kardeşim boş vakitlerinde saatlerce YouTube’da takılmış ve benim yüzümden işaret dilini öğrenmişti. Annem ve ağabeyim de temel şeyleri biliyordu ama sadece basit cümleleri anlayacak kadar pratikleri vardı. Ablam Allegra ve babam hiç zahmet bile etmemişti.

“*Adı Mikhail Orlov,*” diye işaret yaptım. Milene son birkaç yılda işaret dilinde çok iyi seviyeye gelmişti, normal bir sohbet

gerçekleştirebiliyorduk ama yine de yavaş hareket etmeme ihtiyacı vardı.

“Ee? Neye benziyor? Ateşli mi? Kaç yaşında? Hadi, anlat bana.”

“Sadece bu kadarını biliyorum.”

“Ah, ketum olma.” Milene kahkaha attı ve kolumu çimdikledi. “Anlat bana!”

“Hiç tanışmadık. Adı dışında hiçbir şey bilmiyorum.” İşin aslı umurumda değildi, o yüzden hiç sormamıştım. Bana nasıl bir yararı olacaktı ki? İstesem de istemesem de adamla evleniyordum.

“Ne! Sen deli misin? En azından onunla tanıştığını ve adamdan hoşlandığın için bu evliliği gerçekleştirmeye karar verdiğini sanıyordum.”

“Git üstünü giy. Geç kalacağız.”

“Bianca?” Elini omzuma koydu. “Evlenmeyi kabul ettin mi? Yoksa bunu sana babam mı yaptırıyor?”

“Elbette kabul ettim.”

“Hiç tanışmadığın biriyle evlenmeyi kabul ettin? Bana yalan söyleme canım.”

“Yalan söylemiyorum. Lütfen üstünü giy.”

Kıstığı gözleriyle beni izledi ama en sonunda gitti. Makyajımı bitirdim, topuklu ayakkabılarımı giydim ve sonsuza kadar mutsuz yaşamaya giderken Milene’nin aynı kaderle yüzleşmemesi için dua ettim.

Düğün, Chicago’nun merkezindeki lüks Four Seasons otelinin resepsiyon salonunda yapılıyordu ve oraya vardığımız anda tüm başlar bize doğru döndü. Roman ve grubun kalanı sağ taraftaki

ilk iki sıraya yerleşirken düzinelerce göz bizi izledi. Toplamda sadece sekiz kişiydik. Öte yandan sol taraf, yani İtalyanların oturduğu yer hıncahınç doluydu. Yirmi sıranın yirmisini de sursatsız yüzler işgal ediyordu. Sanırım içlerinden birinin Bratva'ya gelin olmasından kimse mutlu değildi ama yine de bu onları dedikodu ve beleş yemek için gelmekten alıkoymamıştı.

İtalyanlar kutlamalar ve görünüşleri için ciddi yatırımlar yaptı. Her yerde kocaman, beyaz çiçek aranjmanları vardı ve her sandalyenin etrafına ipek fiyonklar bağlanmıştı. Hatta lanet olası yerin her tarafında beyaz çiçek yaprakları vardı. İtalyanlar için her şey, harika bir izlenim yaratmakla ilgiliydi.

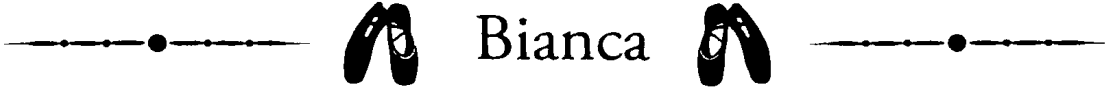
Diğerleri yerlerine yerleşirken, Kostya ve ben ilk sıranın yanında ayakta kaldık. İtalyanlar kendi aralarında konuşmaya, dirsekleriyle birbirlerini dürtüp bizi izlemeye başladılar. Yüzümü gördüklerinde çoğu bakışlarını kaçırdı ve Kostya'ya odaklanarak onu ölçüp tarttılar. Uzamış sarı saçları ve yaramaz gülümsemesiyle, Kostya hoş bir veletti. Kadınlar hep kendilerini onun kucağına atardı, o yüzden insanların bugün evlenen kişinin o olduğu sonucuna varması şaşırtıcı değildi.

Bir adım öne çıktım, yüksek masanın diğer tarafında nikâh memuru bekliyordu. Sağdıçım olan Kostya peşimden geldi ama iki adım sağımda durdu. Benim damat olduğum belli olduğu anda herkes bir ağızdan nefes aldı ve tüm salon sessizleşti.

İtalyanlara doğru dönüp baktım, gözlerindeki bariz şokla bana bakıyorlardı ve Bruno Scardoni'ye ulaşana kadar gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirdim. Kızını mihraba kadar yürütüyor olması gerekmiyor muydu? İlk sıranın ortasında, dudaklarında kendini beğenmiş, tatminkâr bir gülümsemeyle oturuyordu. İlginçti. Sağındaki üç kadın, karısı ve iki kızı, taş kesilmiş bir halde oturuyorlardı, yüzlerinde bir dehşet ifadesi vardı. En azından bunu bekliyordum. Ağabeyinin nerede olduğunu me-

rak ettim. Topladığım bilgilere göre, Bianca ve ağabeyi yakındı, o yüzden kız kardeşinin düğününü kaçıyor olması tuhaftı.

Düğünden önce Bianca ile şu görüşme işini yapmalı mıydım diye merak etmeye başladığım sırada, düğün marşının sesi salonu doldurdu. Beni gördüğünde çılgınlık atarak kaçmayacağını umuyordum çünkü peşinden giderdim.

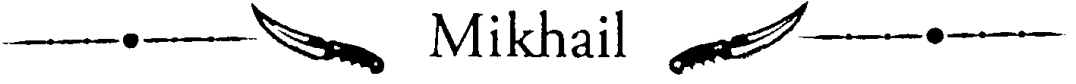
Önümdeki beyaz kapıya baktım ve diğer yanda beni nasıl bir hayatın beklediğini merak ettim. Kuzenim ve nedimem olan Catalina duvağımı düzeltti, yüzüme düşen katları ayarladı.

Satılmıştım. Başkasının gayeleri gerçekleşsin diye bir damızlık gibi satılıyordum. Bundan kaçmak için, kendi hayatımı kurtarmak uğruna kız kardeşimin hayatını mahvetmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Geri adım atamazdım, o yüzden başımı yukarda tutarak ilerleyecektim ve şerefsiz babam bana zarar vermediğini görecekti.

Mihraba doğru kendi başıma yürüyeceğimi söylediğimde krizlere girmişti. “İnsanlar ne der?” diye bağırmıştı.

İnsanların ne dediğinin benim için bir anlamı yoktu. Beni ikincil zarar olarak kullanmaya karar veren bir adamın, baba rolünü oynamasına izin vermeye niyetim yoktu. Ayrıca oraya yüzümde çekingen, korkmuş kurban gibi bir ifadeyle de gidecek değildim.

Düğün marşının ilk notaları çalmaya başlayınca otel üniforması giyen bir adam kapıyı açtı. Duvağımı kenarından tuttum, lanet şeyi kafamdan çıkardım ve dantel kumaşı yere bıraktım. Arkamdaki Catalina hızla nefes aldı ama onu görmezden geldim ve derin bir nefes aldıktan sonra salona adım attım.

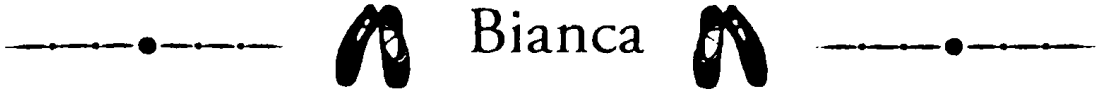

Aylardır takıntı haline getirdiğim kadın içeri adım attı ve soluğumun ciğerlerimi terk ettiğini hissettim. Güzel olduğunu biliyordum ama onu bu kadar yakından ve yüz yüze görünce... Öyle yanılmıştım ki. O sadece güzel değildi, bu kelime fazla düzdü. Vücudundan akıp giden ve kısa bir kuyrukla sona eren uzun, beyaz gelinliğiyle nefes kesiciydi. Sarı bukleleri yüzünün iki yanından özgürce beline kadar uzanıyordu. Bu kadar uzun saçlı bir kadını gördüğümü hiç sanmıyordum. Bana bir elf prensesini anımsatıyordu. O hikâyede benim ne türden bir canavar olacağımı merak ettim.

Başını dik tuttu, mihraba doğru kendinden emin, hızlı adımlarla, doğruca bana yürüdü. Bana baktı ve gözlerini ayırmadı, mahvolan yüzümü ve göz bandımı gördüğünde irkilmedi, yaklaşırken adımları sekteye uğramadı. İçine atıldığı durumdan korkan utangaç, çekingen bir kız görmeyi bekliyordum ama gözlerinde korkudan eser yoktu, sadece kararlılık vardı.

Karşımda dururken öyle güzel ve cüretkârdı ki, içimde ona dokunmak için ani, açıklanamaz bir dürtü hissettim. Gerçek olduğundan emin olmak için. Tuhaf bir histi. Lena dışındaki biriyle fiziksel temasa girmekten hoşlanmıyordum. Hoşuma gitmiyordu ve asla bunu başlatan ben olmazdım.

Nikâh memuru konuşmaya başladı ve hepimiz ona doğru dönerken, parmağımı elinin üstüne sürtmekten edemedim. Minik bir dokunuştı. Fark ettiğini bile sanmıyordum. Önümüzdeki adam gevezelik edip duruyordu, gelinime kaçamak bir bakış daha atmak için başımı eğdim. Uzun sayılmazdı ve minik eli benimkinin yanında çok narin görünüyordu. Kırılgan. Ancak sonra başını kaldırıp baktı ve gözlerini kırpmadan beni değerlendiren o gözlerde kırılgan hiçbir şey yoktu.

Bianca

Adam beklediğim gibi değildi.

Nikâh memuru kendi kısmını söylemeye başladığında, ettiği tek kelimeyi bile duymadım. Tüm varlığım, yanımda duran adama odaklanmıştı. Salona girdiğimde ve gözlerim mihraptaki adamın devasa cüssesine odaklandığında neredeyse ayağım takılıyordu, sahnedeki onlarca yıllık pratiğim sayesinde ilerleyebildim. Müstakbel kocam profesyonel bir dövüşçü cüssesine sahipti, geniş omuzları ceketinin kumaşını geriyordu. Siyah bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giyiyordu, kömür karası saçları ve şu göz bandıyla karanlık bir intikam meleği gibi görünüyordu.

Göz korkutan fiziğine fazlasıyla odaklandığım için yara izlerini hemen fark etmedim. En geniş iz hemen sağ kaşının üzerinden başlıyor ve yüzü boyunca inip göz bandının altında kayboluyor, ardından çenesinden aşağı uzanıyordu. Hemen yanında bir başka iz vardı, göz bandının altından başlıyor ve aşağı doğru inip dudaklarının kenarına varmadan bitiyordu. Çenesinin sol tarafındaki iz boynu boyunca uzanıyor ve gömleğinin yakasının altında kayboluyordu. Böylesine yaralara neyin sebep olabileceğini hiç bilmiyordum ama korkunç bir şey olmalıydı. Tanıdığım çoğu adam, yüzlerindeki izlerin en azından birazını kapatmak için sakal bırakırdı. Yakında kocam olacak bu adam yara izlerini saklamıyor gibiydi çünkü diğer insanların ne düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi tıraş olmuştu.

Nikâh memuru konuşmasını bitirdi ve eşimin yanında duran adam yaklaşıp nikâh yüzüklerinin olduğu ufak, kadife bir kutuyu masanın üzerine yerleştirdi. Mikhail daha ufak olan yüzüğü aldı ve bana bakarak bekledi. Elimi kaldırdım ve tenime dokunmadan yüzüğü parmağıma kaydırmasını izledim. Sanki

kasten dokunmamaya çalışıyor gibiydi. Kutudan daha büyük olan yüzüğü aldım ve kaldırdım ancak elini uzatmak yerine yüzüğü parmaklarımın arasından aldı ve kendi kendine taktı.

Memur bizi karı koca ilan etti ve masadaki büyük, açık defteri gösterdi. “Gelini öpebilirsin,” kısmı yoktu ve bunu kasten mi yaptı, yoksa unuttu mu diye merak ettim çünkü adam tuhaf bir şekilde huzursuzdu, elleriyle oynayıp duruyor ve kocam dışında her yere bakıyordu.

Mikhail kalemi alıp adını yazdı ve kalemi bana uzattı. Başımı kaldırdım ve onu, arkamı dönüp kaçmamı bekliyormuş gibi beni izlerken buldum. Göz temasımızı bozmadan tek kaşımı havaya kaldırdım, kalemi elinden aldım ve imzamı attım. Bianca Orlov. Bitmişti.

İnsan kalabalığının, açık büfe masalarına “saldırarak” tabaklarını yiyeceklerle doldurmalarını ve yüksek sesle konuşmalarını izledim. Bianca yanımda duruyor, sessizce salonu gözlemliyordu ve içimden bir ses, onun da kalabalığı pek sevmediğini söylüyordu. Bu, ortak noktamızdı.

Roman bana yaklaşp Dimitri’yle birlikte ayrılacağını söyledi. Muhtemelen evde kalan karısına dönmek için hevesliydi. Karısını gözünün önünden ayırma konusundaki isteksizliğini göz önüne alınca, düğüne gelmiş olmasına bile şaşkındım. Roman, Bianca’ya dönüp kendini tanıtarak elini uzattı. Avuçları temas ettiğinde, karıma dokunmasını önlemek için, Roman’ın elini itip uzaklaştırmak gibi tuhaf bir ihtiyaçla dolup taşım.

Roman gözden kaybolduğunda, “Buradan çıkmak ister misin?” diye sordum.

Bianca kalabalığın üzerinde gözlerini gezdirdi, bana baktı ve başını sallayarak onayladı. Çıkışa doğru yönelirken başımla Kostya ve adamlarımızın kalanlarına işaret verdim. Tam kapıya varacakken Bianca'nın elini kolumda hissettim, kolumu hafifçe sıktı ve bir an için gerildikten sonra kaslarımı rahatlattım. Ailesinin oturduğu masaya doğru, gidip veda etmek istiyormuşçasına baktı, o yüzden arkamı döndüm ve onlara doğru yürümeye başladım.

Küçük kız kardeşi sandalyesinden atlayıp Bianca'ya doğru koştu, beline sarılıp kulağına bir şey fısıldadı. Bianca bir adım geriye çekilip elleriyle işaret yapmaya başladı. Yüzümü ifadesiz tuttuğumdan emin olarak parmaklarının oluşturduğu kelimeleri çaktırmadan izledim.

“Biz gidiyoruz. Her şey yolunda. Sabah sana mesaj atarım ve konuşuruz.”

“Bu kadar erken gidersen babam sinirlenecektir,” diye fısıldadı kardeşi.

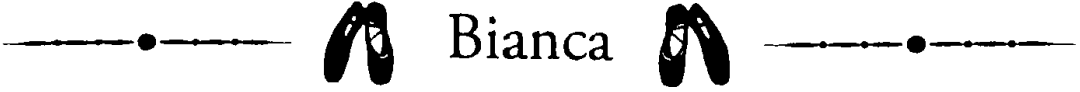
“Sevgili babamıza cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyebilirsin.” Bianca bunu yavaşça işaret etti, sanki kardeşinin her kelimeyi yakaladığından emin olmak istiyordu, sonrasında kızın elini tuttu ve kızı bana doğru çevirdi.

Zavalıcık yutkundu ama kendini çabucak toplayıp gülümsedi. Elini uzatmadı ve buna memnun oldum. Gerekli olduğunda, el sıkışmak gibi standart sosyal etkileşimlerle bir sorun yaşamıyordum ancak kaçınmaya tercih ediyordum.

“Ben Milene. Tanıştığıma memnun oldum, Bay Orlov.”

Bianca'nın benimle şahsen tanıştırdığı tek kişinin Milene olduğu dikkatimden kaçmadı. Diğerlerine sadece kısaca başımı salladım, bir ay öncesine kadar birbirimizi öldürmeye çalıştığımız düşünöldüğünde bu o kadar da tuhaf değildi.

Milene, Bianca'ya bir şey söylemek için döndüğü sırada salonda bir silah sesi patladı.

İlk silah sesi havayı deleli bir saniye olmadan güçlü bir kol belime dolandı. Sonra bir baktım ki yanımda Milene'yle yere yapıştırılmış haldeydim. Mikhail üstümüze kapanmıştı ve bizi ateş hattından vücuduyla koruyordu.

Daha fazla silah sesi ve çığlık atan insan gürültüsünün üzerinden Mikhail, "Servis kapısı. Eğilerek ilerleyin. Hemen!" diye bağırdı.

Bacaklarımı gelinliğin kuyruğundan kurtarmayı başarıp kumaşı tek elimle topladım ve birkaç metre ötedeki kapıya doğru Milene'nin arkasından yapabildiğim kadar hızla süründüm. Dar koridora çıkmayı başardığımız anda duvara yaslandım ve Milene'yi sımsıkı kucakladım. Yaprak gibi titriyordu, soluğu kesik kesikti ve benim de ondan geri kalır yanımda yoktu. Mikhail'i orada bulmayı bekleyerek kapıya doğru bir bakış attım ama koridorda bizimle birlikte değildi.

Hızla ateşlenen iki el silah sesinin ardından sesler tamamen durdu, duyabildiğim tek şey haykıran adamlar ve çığlık atan kadınlardı. Birkaç saniye bekledikten sonra kapıya geri gittim ve salona bir bakış attım. Kaos hâkimdi.

İnsanlar salonun diğer tarafındaki çift kanatlı kapıya doğru koşuşturuyor, etraflarındakilere hiç dikkat bile etmiyorlardı. Babamın kuzenlerinden biri olduğunu bildiğim yaşlı bir adam kan gölünün içinde, hareketsizce yatıyordu. Ondan çok da uzakta olmayan bir kadın yerde oturuyordu, iki adam onun iki yanında dizlerinin üstüne çökmüştü ve birisi onun kanayan

kolunu tutuyordu. Salonda ya kurşunla ya da izdiham sırasında yaralanan daha fazla insan var gibi görünüyordu ama başka kimse ölmüş ya da ciddi şekilde yaralanmışa benzemiyordu. Birkaç adam silahlarını çekmiş vaziyette salonda geziniyor, yaralıları kontrol ediyordu. Birkaçının Mikhail’le birlikte gelen adamlardan olduğunu fark ettim ama kalanı babamın adamlarıydı.

Mikhail hemen yan tarafta, bir duvarın kenarında, yerde yüzüstü yatan bir garsonun başında toplanmış kalabalıkla birlikte duruyordu. Mikhail’in, silahını ceketin altında saklı duran kılıfına sokmasını ve cesedin yanında diz çökmesini izledim. Ölü adamın sağ kolunun düğmesini açıp yukarı sıyırdıktan sonra kolunu inceledi. Babam gidip Mikhail’in yanında durdu. Birkaç saniyeliğine bir şey konuştular, sonra Mikhail dönüp bana doğru yürüdü.

“Babanın yanına git, Milene,” dedi kız kardeşime ve sonra bana döndü. “Bu taraftan.”

Beni uzun bir koridor boyunca ilerletip otelin çamaşırhane-sinden geçirdi, büyük servis çamaşır makinelerinin arkasından üniformalı çalışanlar bize göz attılar. Metal bir kapıdan çıkıp sağa dönerek park yerine ilerledik. Sanki bir hava boşluğunun içinde ilerliyordum, hiçbir şey duymuyordum ve etrafımdaki şeylerin farkında bile değildim. Poligon dışında, ateş edilmesine ilk defa şahit oluyordum ve şoka girmiş olabilirdim.

Mikhail bir arabaya yaklaştı ve benim için yolcu kapısını açtı. Eğer birisi bana bindiğim arabanın modelini ya da hatta rengini bile soracak olsa onlara hiçbir şey anlatamazdım. Yolculuğumuz sırasında birini aradı ama bütün konuşması Rusçaydı, yani ne dediği veya kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Konuşmayı sonlandırmasından kısa süre sonra uzun, modern bir binanın yeraltı garajına girdi. Nereye gittiğimize hiç

dikkat etmemiştim, o yüzden bildiğim tek şey, şehir merkezinde bir yerde olduğumuzdu.

Mikhail benim için kapıyı açtı, gümüş rengi bir asansöre doğru onu takip ettim ve ufak bir panelin üzerinden kartı geçirmesini izledim, sonra en üst katın tuşuna bastı. Kısa bir süre sonra asansörün kapıları, karşıda sadece tek bir kapının olduğu bir girişe açıldı.

Derin bir nefes aldım. Beni evine getirmişti. Bu gerçeğin bana neden bu kadar sert çarptığını bilmiyordum. Elbette beni kendi evine getirecekti. Ondan beni babamın evine bırakmasını bekleyemezdim ama yine de şu andan itibaren hayatımın ne kadar farklı olacağını şimdi kavıyor gibiydim. Bir nefes daha aldım ve Mikhail'in evine girdim.

"Oturma odası, yemek odası, mutfak, misafir banyosu." Mikhail, karşı tarafında tavandan yere kadar penceresi olan devasa açık alanı gösteriyordu. "Spor odası olarak kullandığım oda. Lena'nın odası. Ofisim."

Lena kimdi? Belki de evde yaşayan bir temizlikçisi vardı.

Mikhail arkasını döndü ve açık alanın diğer tarafını gösterdi. "Yatak odam. Sen onun yanındaki misafir yatak odasını kullanabilirsin."

Gözlerimi ona dikip baktım, az önce söylediği şeyi kavramaya çalışıyordum. Beni kendisiyle uyumaya zorlamayacak mıydı?

Başını eğip bana baktı, tek mavi gözü beni ilgiyle inceliyordu ve uzanıp yüzüme düşen tek tutam saçımı çektikten sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ben kadınları zorlamam, Bianca. Bu açık mı?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Güzel. Şimdi gitmem lazım ve büyük ihtimalle de sabaha kadar dönmem. Buzdolabında yemek var. Ye. Duş al ve yatıp uyu, dinlenmen lazım. Telefonunu ver."

Nasıl olduysa, ince, altın rengi zinciriyle göğsüme çaprazlama taktığım ufak el çantası bu akşamın olaylarından sağ çıkmıştı. İçine uzanıp telefonumu çıkardım ve isteksizce ona verdim. Telefonuma el koymasını beklemiyordum.

Telefonumu alıp götürmek yerine bir şey yazmaya başladı.

“Numaramı yazıyorum, alt kattaki güvenlik biriminin numarasını da. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Sana hemen geri mesaj atamayabilirim ama yapabildiğim ilk anda cevap yazacağım.” Telefonumu geri uzattı, elimi yavaşça kaldırıp telefonu aldım.

“İstediğin gibi dolaşıp etrafı keşfedebilirsin ama ofisim bu sınırların dışında. Diğer her yer serbest. Bu konuda anlaştık mı?”

Yine başımı sallayıp onayladım ve “Sabah görüşürüz” ya da “İyi geceler” tarzı bir şey söylemesini bekleyerek ona bakıp durdum. Ama sadece uzandı ve parmağını elimin üstünden hafifçe geçirdi, dokunuşu tüy gibiydi. Sadece bir saniye sürdü ve sonra tek kelime etmeden gitti.

Ne tuhaf bir adamdı.

“Kolunun iç kısmında Arnavut çete dövmesi vardı,” dedim Roman’a. “Sence Dushku mu?”

“Mümkündür. Belki de dostu Tanush’u kimin ortadan kaldırdığını öğrendi. Ya da belki de İtalyanlarla ondan önce anlaşmaya vardığımız için kızdı.”

“İkisi de olabilir.” Başımı evet anlamında salladım. “Ya da belki birisi bunu yapanın Dushku olduğunu düşünmemizi istiyor. Tek bir adam yollamışlar ve o salondaki insanların yarısı silahlıydı. Bu bir intihar göreviydi. Ayrıca onu Arnavutlara

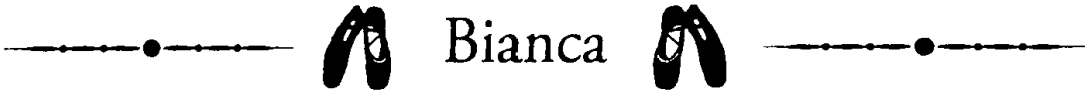
bağlayan bir dövmesinin olması da ne tesadüf. Bir şeyler yerine oturmuyor.”

Roman öne doğru eğilip parmaklarıyla masasında tempo tuttu. “İtalyanlar bize oyun oynuyor olabilir, daha büyük bir şey için ortam hazırlıyorlar. Düğünün güvenliğini sağlamaktan onlar sorumluydu ve silahlı bir adam geçmeyi başardı.” Parmağını bana doğrulttu. “Karına göz kulak olmalısın. Onu çok yakından izle.”

“İzleyeceğim.” Başımı tamam anlamında salladım ve Pakhan’ın ofisinden çıktım.

Eve dönerken Roman’ın söylediği şeyi düşündüm. Haklı mıydı? Bianca babası için casusluk yapıyor olabilir miydi? Harika bir fırsat olurdu, Bruno Scardoni gibi acımasız bir capo’nun kaçırmayacağından emin olduğum bir fırsattı. Yine de içimden bir ses buradaki meselenin o olmadığını söylüyordu. Babasına her bakışında Bianca’nın gözlerinde gördüğüm hoşnutsuzluk sahte olamazdı. Evet, karımın her şeyi belli eden gözleri vardı.

İşaret dilinde usta olduğumu ona söylemeli miyim diye merak ettim. İletişim kurmayı çok daha kolay hale sokardı ama konuyu, henüz onunla tartışmaya hazır olmadığım şeylere getirirdi. Şimdilik işaret dili olmadan halletmemiz gerekecekti.

Stresliyken ya temizlik ya da yemek yapardım. Burada temizleyecek bir şey yoktu. Her yer pırıl pırıldı. O yüzden mutfığa yöneldim ve kolay peynirli makarnam için malzemeleri aramaya koyuldum.

Öncesinde misafir banyosunda duş almış ve Mikhail'in evinde biraz dolaşarak vakit geçirmiştım. Daire fena halde genişti; binanın tüm üst katını kaplıyordu ve modern tarzda, çoğunlukla cam ve beyaz vurguları olan koyu renkli ahşapla döşenmişti. Önce mutfığı kontrol ettim, bir aşçının rüyası gibiydi ve ağzına kadar doluydu. Kilerde kakao, buzdolabında ufak çilekli yoğurt kapları ve çekmeceler dolusu şekerleme gibi birkaç şaşırtıcı şeye de rastladım. Kocam şekerleme ve çilekli yoğurt yiyen tarzda birisi gibi gelmemiştı bana ama hey, insanların farklı damak zevkleri olurdu.

Sonraki Mikhail'in yatak odasıydı. Orayı karıştırmak yanlış hissettirdi, o yüzden gardırobuna gittim ve gördüğüm ilk tişörtü aldım. Havluyla veya çıplak uyuyacak değildim. Külot giymiyor olmak zaten yeterince kötüydü.

Mikhail'in yatak odasından sonra temizlikçinin odasını es geçtim ve kafam karışmış bir halde spor odasının kapısında durdum. Birinci sınıf vücut geliştirme aletleri, bir koşu bandı ve benzer aletler görmeyi bekliyordum. Onun yerine, bir köşede farklı boyutlardaki eski moda ağırlıklardan bir sıra, yanında bir barfiks barı ve bir kum torbası vardı. Her şey yerden tavana kadar olan pencerelerin karşısındaki duvar boyunca dizilmişti ve odanın beşte birini bile kaplamıyordu. Ne kadar boşa harcanmış alandı ama. Oraya kolaylıkla başka bir oda daha sığdırabilirdi. Spor odasından doğruca mutfığa geri dönerek ofisinin kapısını görmezden gelmişim.

Makarnayı pişirince kendime bir tabak aldım ve tencerede kalanı tezgâhta bıraktım. Etrafa bakınıp yazacak bir şey ve kâğıt aradım, en sonunda çekmecelerden birinde bir kalem buldum. Ancak kâğıt yoktu. Boş makarna kutusunu alıp bir tarafını yırttım, sonra yemek masasına oturup kutuya yazmaya başladım.

Yazmayı bitirdikten sonra notu giriş kapısının önüne, Mikhail'in gözden kaçıramayacağı yere bıraktım ve misafir yatak odasına geri döndüm.

Mikhail

Yerde duran karton parçasını aldım ve okumaya başladım.

Makarna yaptım. Tezgâhın üzerine bıraktım.

Tişörtlerinden birini ödünç aldım. Umarım sorun olmaz.

Olan bitenler yüzünden, babamın evine uğrayıp kıyafetlerimin olduğu çantayı almam gerektiğini unuttum. Yarın çantamı almam için beni bırakabilir misin?

Üstüme giymek için kıyafet alabileceğim bir mağazada durmamız gerekebilir. Babamın evine sadece senin tişörtünü giyerek gidemem.

Mutfakta kahve bulamadım. Adım Bianca ve ben bir kafein bağımlısıyım. Eğer bir yerlerde varsa, lütfen uyumadan önce yerini bana mesaj atabilir misin? Sabahları kafeinimi almadan önce pek hoş bir insan olmuyorum.

Son cümlesiyle dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve misafir odasının kapısına doğru yöneldim, hafif aralıktı. Kalın bir yorganın altına sokulmuş olan Bianca uykudaydı, saçları etrafında karmakarışık olmuştu. Kapıya yaslandım ve şafağın ışıkları odaya sızmaya başlayana kadar onu uyurken izledim.

BÖLÜM

üç

Bianca

UYANDIĞIMDA SAAT DOKUZ OLMAK ÜZEREYDİ VE YABANCISI olduğum bir evde sekiz saat boyunca deliksiz uyumuş olmamı da şaşırtıcı buldum. Dün gece yatağa gittiğimde başımı yastığa koyduğum an uyumuştum. Belki de üzerime ateş açılmış olmasının tuhaf bir etkisiydi.

Haykıran mesanemle ilgilenmek ve dişlerimi fırçalamak için banyoya uğradıktan sonra mutfığa yöneldim. Tezgâhtaki kahve makinesinin yanında notumu buldum, bir köşesi kapalı kahve çekirdeği paketinin altına sıkıştırılmıştı. Her notumun yanında, düzgün bir el yazısıyla yorumlar vardı.

Teşekkür ederim.

Sorun değil.

Evet.

Temizlikçimi aradım ve yarın eşyalarını alana kadar senin için giyecek bir şeyler satın almasını söyledim. Tezgâhın üzerine bırakacak.

En sağıdaki mutfak dolabının en üst rafında. Fakat sen istediğin yere koyabilirsin.

Notun yanında kâğıttan bir paket vardı. İçine bakıp gri bir tayt ve iki tişörtü çıkardım. En altta birkaç tane iç çamaşırı ve çorap vardı. Ayakkabı yoktu, yani eşyalarımı almaya giderken yoga taytı ve bir tişört ile birlikte bantlı topuklu ayakkabılarımı giyecektim. Ne klas ama.

İç çamaşırı giymek için misafir odasına kısa süreli bir geri dönüşün ardından kendime bir fincan kahve yaptım, kâsedden bir muz aldım ve mutfakla yemek odasını birbirinden ayıran ada tezgâhın uzun sandalyesine çıktım. Milene'ye mesaj atsam iyi olurdu.

09.22 Bianca: Her şeyin yolunda olduğunu haber vermek için yazıyorum. Fredo amca kurtuldu mu? Dün başka birisi ciddi şekilde yaralanmış mıydı? Sen iyi misin?

09.23 Milene: O öldü. Bu sabah babamın Fredo'nun tek yapığının ailenin parasını yemek olduğunu söylediğini duydum ve dedi ki, "En azından bu düğünden yararlı bir şey çıktı." Agapito'nun sevgilisi de koluna kurşun yedi ama onun dışında bir şey yok sanırım. Bu salak hayatın içinden çıkmak için sabırsızlanıyorum.

09.26 Bianca: Babam üniversiten için para vermeyecek, Milene.

09.28 Milene: Büyükanne Giulia kendisinin ödeyeceğini söyledi. Üç ay daha ve sonra bu Cosa Nostra saçmalığına veda ediyorum. Babam kafayı yiyecek, ha ha! Orada

her şey yolunda mı? Detaylı rapor istiyorum. Nasıl gitti?
O nasıl biri? Seni yatmaya zorladı mı?

09.25 Bianca: O iyi, sanırım. Biraz tuhaf bir adam. Pek konuşmuyor. Dün beni bıraktı ve bir yere gitti. Sanırım işe. O zamandan beri onu görmedim.

09.26 Milene: Ne diyorsun ya? Düğün gecesinde? Sanırım şansın yaver gitti. Gitmem lazım, öğretmen geliyor.

İki yeni mesaj daha vardı, birisi annemden ve diğeri Angelo'dandı. Önce Angelo'nun mesajını okudum.

02.11 Angelo: Tebrikler kardeşim. Şanslı damat kim? Burada hatlar berbat, babam aradığında söylediği şeylerin yarısını duymadım bile.

Mesaja baktım ve iç geçirdim. Angelo, geleneksel anlaşmalı evliliklerde hiçbir sıkıntı görmüyordu. Beklenen bir şeydi ve o sebeple de yerine getirilmeliydi. Duyduğum kadarıyla, babam onu Don Agosti'nin torunuyla evlendirme işini çoktan ayarlamıştı. Fakat Isabella ve Angelo zaten birbirini tanıyordu. Durum tam olarak aynı değildi ve onun fazlasıyla bıkkın olmasını beklediğimi söylesem yalan söylemiş olurum.

09.29 Bianca: Mikhail Orlov. Ne zaman geri dönüyorsun? Zaten Meksika'da ne yapıyorsun ki?

Sıradaki mesaj annemdendi. Açmamla birkaç paragraf ekranı doldurdu. İnleyip yazı boyutunu küçülttüm ve makalesini okumaya başladım.

07.44 Annem: Dün çok güzeldin. Herkes bunun hakkın-da konuştu. Ve o gelinlik her kuruşa değdi. Catalina'nın annesi nereden aldığımı sordu, o da Catalina için bir tane sipariş edecekmiş. O kadın her zaman bizi taklit ediyor. Ona katlanamıyorum. Her şeyin öyle aniden bitivermesi çok kötü oldu. Fredo'nun vurulup öldüğüne inanamıyorum ama sanırım başkası öleceğine onun gitmesi daha iyi oldu. Seksenini geçmişti. Luca Rossi'nin yalnız geldiğini fark ettin mi? Simona benden asla hoşlanmadı ama senin düğününü kaçırmaması? O ikisinin nasıl birlikte olduğunu asla anlamadım. Luca gibi bir adamın onun gibi bir kal-takla birlikte olması ne yazık. Birisi ona o saçını kesme vaktinin geldiğini söylemeli, hiç uygun değil. O bir capo, Tanrı aşkına.

Gözlerimi kapattım ve içimi çektim. Annemin öncelikleri her zaman fazlasıyla garipti. Onun hatası değildi. Eğer bir capo'nun karısı olmasaydı, eminim bir seri katil ya da öyle bir şey olurdu. Tanı aldığından falan değil ama annemin sınırda sosyopat olduğundan neredeyse emindim. Mesajının hangi noktasında, bir yabancıyla evlenmenin üstesinden nasıl geldiğimi soracağını merak ettim. Roman uzunluğundaki mesajını okumaya devam ettim.

Baleyle işin bittiğine göre, artık daha fazla boş zamanın var. Bir gün birlikte alışverişe gitmeliyiz, biraz kafa dağıt-manın sana iyi geleceğine eminim. Baban seni o adamla evlendirmeyi kabul ettiğinde ne düşünüyordu bilmem. Dürüst olayım, dün gözlüğüm yanımda olmadığı ve doğru düzgün göremediğim için memnunum. Dün sa-bah tekrar lensi denedim ama gözlerim kaşınmaya baş-

ladı. Belki de başka bir markayı denemeliyim. Allegra kocanın korkunç olduğunu söylüyor. Bu doğru mu? Marcus'la evlenmeliydin...

Kahvemden bir yudum aldım. Allegra... burnunu hep ait olmadığı yerlere sokuyordu. Hayır, doğru değildi. Adamın tek gözü vardı, ne olmuş yani? Marcus gibi beyninin yarısının yokluğundan mustarip değildi. Kişiliğine gelince... bir şey diyemezdim. Çok fazla iletişim kurmamıştık, o yüzden onun ne türden bir adam olduğunu çıkaramıyordum. Fakat ilk silah sesi yankılandığı sırada bana ve kız kardeşime bedeniyle siper olmuştu. Bu da çok fazla şey anlatıyordu. İsteksizce mesajı okumayı bitirdim.

Sana nasıl davranıyor? Eğer sana karşı sesini yükseltirse bana haber ver, babanı onunla konuştururum. Kimse capo'nun kızına saygısızca davranamaz. Lütfen korun, çocuk için çok gençsin. Seni seviyorum.

Tabii canım, babamın bana saygı duyması gibi.

09.42 Bianca: Her şey yolunda. Alışveriş konusunda sana haber veririm.

Telefonumu bırakıp kahve bardağıma uzandığım sırada spor odasının kapısı açıldı ve Mikhail dışarı çıktı. Çenemin yere çarpmasını önlemek için acayip bir kontrol gerekti. Dün takım elbise giyiyordu ama üzerinde ceket varken bile, onun altında epey iyi kasları olduğunu fark etmiştim. Şimdiyse eşofman altı ve geniş omuzları ile kaslı kollarının üzerinden gerilen uzun kollu bir üst giyiyordu. Adam tam bir dinamoydu.

“Duş alacağım, sonra gidip eşyalarını alabiliriz,” dedi ve yarak odasına doğru yürüdü.

Onu gözlerimle takip ederken kendimi biraz sapık gibi hissettim. Dans stüdyosunda bir sürü adam vardı ve hepsi son derece fitti ama hiçbiri Mikhail gibi görünmüyordu. Böyle görünen biriyle hiç tanışmamıştım. Muhtemelen beni bir damla ter bile atmadan saatlerce kaldırıp indirebilirdi.

Yarım saat sonra tişört, yoga taytı ve topuklu ayakkabılarımdan oluşan havalı bir kıyafetle odamdan çıktığımda Mikhail kapıda beni bekliyordu. Onu yine takım elbiseli görmeyi bekliyordum ama bugün çalışmıyor gibi görünüyordu çünkü üzerinde solmuş siyah kot pantolon ve siyah, yakası düğmeli, uzun kollu bir üst vardı. Adam siyahı ve görünüşe göre uzun kollu şeyleri epey seviyordu.

Garaja gidince Mikhail beni dev gibi bir arazi aracına yönlendirdi. Dün gece bindiğimiz araba olmadığından oldukça emindim çünkü o şeye topuklu ayakkabılarımla nasıl binebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yerden en az seksen santim yüksekti.

Mikhail kapıyı benim için açtı, çıkmama yardım edecek bir şeyin arayışıyla uzandığım sırada elleri belimi kavradı.

“Kaldırılman mı gerekiyor?” diye sordu tamamen ciddi bir sesle, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi.

Cevabımı beklemedi, sadece beni kaldırdı, koltuğa bıraktı ve kapıyı kapattı.

“Dün gece ihtiyaç duyduğun her şeyi buldun mu?” diye sordu araca bindikten sonra. “Temizlikçiye sana bazı temel şeyleri almasını söyledim.”

Başımla onayladım. İçinde duş jeli, şampuan, saç kremi, bir diş fırçası, diş macunu ve hatta yeni bir saç fırçasının olduğu büyük bir sepet banyoya bırakılmıştı.

“Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa bana listeyi mesaj at, alması için birini yollarım.”

Arabayı çalıştırdığında kaldırıma bakıyormuşum gibi davrandım ama gizliden gizliye, gözümün ucuyla onu izledim. O da bu durumu tuhaf buluyor muydu? Evlenmeyi o mu seçmişti, yoksa patronu mu emretmişti? Ya sevgilisi varsa? Onunla görüşmeye devam edecek miydi? Ya ben oradayken kadını dairesine getirirse ne olurdu? Peki kendisiyle yatmamı bekliyor muydu?

Bakışlarımı kolundan yukarı çıkardım, kıyafetinin altından bile belli olan sert kasların çıkıntısını inceledim. Yola odaklanmış gibiydi, kör noktasında oturduğum ve koltuğumda arkama yaslandığım için onu izlediğimi fark etmediğinden emindim. Bu fırsatı yüzünü daha iyi incelemek için kullandım. Ona her ne olduysa, yakın zamanda olmamıştı. O yara izleri eski görünüyordu. İlginç olan şuydu ki, onlara hiç aldırmıyordum bile. Aslında, kocamı oldukça yakışıklı buluyordum, yani fiziksel yönden hiçbir şikâyetim yoktu.

Araba yavaşladı ve kırmızı ışıktaki durdu. Mikhail başını bana çevirdi ve bakışıyla beni olduğum yere sabitledi. Sanırım yakalanmıştım ama bakışlarımı kaçırmadım. Hiçbir şey söylemedi, gözümü dikip baktığımı yüzüme vurmadı, sadece ışık yeşile dönene kadar beni izledi. Sonra tekrar yola geri döndü ve sürmeye devam etti. Bu kadar kendine hâkim, kontrollü biriyle tanıştığımı hiç sanmıyordum. Yüzü tamamen ifadesizdi. Hiçbir sonuca varamıyordum. Gözümü dikip baktığım için kızmış mıydı? Ya da belki de umurunda bile değildi. Tuhaf, tuhaf adamdı.

Mikhail, arabayı babamın evinin önünde park etti ve kapımı açmak için arabanın etrafından dolandı. Ellerini yine belime

yerleştirdi ve inmeme yardım etti. Ayaklarım yere değdiği anda ellerini çabucak çekti.

“Sadece önümüzdeki iki gün ihtiyacın olacak şeyleri al. Kalanı için birini yollarım. Ben seni burada beklesem daha iyi olacak.”

“Beş dakika,” diyerek dudaklarımı oynattım, döndüm ve aceleyle eve girdim. Odama giderken kimseyle karşılaşmamayı umuyordum. Milene okuldaydı ve görmek istediğim başka kimse yoktu.

“Tanrı aşkına, Bianca.” Ben yukarı çıkarken Allegra’nın sesi arkamdan bana ulaştı. “O canavarın yanında olmaya nasıl katlanabiliyorsun?”

Merdivenlerin dibinde durdum ve dönüp ablamla yüzleştim. Ellerini kalçalarına dayamış, yüzünde hoşnutsuzlukla bana bakıyordu. Nedense Allegra benden hep nefret etmişti ve zehirli yorumlarıyla moralimi bozmak için elinden geleni yapıyordu. Hatta çocukken bile böyleydi. Angelo bir keresinde onun beni kıskandığını söylemişti, bence bu gülünçtü çünkü Allegra her zaman kusursuz evlat olmuştu. Herkes ona taparken ben ailenin kara koyunuydum, güzel ama konuşamadığı için kusurlu kızdım.

Ona doğru iki adım attım ve tam önünde durdum. Elini tutmak için uzandım, boş yüzük parmağına bakıp yalandan üzülüyormuş gibi yaptım, sonra da eline hafifçe vurup kendi nikâh yüzüğümü kaldırdım. Demek istediğimi söyledikten sonra orta parmağımı gösterdim ve onu bakışlarıyla sırtıma hançerler atar halde bıraktım. Ablamın zayıf noktalarını iyi biliyor ve onları kullanmakla hiçbir sakınca görmüyordum. Allegra’nın her zaman hayattaki amacı evlenmek olmuştu. Dördüncü sınıftayken düğün gününün planlarını yapmaya başlamıştı. Onun

bağnaz beynine göre, benim ondan önce evlenmem olabilecek en korkunç şeydi.

Hareketlerimin kabaca olduğunu biliyor olsam da kendime hâkim olamamıştım. Kimse kocam hakkında öyle konuşma hakkına sahip değildi. Evliliğimiz görücü usulü olabilirdi ama şu son yirmi dört saat içinde kocam bana aile üyelerimin bazılarının yapmadığı kadar iyi davranmıştı. Eğer karşılık vermeden ablamın öyle şeyler söylemesine izin verecek olursam kahrolurdum.

Odama girince daha öncesinde hazırladığım çantayı aldım ve çıkmak için döndüğüm sırada babamın kapıda durduğunu gördüm.

“Dün gece senden bir rapor bekledim, Bianca.”

Yanından geçip gitme niyetiyle bir adım attım ancak kolunu tutup sıktı ve yüzünü suratıma doğru yanaştırdı.

“Sana verdiğim telefon nerede?”

Ona karşı hissettiğim tiksintinin her zerresinin yüzümde olduğundan emin olarak başımı kaldırdım ve kapının yanındaki çöp kutusunu, telefonu bana verdiği gün attığım yeri gösterdim. Çöpe baktı, dişlerini çıktı ve yanağıma bir tokat yapıştırdı. Sağlam, avcunun içiyle attığı tokatlar, bana karşı hoşnutsuzluğunu gösterme konusunda hep favorisi olmuştu.

“İtaatsizliğin için pişman olacaksın kızım,” diye hırladı suratıma doğru ve gitti.

Çantamı yere bırakıp yüzüme soğuk su çarpmak için banyoya koşturdum ve aynadan hasarı kontrol ettim. Bu defa patlayan dudak yoktu ama sol yanağımın büyük bölümünü kaplayan kocaman, kırmızı bir iz vardı. Siktir. Biraz daha su çarptım, sonra odadan çıkarken çantamı aldım ve evden aceleyle uzaklaştım.

Mikhail dışarıda beni bekliyordu, rahatça arabasının kaputuna yaslanmıştı ama yüzümdeki izi gördüğü anda doğruldu

ve doğruca gözlerimin içine baktı. Başımı eğip yürümeyi sürdürdüm, bir utanç dalgasıyla sarmalanıyordum. Utanmamam gerektiğini biliyordum -pislik bir ebeveyne sahip olmak benim hatam değildi- ama yine de utanıyordum.

Mikhail'in eli görüş alanıma girdikten sonra parmağını çenemin altına yerleştirdi ve başımı yukarı doğru kaldırdı. Başımı hafifçe yana çevirip yanağımı inceledi.

"Baban mı?" diye sordu dişlerini sıkarak. Başımla onayladım. "Biliyor musun, fikrimi değiştirdim." Çantamı alıp arabanın penceresinden yolcu koltuğuna attı. "Kayınpederime iki çift laf etmek isterim."

Ağzımı oynatarak, "Hayır," dedim ve başımı iki yana salladım.

Sakin bir sesle, "Bruno ile konuşacağım," dedi. "Sen burada kalabilirsin ya da benimle birlikte içeri gelebilirsin. Eğer gelirsen bu konuşmadan sağ çıkma ihtimali daha fazla olur."

Derin bir enfes aldım ve onu eve doğru yönlendirdim.

Mikhail kapıyı çalmadan babamın ofisine girdi, acelesizce masasına doğru yürüdü ve benim sıklıkla oturduğum tekli koltuğa oturdu. Ben kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım, babama gerekenden daha fazla yaklaşmakla ilgilenmiyordum.

"Buraya habersizce girmeye nasıl cüret edersin?" diye böğürdü babam. "Evimden defol!"

"Görünüşe göre senin için bazı temel kuralları söylemeyi unutmuşum, Bruno."

"Kural mı? Sen ciddi misin?" Babam kahkaha atarak ayağa kalktı ve önündeki masaya avcuyla vurdu. "Sen kendini kim sanıyorsun amına koyayım?"

Her şey öyle hızlı oldu ki zar zor takip edebildim. Mikhail tek eliyle dekoratif mektup açacağını aldı ve diğer eliyle de ba-

bamı bileğinden yakaladıktan sonra açacağı sevgili babamın avcunun ortasından geçirip ahşap masaya kadar sapladı.

Babamın ağzından çıkan acı dolu haykırış ürperticiydi ve evdeki herkesin ofisine doluşmasına sebep olacak cinstendi, tabii ofisi ses geçirmez olmasaydı. Birisinin onun gizli konuşmalarını duyacağı konusunda hep paranoyak olmuştu.

“Kapa çeneni Bruno,” dedi Mikhail ve arkasına yaslandı. “Ayrıca masanın altında olduğunu bildiğim alarm tuşuna basmayı düşünme bile. Birisi seni kurtarmaya gelmeden boynunu kırıveririm.”

Mucizevi bir şekilde, babam bağırmayı bıraktı ve sadece zorlukla alıp verdiği solukların sesi kaldı. Mektup açacağıının sapını kavradı ve çekip çıkarmaya çalıştı ama oynatamadı bile.

“Şimdi, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi Mikhail. “Bir daha karıma herhangi bir şekilde dokunacak olursan elini keserim. Onun hakkında kötü bir şey söylediğini işitecek olursam dilini keserim. Ona tekrar vurmayı aklından geçirmeye bile cüret edecek olursan kafanı keserim. Anlatabiliyor muyum Bruno?”

Babam cevap vermek yerine sadece gözlerini dikip baktı, gözleri delirmiş bir adamınki gibi kocamandı.

“Beni duyduğunu sanmıyorum, Bruno. Peki şimdi?” Mikhail, hâlâ babamın eline saplı olan mektup açacağıının sapını tuttu ve çevirmeye başladı.

“Evet!”

“Harika.” Mikhail ayağa kalkıp bana doğru geldi. “İyi bir gün diliyorum, Bruno.”

Mikhail’in sırtına gözlerini diken babama bir bakış attım, gülümsedim ve kocamın peşinden odadan çıktım.

Mikhail

Arabayı park ettim ve Bianca'ya baktım. "Sana niye vurdu?"

Bu konuda konuşacak kadar sakinleşmem neredeyse bir saatimi almıştı. Eğer hâlâ babasının evine yakınken ona sorsaydım, muhtemelen arabayı geri çevirir ve o orospu çocuğunu gebertmek için dönerdim.

Bianca doğruca karşıya bakıyordu, gözleri sanki bana cevap verip vermeme konusunda kendisiyle çekişiyormuş gibi donuktu. Bir müddet sonra telefonunu çıkardı, birkaç kelime yazdı ve ekranı bana çevirdi.

Onun için Bratva'da casusluk yapmamı istedi. Reddettim.

Pekâlâ, zaten beklemediğim bir şey değildi. "Niçin reddettin?"

Tek kaşını kaldırıp tekrar bir şeyler yazdı ve telefonu bana verdi.

İntihara meyilli değilim.

"Akıllıca bir karar."

Uzanıp parmağımı yanağında gezdirdim, dokunuşumu hafif tuttum. Teni çok yumuşaktı ve dokunmak beni rahatsız etmiyordu. Tam aksiydi. Yanağını bir kez daha okşadım, bu defa elimin tersiyle. Kızarıklık neredeyse tamamen yok olmuştu. O orospu çocuğunu yine de öldürmeliydim.

Bianca

Yanağımı okşarken Mikhail'in yüzünde beliren bakış son derece kafa karıştırıcıydı. Tarif edemiyordum. Belki şaşkınlık ile kafa karışıklığı arasında bir şeydi ama yanılıyor da olabilirdim çünkü

bunların ikisi de mantıklı gelmiyordu. Onu izlediğimi fark edip elini çekti. Keşke çekmeseydi.

“Hadi. Muhtemelen Sisi yememiz için bir şeyler hazırlamıştır.”

Sisi mi? Onun temizlikçisinin isminin Lena olduğunu sanıyordum.

Asansöre girdik ve yukarı sessizlik içinde çıktık. Bu sessizliğin onun için normal olup olmadığını ya da cevap veremeyeceğim için mi konuşma ihtiyacı hissetmediğini merak ettim. Benim için dairenin kapısını açtı, içeri girdim ve olduğum yerde durdum.

Kapıdan beş metre kadar ileride, sevimli pembe elbisesi ve tepesinde iyi yandan toplanmış saçlarıyla ufak bir kız doğrucaca bana bakıyordu. Üç ya da dört yaşından büyük olamazdı, Mikhail’in kopyasıydı.

“Merhaba,” dedi, yüzü ciddiydi ve beni ilgiyle incelerken başını yana yatırdı.

“Lenochka...” dedi Mikhail arkamdan ve içeri girdi.

“Babacım!” Küçük kız keyifle çığlık attı, dudakları geniş bir gülümsemeye kıvrılırken koşup Mikhail’in kollarına atıldı.

Mikhail’in kızı kaldırıp önce yanağına, sonra alnına öpücük kondurmasını, tüm bu süre boyunca da başının arkasını okşamasını hayretle izledim. Mikhail’in bir çocuğu vardı. Ben hâlâ bunu sindirmeye çalışırken çocuk eğildi ve onu göz bandının üstünden öptü. Çocuk kıkırdıyor, Mikhail gülümseyordu.

Gözlerimi ayıramadım, tanık olduğum dönüşüme hayret ettim. Sanki yerini bambaşka bir insan almış gibiydi. Sadece gülümsemesi de değildi. Duruşu da farklı, daha rahattı. Ona sımsıcak bir şekilde bakan bu adamla... dün evlendiğim soğuk, kontrollü adamın ortak hiçbir yönü yoktu.

Kızı kalçasında tutmaya devam ederek bana doğru döndü ve bakışlarımız buluştu.

“Bu benim kızım, Lena.”

Aklımdan bir sürü soru geçti. Neden daha önce bir şey söylememişti? Onunla birlikte mi yaşıyordu? Annesi neredeydi? Benim kim olduğumu biliyor muydu? Peki ya benden hoşlanmazsa ne olacaktı? Bunları sormak yerine gülümsedim ve el salladım.

“Lenochka, bu Bianca. Ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

“Evet. Bianca bizimle yaşayacak,” dedi ufacık sesiyle, sonra bana baktı. “Çok güzelsin. Oynamak ister misin? Yeni oyuncaklarım var. Babacım, babacım, Bianca’ya oyuncaklarımı gösterebilir miyim?”

Hepsini tek nefeste söyledi ve kendime hâkim olamadan sevimliliğine kahkaha attım. Uzanıp minik eline dokunmak istedim ama uygun gibi gelmedi. Yeni tanıştığımız için onu korkutmak da istemiyordum. Benden hoşlanmasını umdum. Çocukları severdim.

“Daha sonra, *zayka**. Sisi nerede?”

Altmışlarının sonunda bir kadın Lena’nın odasından, kollarında çamaşır yığınıyla çıktı. “Mikhail, geldiğini duymadım. Sandım ki...”

Beni fark edince cümlesinin ortasında durdu ve gözleri büyüdü.

“Sisi, bu karım.”

Bir an için kafası karışmış göründü, bir bana bir Mikhail’e ve sonra yine bana baktı ama sonra kendini topladı.

“Ah, evet, elbette. Bayan Orlov, tanıştığıma memnun oldum.” Tekrar gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ardından Mikhail’e döndü. “Öğle yemeği fırında. Lena yemeğini yedi, o yüzden onu dışarı oynamaya götürmek istiyordum.”

* (Rus.) Tavşancık –çn.

Mikhail başını sallayıp kızı yere bıraktı ve önünde çömeldi. “Sisi seni parka götürecektir. Gidip çantayı al.”

“Tamam.” Lena odasına koştu, birkaç saniye sonra tavşan kulakları olan, minik, simli, pembe bir sırt çantasıyla birlikte geri döndü. Girişin yanındaki bir ayakkabılığı açıp ufak, beyaz spor ayakkabılarını çıkarmasını ve giymek için yere oturmasını izledim. Onun yaşında bir kuzenim vardı ve oğlan, hayatı buna bağlı olsa dahi ayakkabılarının bağcıklarını nasıl bağlayacağını bilmiyordu. Lena işini bitirince Sisi’nin elini tuttu, bize el salladı ve gittiler.

Sırtımda hafif bir dokunuş hissettim ve arkamı döndüğümde Mikhail’i bir tutam saçımı parmaklarının arasında tutarken buldum.

“Hadi oturalım, sen de sorularını sorabilirsin,” dedi ve saçımı bıraktı.

Beni yemek odasına doğru yönlendirdi, telefonunun kilidini açtı ve ahşap yüzeyden bana doğru itti. Önce ona, sonra da telefona baktıktan sonra telefonu elime aldım ve yazmaya başladım. Bitirdiğimde telefonu ona geri ittim.

Ekrana baktı.

“Lena’nın annesi öldü,” dedi. “Lena planlı değildi. Annesi aldirmek istedi. Ben de çocuğumu aldirmek olursa onu öldüreceğimi söyledim, o yüzden doğurdu, onu bana bıraktı, ona verdiğim parayı aldı ve gitti. Birkaç ay önce onun yüksek doz eroinden öldüğünü öğrendim.”

Hızla nefes aldım ve Mikhail’e baktım. Lena’yı bebekliğinden itibaren büyüttü. Eğer onu Lena ile birlikte görmeden önce bunu söylemiş olsaydı ona asla inanmazdım. Çok içine kapanık ve yaklaşılmayacak biri gibi görünüyordu.

Mikhail tekrar telefona baktı, sonraki soruyu okudu.

“Durumu Lena’ya açıklamaya çalıştım ama ne kadarını anladığından emin değilim. Artık bizimle birlikte yaşayacağını biliyor. İyi uyum sağlar. Sorun çıkmasını beklemiyorum.”

Bakışları beni buldu ve birkaç saniye boyunca sessizlik içinde beni izledi, ben de kendimi onun gözüne bakarken buldum. Mavinin çok farklı bir tonuydu, tıpkı berrak okyanus suyu gibiydi.

“Bu senin için bir sorun olacak mı? Çocuğumun olması?”

Arkama yaslanıp kaşlarımı havaya kaldırdım. Niçin sorun olacaktı ki? Sanırım cevabı yüzümden okuyordu çünkü başını salladı ve tekrar telefona baktı.

“Lena’nın günlük programı mı?” diye sordu ve şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Başımı salladım.

“Yedide kalkar. Sisi onu kreşe götürmek için gelir ve saat üçe doğru onu eve getirir. Öğle yemeği yiyip yürüyüşe ya da parka giderler. Sisi genelde beş gibi gider ama çalışmam gereken akşamlarda Lena’ya bakmaya gelir. Bazen, Sisi’nin torunları onunla kalmaya geliyor, Lena’yı kendi evine yatıya götürüyor. Dün geceki gibi.”

Telefonu masaya bıraktı ve başıyla işaret etti. “Başka sorun var mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Hadi yiyelim o zaman.”

Tuhaf kocam mutfığa gitti ve mutfak dolabından tabakları çıkarmaya koyuldu, ona yardım etmek için ayağa kalktım.

Bianca’nın tabakları ve kaşık çatalı alıp masaya taşımasını ve bardakları almak için dönmesini izledim. Bir çocuğum oldu-

ğu gerçeğini beklenmedik şekilde iyi karşılamıştı, özellikle de baştan söylemek yerine onu pusuya düşürdüğüm düşünülürse. Mesele şu ki, tepkisini görmek istemiştim. Her gün zorla bir yabancıyla evlendirilip sonrasında evlendiğiniz kişinin çocuğu olduğunu öğrenmiyordunuz. Eğer Bianca çocukları sevmediğini söylese ne yapardım hiç bilmiyordum. Lena hayatımdaki en önemli insandı ve ikisinin anlaşmasını umuyordum.

Bianca dönüp su sürahisine uzandı, yanlışlıkla bana doğru sendeledi ve bir saniyeliğine kasıldım. Teması ben başlattığımda daha kolaydı. Sola doğru eğilip salata kâsesini alacakmışım gibi elimi uzattım ve kalçasının yan tarafıma sürtünmesine izin verdim. Hiçbir şey olmadı.

Dönüp suyu taşıyarak masaya doğru yürüdü ve onu bakışlarımla takip ettim, pantolonunun bacaklarını ve sıkı kalçalarını sarışını fark ettim. Onun, yatağında çıplak ve altımda olduğu görüntüler aniden zihnime hücum etti. Bir kadının çıplak vücudunun hissini, kendiminkinin yanında hissetmek isteyeli çok uzun zaman olmuştu ama şimdi istiyordum. Ten teması konusunda sorunları olan birisi için, bunu fark etmek son derece rahatsız ediciydi.

“Önümüzdeki iki hafta için planlarını yazmanı istiyorum,” dedim. “Eğer bir yere gitmek istersen seni ben götüreceğim. Ya da müsait değilsem adamlarımdan birisi seninle gidecek.”

Bianca gözlerini tabağından kaldırdı ve başını iki yana salladı.

“Bu tartışmaya açık değil. Çünkü saldırının arkasında kimin olduğunu ya da neye niyetlendiklerini bilmiyorum. Lütfen daireden yalnız ayrılma. Bu konuda sana güvenebilir miyim Bianca?”

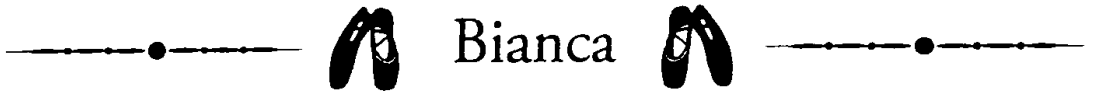
Bundan hoşlanmadı, bunu yüzünde görüyordum ama başıyla onayladı ve yemeğine geri döndü. Onu, ellerini, uzun sarı saçını gizlice izledim. Lanet olsun, saçlarıyla büyülenmiştim. Öğle yemeğinden önce saçını örmüştü ve şimdi omzunun üzerinden önüne doğru düşüyordu. Dün gece, parmaklarımı o sarı dalgaların arasından geçirdiğimi hayal etmiştim.

Arkamdaki kapı açıldı ve bir saniye sonra dairede koşturan ufak ayakların sesi bana ulaştı.

“Eller, Lenchka,” dedim oturma odasına doğru koştuğunda.

“Kirli değiller.”

“Ellerini yıkamalısın, *zayka*. Hadi bakalım, Sisi’ye hoşça kal de, banyoya gidelim.”

Bu adamı izlemeden duramıyordum.

Mikhail’in kızıyla iletişim şekli beni hayrete düşürüyordu. Sorularını asla görmezden gelmiyordu, ne kadar aptalca görünürse görünsünler hem de. Ona karşı çok sevgi doluydu. Öğlen bir ara ikili toplanmış saçlarından biri gevşemişti ve Lena babasından düzeltmesini istedi. Mikhail dikkatli bir şekilde onun saçlarını bağlarken gözlerimi onun devasa ellerinden ayıramadım. Her hareketi öyle sevgi yüklüydü ki.

Lena akşam yemeğini yedikten bir süre sonra Mikhail’le ikisi Lena’nın odasına gitmişlerdi ve şimdi kendimi Mikhail’in açık bıraktığı kapıya çekilirken bulmuştum, içeriye göz attım. Mikhail yatağın kenarında oturuyordu, kapağında bir prensenin yer aldığı büyük bir kitabı tutuyordu ve Lena da yorganın altında uzanıyordu. Mikhail masal okuyordu. Bu adamla, sabah

babamın eline rahat bir tavırla bıçak saplayan adam nasıl aynı kişi olabilirdi?

“Bianca!” Lena beni görünce seslendi. “Gelsene Bianca. Babam masal okuyor.”

Mikhail’e bakıp onun ne söyleyeceğini görmek için bekledim. Birlikte geçirdikleri zamana davetsiz misafir gibi dahil olmak istemedim. Mikhail bir anlığına beni izledi, sonra başıyla onayladığında yerde bacaklarının yanına oturmaya gittim ve sırtımı yatağın diğer tarafına yasladım. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından okumayı sürdürdü. Masal kayıp bir atla ilgiliydi ama konuya pek dikkatimi vermedim çünkü sesinin tonuna odaklanmıştım. Derindi. Biraz boğuktu. Gözlerimi kapattım ve sadece dinledim.

Yanağımda hafif bir dokunuş hissettim, bir an için oradaydı ve sonra gitti. Gözlerimi kapalı tutup fark etmemişim gibi davrandım. Birkaç saniye geçti, sonra saçımda hafif bir çekiş hissettikten sonra örgümü tutan saç tokasını çıkardı ve saçlarım açıldı. Başta hiçbir şey olmadı ve yapmayı planladığı tek şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye başladı. Hâlâ okuyordu ama saçımla oynamayı sürdürdü ve başımı dokunuşuna doğru eğdim. Ve sesi... bizzat sesi bir okşayış gibiydi. Aksanı olduğunu fark ettim. Hafifti ama oradaydı. Bayıldım.

Parmaklarından biri ensemdeki hassas bir noktanın üstünden geçti ve hafif bir ürperti bedenimi titretti. Saçlarımdaki eli hareketsizleştirdi, sonra yok oldu. Hayır, hayır, hayır... Başımı daha çok uzatıp mesajı almasını umdum. Aldı. Saçımı birkaç defa baştan sona okşadı, ardından parmağını şakağıma değdirdi. Ne kadar zamanın geçtiğinden emin değildim ama Mikhail masalı bitirdiğinde ve elini saçımdan çektiğinde, başımı çok

uzun süre doğal olmayan bir açıyla tuttuğum için boynum kas-katı olmuştu. En az yirmi dakika olmuş olmalıydı.

“Bitirmem gereken işlerim var,” dedi. “Eğer bir şeye ihtiya-cın olursa ofisimde olacağım.”

Yataktan kalkıp etrafımdan dolandıktan sonra Lena’nın omuzlarındaki yorgani düzeltti ve odadan çıktı. Konuşkan biri değildi, orası kesindi.

Odada etrafa bakınıp hayvan ve çizgi film karakterleriyle dolu soluk pembe duvarları, çiçek işlemeli ipek perdeleri in-celedim. Köşede kocaman bir bebek evi ve oyuncaklarla dolup taşan iki devasa sepet vardı. Ayağa kalkıp yatağın karşısındaki şifonyere gittim ve üstünde dizili duran fotoğraf çerçevelerine baktım. Detayları görmeme yetecek kadar ışık yoktu ama en az on fotoğraf vardı ve her birinde Lena yer alıyordu. Diğer yanda gökkuşağı gibi renklerden saç tokalarıyla dolu büyük bir kutu vardı. Mikhail’in bir mağazaya gidip pembe perdeler ya da yatağın duvardan tarafını kaplayan süslü yastıkları satın aldı-ğını gözümden canlandırmakta zorlanıyordum ama her nasılsa, onları alanın Mikhail olduğunu biliyordum. Şu kocam, tam bir bilmeceydi.

BÖLÜM

dört

Mikhail

LENA’NIN HIRKASININ DÜĞMELERİNİ İLİKLEDİĞİM SIRA-
da hafif ayak seslerini işittim ve başımı kaldırdığımda
Bianca’yı kapının ağzında dururken buldum. Etrafına
bakınıp şifonyerden Lena’nın saç tokalarının olduğu kutuyu
aldı ve gözlerinde soru işaretiyle bana doğru döndü. Tuttuğu
kutuya, sonra geri yüzüne baktım. Bianca iç geçirip kutuyu,
kendini ve sonra Lena’yı gösterdi. Kızımın saçlarını yapmak is-
tiyordu ve bunu fark etmek göğsümdeki bir şeylerin sıkışmasına
sebep oldu.

“Lenochka, bugün saçlarını Bianca’nın yapmasını ister
misin?”

Lena’nın başı hızla yukarı kalktı ve ışık saçtı. “Evet! Bir sürü
saç örgüsü istiyorum, kreşteki Noemi’ninkiler gibi. Bianca,
Bianca, bir sürü saç örgüsü yapmayı biliyor musun? Babam sa-
dece ikili toplamayı biliyor.”

Bianca kızımın gevezeliğine gülmemeye çalışıyor ve berbat şekilde başarısız oluyordu. Yatakta yanıma oturdu ve Lena'ya kucağına çıkmasını işaret etti. Onun ufak bir tutamı alıp ince bir örgü haline getirmeye başlamasını izledim, sonra diğer tutama geçti. En az on beş örgü olana kadar bu süreci tekrarladı. Lena sürekli kıpırdandığı, dönüp durduğu ve farklı tokalar seçtiği için epey bir süre aldı. Bianca bir defa bile ona kızmadı. Sadece gülümseyip başını iki yana salladı.

Saçı yapıldığı anda Lena, Bianca'nın kucağından aşağı atladı ve odadan dışarı koşup ikimizi yatakta yan yana oturur halde bıraktı. Sisi'nin oturma odasından bir yerlerden gelen sesini duydum, kızım gevezelik ederken Lena'nın saçlarına övgülerde bulunuyordu ama ben yataktaki yerimden kıpırdamadım. Bianca'nın eli benimkinin yanındaydı ve ona tekrar dokunmanın çılgınca büyüüne direnemedim.

Uzanıp elimi onunkinin üstüne yerleştirdim. "Lena'nın saçını yaptığın için teşekkür ederim." Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, beni izliyordu.

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim boşluk vardı, böylesine acı verecek kadar güzel bir varlığın nasıl olup da bana irkilmeden bakmaya katlanabildiğini merak ettim.

"Depolardan birindeki bir şeyi kontrol etmek için gitmem lazım ama birkaç saate geri dönmüş olurum," dedim. "Eğer istersen kız kardeşini davet edebilirsin ama aşağıdaki güvenliğe haber ver. Onlara bir mesaj yollasan yeter. Alarm şifrelerini, asansör ve kapı için gereken yedek anahtar kartını tezgâhın üzerine bırakacağım."

Bianca tamam anlamında başını salladı ve elimin altındaki eli kıpırdanmaya başladı ama ondan beklediğim şekilde elini çekmek yerine avcunu yukarı doğru çevirip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

“Babacım!”

Başımı eğip birleşen ellerimize ve sonra Bianca’nın yüzüne baktım.

“Babacım! Babacım!”

Evet, Lena’nın zamanlaması hep çok iyiydi.

“Gitmem lazım.” Ayağa kalktım ve Bianca’nın elinin elimden kaymasına müsaade ettim. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at.”

Başını kaldırıp o viski rengi gözlerle, beni ilgiyle inceledi. Bianca’nın gözlerinin içine bakarak saatler geçirebilirdim.

“Tamam,” dedi dudaklarını oynatarak ve yataktan kalktı. Yanımdan geçip giderken uzandı ve eliyle elimin arkasına sür-tündü.

“Vay canına. Sadece... vay be.” Milene oturma odasının ortasında kendi etrafında döndü ve şehre tepeden bakan uzun pencerelere doğru yürüdü. “Uğruna ölünecek manzara.”

Yanında durup aşağıdaki çatılara ve kaldırımlara baktım.

“Ee... ikiniz yaptınız mı? Anlarsın ya?”

“Ne?”

“Seks yaptınız mı?”

“Hayır.”

“Renata bana kocasının onu aynı gece kendisiyle yatmaya zorladığını anlattı,” dedi. “Onları de anlaşılmalı evlilikti ama onun kocası resmen yabancı olmalarını umursamamış. Kızın canını cidden yakmış, Bianca. Aynısı senin başına da gelecek diye çok korktum.”

"Bana misafir yatak odasını verdi. Ve şu âna kadar hiçbir şey denemedi."

"Denemesini istiyor musun?"

"Evet."

Milene kocaman olan gözleriyle bana baktı. "Sen ciddi misin?"

"Niye ki? O benim kocam. Ondan hoşlanıyorum."

"Hoşlanıyor musun? Bianca, sen kör müsün? O..."

"O ne?"

"O... Adamın tek gözü var, Tanrı aşkına ve sen ondan hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Evet, ondan hoşlanıyorum. Bununla bir derdin mi var?"

"Hayır, ben sadece... vay be. Ne olduğunu sordun mu? Yani yüzüne demek istiyorum."

"Hayır. Eğer uygun görürse bana anlatacaktır. Sormayacağım."

"Peki seni rahatsız etmiyor mu? Yara izleri? Göz bandı?"

"Hayır. Mikhail'i acayip seksi buluyorum."

"Sen kafayı yemişsin."

"Onu bu sabah giydiği dar gömlek içinde görene kadar bekle. Ateşli. Bahse varım onsuz daha da ateşlidir."

"Tanrım, ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir? Yani... sana bir bak. İstedığın adamı elde edebilirdin. Sen... Sen Marcus'u terk ettin, Tanrı aşkına."

"Marcus şımartılmış bir gerzek."

"Tamam ama..." Cümlesinin ortasında durup omzumun üstünden bir şeye baktı. "O şey... bir çocuk odası. Niçin orada bir..."

Dikkatini tekrar kendime çekmek için kolunu tuttum.

"Mikhail'in bir kızı var."

"Ne? Biliyor muydun?"

"Hayır."

“Tamam, babama söyleyeceğim. Nikâhı iptal etmek için yapabileceği bir şeyler olmalı.”

“Deneme bile.”

“Sen ciddi misin? Yirmi bir yaşındasın ve senden çocuğunu büyütmeni bekliyor!”

“Sesini alçalt. Mikhail asla öyle bir şey söylemedi ve inan bana, kızını büyütme için bana ihtiyacı yok. Kendi başına harika bir iş çıkarıyor. Ayrıca Lena’yı seviyorum. Harika bir çocuk.”

“Bianca...”

“Sevgili babamız nasıl? Mikhail onu epey sert bıçaklamıştı, umarım eli çok fena hasar görmemiştir.”

Milene gözlerinde dehşetle bana baktı. “Onu kocan mı yaptı?”

“Dün eşyalarımı almaya geldiğimde babam yine bana vurdu. Mikhail buna hiç memnun olmadı.” Babamın avcuna saplanan mektup açacağına bakarken yüzünde beliren bakışı hatırladığımda gülümsedim. *“İzlemesi epey heyecan vericiydi.”*

“Tamam, buraya kadar. Annemin psikiyatristini arıyorum. Profesyonel desteğe ihtiyacın var.”

“Hayır, olduğunu sanmıyorum.”

Milene saatler önce eve gitmişti ve Mikhail hâlâ dönmemişti. Öğlen iki gibi bana mesaj atıp Sisi’nin Lena’yı yatıya götürdüğünü haber vermişti. Muhtemelen kızını bir yabancıyla bırakmak istemiyordu, gerçi ona bakmayı hiç sorun etmezdim.

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu. Endişelenmeli miydim, yoksa bu standart bir durum muydu? Bratva için işinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumu alıp kişi listemi açtım. Ona mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormalı mıydım? Kulağa aptalca gelir miydi? Evet, muhtemelen gelirdi. Onu kontrol ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Belki de zararsız bir şeyler sorabilirdim. Eğer cevap verirse iyi olduğu anlamına gelirdi.

23.14 Bianca: Planlarıma ilişkin. Yarın alışveriş yapmam gerekiyor. Ayrıca önümüzdeki hafta perşembe günü yerel bir bale okulunda misafir bale öğretmenliği teklifini kabul ettim. Sabah dokuzda başlıyor ve gün ortasında işim bitmiş olacaktır.

23.22 Mikhail: Muhtemelen yarın öğlene kadar dönmeyeceğim. Sabah onda seni alıp alışverişe götürmesi için Denis'i göndereceğim.

Mesajı okudum ve beklenmedik bir hayal kırıklığı sızısı hissettim. Görünüşe göre, gizliden gizliye bu akşam onu görmeyi umuyordum. Telefonu yatağın yanındaki sehpayaya koymaya yeltendim ama sonra fikrimi değiştirip bir mesaj daha yazdım.

23.26 Bianca: Arada sırada spor odasını kullanabilir miyim?

23.28 Mikhail: Elbette. Ben genelde sabah dokuz gibi sporumu bitiriyorum, o yüzden o saatten sonra senindir. Sadece tek bir ricam var, spor yaparken izlenmekten hoşlanmıyorum, o sebeple lütfen ben bitirene kadar bekle.

Ne tuhaf bir istekti. Mikhail'i spor yaparken izlemekten keyif alacağımdan emindim ama sınırlarına saygı gösterecektim.

23.29 Bianca: Anlaştık.

Telefonumu bırakıp ışığı kapattım ve yorgaının altına girdiğim sırada telefonun gelen mesajla çınladığını duydum.

23.31 Mikhail: Cuma akşamı seni yemeğe çıkarabilir miyim?

Ekrana bakarken suratıma şapşal bir sırıtış yayıldı. Kendimi ilk defa çıkma teklifi almış bir genç kız gibi hissettim.

23.32 Bianca: Evet, çıkarabilirsin.

Telefonumu kenara koyup kolumdaki bandajı kontrol ettikten sonra kollarından ve bacaklarından duvara bağlanmış adama doğru döndüm.

“Şimdi, nerede kalmıştık?” diye sordum metal tezgâhtan bıçağı alırken. Ampulden yayılan ışığa doğru kaldırıp keskinliğini kontrol ettim, sonra bağlı adamın önünde durdum. Halihazırda kötü bir durumdaydı. Kız arkadaşının evinden ayrıldığı sırada Yuri ile birlikte onu pusuya düşürmüş olmamızdan mutlu olmadığını söylemek, hafif kalırdı.

“Ah, evet. Çete üyelerinizden birini düğünüme göndermek için kimden para aldığını ve içeri girmesine izin veren pisliğin kim olduğunu anlatacaktın. İşte o gerçekten aptalca bir hareketti.”

Arnavut çete lideri yere tükürdü.

“Çetin cevizlerden birisin. Harika.” Masaya doğru gidip bıçağı bıraktım ve onun yerine bahçe makasını aldım. “Öyleyse kulaklarla başlayalım, bakalım bu bizi nereye götürecektir.”

Arkamdaki kapı gıcırtyla açıldı ama ben sandalyemde kalıp Arnavut'un kollarından ince sızıntılar halinde süzülen kanın, damlaya damlaya yerde büyük bir gölet oluşturmamasını izlemeye devam ettim. Sağ ayağının yanında kesik bir kulak vardı ve birkaç diş etrafa saçılmıştı.

Yuri, “Bir şey var mı?” diye sorup dışarıdan aldığı kahve bardağını masaya koydu.

“Birisi onu internet üstünden tutmuş,” dedim. “İşi veren adamla hiç tanışmamış. Her şey telefon üzerinden ayarlanmış. Müşteri işten önce yirmi beş bin vermiş ve iş halledildikten sonra da yirmi beş bin daha.”

“Hedef kimmiş?”

“Bilmiyor. Silahlı saldırgan, detayları almak için düğünden önce müşteriyle buluşacaktı. Onun otele girmesini ayarlayan da müşteriydi.”

“Yani şu âna kadar elimizde bir şey yok.” Yuri çete liderinin önüne gidip durdu ve başını yana yatırıp çalışmamı inceledi. “Öldü mü?”

“Sadece bayıldı.” Kahveden bir yudum aldım ve yüzümü ekşittim. “Sana şekersiz dedim.”

“Kusura bakma,” diye mırıldanıp parmağıyla Arnavut'u göğsünden dürttü. Adam titreyip boğuk bir ses çıkardı, sonra tekrar bayıldı. “Onları bu kadar uzun süre canlı tutmayı başarmaya hep hayranlık duymuşumdur.”

“Pratik yapmak işi mükemmelleştirir, Yuri.”

“Evet. Hatırlat da tersine hiç denk gelmeyeyim.” Omzunun üstünden bana bir bakış attı. “Korkutucu şerefsizin tekisin.”

“Hadi ya.” Sandalyemde arkama yaslanıp kahveden bir yudum daha aldım. Berbattı. “Anton döndü mü?”

“Evet. Aynı çeteden başka bir herifi yakaladık. Anton onu kamyonetine attı. Bir şeyler biliyor olabilir. Bunun işini bitirmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?”

Kahveyi bırakıp masadan tabancayı aldım. “Kenara çekil.”

Yuri yana doğru bir adım attı. Nişan aldım ve Arnavut’u kafasının ortasından vurdum. “İşte. Bitti. Sıradakini getirebilirsin.”

BÖLÜM

68

Bianca

DENİS BENİM İÇİN ARABANIN KAPISINI AÇTI VE ARKA koltuktan paketlerimi almak için koşturdu. Poşetleri ondan almaya çalıştım ama hızla ulaşamayacağım yere çekti.

“Olmaz. Patron beni öldürür.” Başını iki yana sallayıp binanın girişine doğru yürümeye başladı.

Göge baktım ve peşinden içeri gittim. Sadece biraz kozmetik ürün ve birkaç parça kıyafet vardı ama bütün sabah boyunca paketlere dokunmama izin vermemiş, onları benim için taşımakta ısrar etmişti. Denis iyi bir adamdı, yirmi beşlerinde gibiydi ve söylediğine göre, on sekizinden beri Mikhail için çalışıyordu. Ayrıca durmaksızın konuşuyordu. Şimdiden bana çocukluk hikâyesinin kısa versiyonunu anlatmıştı, pek hoş bir hikâye değildi, sonra da geçtiğimiz altı ayda çıktığı kızlarla ilgili bir rapor geçmişti. En az yirmi tane vardı. Ondan sonra da bana patlayan bir tekerleği nasıl değiştireceğimle ilgili hızlıca bir ders vermişti. Benim sohbete

katkıda bulunamıyor oluşuyla hiçbir sorunu yok gibiydi çünkü iki saat boyunca gevezelik etmeyi hiç bırakmadı.

En üst kata geldiğimizde Denis paketleri en sonunda bana verdi ve gitti. Daireye girmek için kartı okuttum ve kapının ağzında duruverdim.

Mikhail mutfak lavabosunun önündeki durduğu yerden, “Alışveriş gezilerinin en az birkaç saat sürdüğünü sanıyordum,” dedi, kanlı bir bezi ön koluna bastırıyordu.

Paketleri yere atıp ona doğru koştum ve tezgâhın üstüne dizdiği diğer şeylere baktım: antiseptik sprey, antibiyotik krem, bandajlar ve ip geçirilmiş bir iğne. Kendine dikiş atmayı mı planlıyordu?

“Odana git. İşim bitince sana seslenirim.”

Onu dikkate almadım, suyu açtım ve sabunla ellerimi yıkamaya başladım.

“Bianca, git.”

Ses tonunda çok tehlikeli bir şeyler vardı, sanki bir sebepten bana öfkeli gibiydi ama altında başka bir şey gizliydi. Tam olarak saptayamadım.

Çok yavaşça ona doğru döndüm ve göz temasını bozmadan elimi elinin üstüne koydum, hâlâ kanlı paçavrayı koluna bastırıyordu. Başını eğip bana baktı, dudaklarını sert bir çizgi gibi birbirine bastırdı ve mavi gözüyle beni öyle bir yoğunlukla izledi ki doğruca ruhumu görebildiği izlenimini edindim.

En sonunda tutuşunu gevşetti ve bezi çekti. Ancak o zaman tişört giymiş olduğunu fark ettim, daha önce giydiğini hiç görmemiştim. Koluna baktım ve gördüğüm şeye karşılık herhangi bir tepki göstermemek için bütün kontrolümü kullanmam gerekti. Yaranın kendisi o kadar kötü değildi, birkaç santim uzunluğundaydı ve derin değildi. Bıçak yarasına benziyordu. Asıl kötü olan... diğer her şeydi.

Kolunun iç kısmı kötü şekilde yanmıştı, şeritler halindeki alacalı deri çapraz bir şekilde bileğinden dirseğinin iç kısmına kadar uzanıyordu. Çok eski bir yara izine benziyordu, tıpkı diğerleri gibi. Kolunda uzun, ince çizgiler çaprazlanarak farklı yönlere gidiyordu, muhtemelen bir bıçağın ucuyla açılmış yaralardı. Kendimi toplamak için sadece bir saniye harcadım, ardından steril gazlı bez paketini ve antiseptiği aldıktan sonra kesiği temizlemeye başladım.

“Bakıyorum da bunu daha önce yapmışsın,” dedi.

Gözlerimi kesikten ayırmadan dört parmağımı havaya kaldırdım, sonra kanlı gazlı bezi lavaboya attım ve yeni bir tane çıkardım. Angelo gençken salağın tekiydi, hep kavgalara giriyordu, o yüzden onun aptalca davranışının sonuçlarıyla ilgilenirken epey deneyimim olmuştu.

Birkaç defa temizledikten sonra iğneyi aldım ve tezgâhtaki malzemelerin arasında uyuşturucu spreyi aradım ama bulamadım. Yukarı baktım ve Mikhail’i beni izlerken buldum. Kahretsin, bunu nasıl açıklayabilirdim? Sprey sıkıyormuşum gibi yapıp yarasını gösterdim.

“Onsuz dikebilirsin. İki dikişten fazlası gerekmiyor.”

Ciddi olamazdı.

“Yap gitsin.” Başını salladı. “Acı eşiğim yüksektir.”

Koluna bakıp yara izlerini inceledim. Evet, muhtemelen öyleydi. Derin bir nefes alıp kesiğin iki yanındaki deriyi birleştirdim ve ilk dikişle başladım. İğne derisini delerken irkilmedi bile. Rahatsız ediciydi. Kesiği kapatmayı bitirdiğimde üstüne temiz bir kompres yerleştirdim ve koluna bandajı sardım.

Yüzümde, hemen elmacık kemiğimin üstünde hafif bir dokunuş oldu. Sadece bir saniyeliğine oradaydı ve sonra parmağını çekti.

“Teşekkür ederim *solnyshko*,” dedi ve mutfaktan çıktı.

Etli güveci fırından çıkarıp tezgâhın üstüne koydum ve Mikhail'in yatak odasına doğru baktım. Koluna dikiş attıktan sonra oraya girmişti ve o zamandan beri de çıkmamıştı. Muhtemelen uyuyordu. Bütün geceyi nerede geçirmişti? Bıçak yarasını nasıl almıştı? Ayrıca kolunda o yara izlerine sebep olacak ne olmuştu? Konu kocam olunca uzun bir listeden oluşan sorularım vardı ve hiç cevabım yoktu. Hep böyle mi olacaktı?

Ön kapı açıldı ve Lena kıkırdarak içeri koşturdu, Sisi peşinden geliyordu. Mikhail'i uyandıracaktı. Tezgâhın üzerinden telefonumu kapıp yere oturarak ayakkabılarını çıkaran Lena'ya doğru koşturdum ve önünde çömeldim. Elini okşadığımda gülümseyerek başını kaldırdı.

"Bianca, Bianca, yeni bir resim yaptım. Görmek ister misin sen de?"

Parmağımı dudaklarıma koydum ve Mikhail'in odasını gösterdim. O tarafa bakıp bana geri döndükten sonra avuçlarımı birleştirip yanağıma dayayarak uyuyormuşum gibi yaptım.

"Uykun mu var Bianca?"

İç geçirdim. Konuşamıyorken küçük bir çocukla iletişim kurmak zor olacaktı ve o okuyamayacak kadar ufaktı. Telefonumu yerden alıp bir mesaj yazdım ve Sisi'ye verdim, yanımda duruyor ve Lena'yla iletişimimi izliyordu. Ekranı bakıp başıyla onayladı, yüzündeki şaşkınlık barizdi.

"Baban uyuyor, Lena. Sessiz olmalıyız."

"Tamam," diye fısıldadı Lena.

"Bianca öğle yemeği hazırlamış. Eğer sessiz olursan ve yemeğini yersen, sana bale öğreteceğini söylüyor."

“Evet! Evet, Bianca. Sessiz olacağım. Gerçekten bale biliyor musun?”

Gülümseyip başımı salladım, sonra yine parmağımı dudaklarıma koydum.

“Gel, Lena.” Sisi elini tuttu. “Hadi gidip üstünü değiştirelim de güzel elbisene yemek dökme.”

Sisi, Lena’nın üstünü değiştirmesine yardım ederken ben de üçümüz için masayı hazırladım ve öğle yemeği hazırlarken dağıttığım mutfakı topladım.

Birkaç dakika sonra Lena’yı geri getirdi ve üçümüz birlikte yemeğe oturduk. Yemek sırasında en az beş defa daha Lena’ya sessiz olmasını hatırlatmamız gerekti. Sisi’yi Lena’yla birlikteyken izlediğimde son derece iyi anlaşıyormuş gibi göründüler. Aklıma bir soru geldi, o yüzden telefonumu aldım, sonra ekranı Sisi’yi gösterdim.

“Lena’nın bebekliğinden beri Mikhail için çalışıyorum,” diye cevap verdi. “Lena onunla yaşamaya gelince beni işe aldı. Lena iki haftalıktı.”

Gözlerim büyüdü. Mikhail kendine başına o kadar ufak bir bebeği idare etmeyi nasıl başarmıştı? Sisi yedi yirmi dört burada değildi herhalde. Telefonu alıp bir soru daha yazdım, sonra Sisi’ye verdim.

“Evet, zordu. Fakat Lena gerçekten iyi bir bebektir, ağlamazdı bile ve ben her gün geldim ama yine de...” İçini çekti. “Nasıl üstesinden geldi bilmem. İlk birkaç ayda Mikhail doğru düzgün uyumadı ama Lena bütün gece uyumaya başladıktan sonra biraz daha kolaylaştı. Gün içinde kreşe götürmeyi ve gece de benimle kalmasını teklif ettim ama reddetti. Lena iki yaşındayken kreşe gitmesine izin vermesine ikna etmem bir haftamı aldı. Mikhail onu çok seviyor.”

Evet. Mikhail'in kızına nasıl taptığını herkes görebilirdi. Özellikle de benimki gibi ebeveynler tarafından büyütülmüş, benim gibi kişiler.

Lena bacaklarını öne arkaya sallayarak, "Bianca, Bianca, şimdi bana bale gösterebilir misin?" diye sordu.

Sandalyesinden inmesine yardım ettim ve elini tutup onu odama doğru götürdüm.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Sisi ama başımı iki yana salladım ve başparmağımı kaldırdım. Mikhail uyanana kadar Lena'yı eğlendirmenin bir yolunu bulacaktım.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp saate baktım. Neredeyse akşamın altısıydı. Siktir. Görünüşe göre artık peş peşe iki geceyi dışarıda geçirmek için fazla yaşıyordum. Sisi çoktan evine gitmiş olmalıydı, bu da Lena'ya Bianca'nın baktığı anlamına geliyordu. Kızım iyi bir çocuk olsa da biraz ele avuca sığmıyordu.

Çabucak duş aldıktan sonra yatak odamdan çıktım, kızları televizyon izlerken ya da bir şeyler yaparken bulmayı bekliyordum ancak oturma odasında veya etrafta kimse yoktu. Lena'nın odasının kapısı kapalıydı ve içeriden bir çocuk şarkısının hafif sesi geliyordu. Neler olduğunu görmek için kapıyı hafifçe araladım ve elim kapı kolunda donakaldı. Sırtı kapıya dönük olan Bianca odanın ortasında duruyordu, kollarını başının üzerine doğru kaldırmıştı. Kot pantolonunun üstüne kabarık, beyaz eteklerinden birini giymişti ve ayaklarında bale ayakkabıları vardı. Yanındaki Lena da benzer bir pozisyonda, parmak uçlarında duruyordu ve üzerinde Bianca'nın daha kısa sahne eteklerinden biri vardı. Lena'nın ayaklarına geliyordu.

Bianca ellerinden birini indirip dik durması için Lena'nın sırtına dokundu ve yavaşça kendi etrafında dönerken beni kapıda dururken gördü. Bana gülümsedi ve donmak üzere olan buz gibi tene düşen ışık huzmesi gibi hissettirdi.

"Babacım, babacım, balerin oldum. Görüyor musun?"

Lena'ya baktım, parmak uçlarında dönüyordu.

"Görüyorum, *zayka*."

"Bianca'ninkiler gibi balerin ayakkabıları istiyorum. Lütfen? Bianca, lütfen babama ayakkabılara ihtiyacım olduğunu söyler misin? Eteğim var ama ayakkabılara ihtiyacım var."

Lena'yı kollarıma almak için eğildim, onu kalçama oturttum ve başına bir öpücük kondurdum

"Ayakkabıları alacağız, Lenchka," dedim ve yatağa oturmuş ayakkabılarını çıkaran Bianca'ya baktım. "Üzgünüm. Uyuyakalmışım."

Başını yana eğip beni inceledi, sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Ayakkabılarını Lena'nın şifonyerine bıraktıktan sonra sol kolumu tutup üstümdekini yavaşça yukarı çekmeye başladı. Kolumu dirseğime kadar sıyırdıktan sonra bandajı inceledi. Kan yoktu ama aldığım duştan ıslanmıştı. Bianca kolumu bırakıp gözlerini kıstı ve başıyla mutfağı gösterdi.

"Babacım, büyük televizyonda Elsa'yı izleyebilir miyiz? İzleyebilir miyiz babacım?"

"Tabii, *zayka*."

Lena'yı oturma odasına götürüp filmi açtım ve kanepede yanına oturdum. Bu şeyi yüzüncü izleyişim olmalıydı ama Lena seviyordu. Çıplak ayakların zemine çarpan sesi geldi ve Bianca gelip önümdeki sehpaye oturdu, lavabonun altında tuttuğum gazlı bez ve bandaj kutusunu elinde tutuyordu. Kutuyu yanına bıraktı ve sol kolumu ona uzatana kadar imalı bir şekilde koluma baktı. Islak bandajı çıkarıp kesiği nazikçe temizledi ve temiz

bir bandaj sardı. İşini bitirdikten sonra gitmesini bekliyordum. Ancak kanepede yanıma oturup ayaklarını altına topladı ve dikkatini filme verdi.

BÖLÜM

altı

Bianca

TELEFONUMDAN TARİFİ OKUYUP TEZGÂHIN ÜZERİNE dizdiğim malzemeleri kontrol ettim. Mutfak dolabında un ve şeker vardı ama kuru üzüm ve badem eksikti. Ayrıca daha fazla çikolata lazımdı.

Dün Lena arkadaşlarından birinin kreşe kurabiye getirdiğini söylemiş ve yirmi dakika boyunca nasıl da farklı şekillerde ve tatlarda olduğunu anlatıp durmuştu. Kendisi de sınıfa götürmek için Mikhail'den kurabiye yapmasını istemişti. Mikhail'in yüzündeki ifadeye paha biçilmezdi. Devasa kocamın kurabiye yaptığını gözümde canlandırdığımda yüzümü ifadesiz tutmayı zorlukla başarmıştım, Mikhail de Lena'ya fırında bir şeyler yapmakta iyi olmadığını açıklamıştı. Ben de pek harika aşçı sayılmazdım. Birkaç güzel yemek ve bir iki tane de tatlı yapabiliyordum ama öyle muhteşem şeyler değildi. Büyürken vaktimin çoğu baleye ayrılmıştı ama bir veya iki saatlik boşluğum olduğunda mutfağa gidip aşçımızın yemek hazırlamasına yar-

dım etmeyi çok severdim. Kurabiye yapmayı hiç denememiştim ama o kadar zor olamazdı. Telefonumu alıp Mikhail'e bir mesaj yolladım.

14.17 Bianca: Markete gitmem lazım. Yirmi dakikaya dönerim.

Bir dakika sonra Mikhail'in ofisinin kapısı açıldı. Dışarı çıkıp mutfağa geldi ve tezgâha çıkardığım şeylere baktı. Bakışları fırın kâğıdı serdiğim büyük tepsi, rendelenmiş çikolatayla dolu kâse ve erimesi için küçük bir tencereye koyduğum katı yağda gezindi.

"Lena için kurabiye yapıyorsun," dedi ve bana baktı. Yüzündeki ifadeyi çıkaramadım ama kafası karışmışa benziyordu.

Omzumu silkip mesaj yazdım ve ekranı ona gösterdim.

Fazla umutlanma. İlk defa yapıyorum, o yüzden ne kadar yenilebilir olacaklarını bilmiyorum.

Parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı, mavi gözü beni izliyordu. Kendimi dudaklarına odaklanırken buldum. Dudakları sertti, birbirine bastırmıştı. Eğer onu öpersem o şekilde kalırlar mıydı?

"Hadi markete gidelim," deyip çenemi bıraktı.

Anahtarlarını ve cüzdanını alışını gözlerimle takip ettim. Bana bir panteri anımsatıyordu -iri, kara ve görünürde rahattı ama tüm o rahatlığın ve sakinliğin altında bir canavarın olduğunu hissediyordum.

Apartmanın yanındaki market küçüktü ama ihtiyacım olan her şeyle birlikte farklı şekillerden oluşan ufak bir kurabiye kalıbı seti ile biraz yenilebilir süsleme malzemesi bulmayı başardım. Mikhail sessizlik içinde beni takip ederek hep bir adım arkamda duruyordu. Meyve reyonunda durup elma ve muzları sepete koymaya başladığımda sepeti elimden almak için uzandı ve parmaklarımız birbirine değdi. Sepeti yavaşça bıraktım ama meyve almaya devam etmeden önce parmaklarımın elinin üstüne değdiğinden emin oldum.

Mikhail aldığım şeylerin parasını ödedi ve eve kadar poşetleri taşıdı. Hepsini mutfak tezgâhına yerleştirdikten sonra işine geri dönmesini bekliyordum. Bunu yapmak yerine sırtını mutfak dolaplarına dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerimi yıkarken beni izledi. Hamuru hazırladığım süre boyunca bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gözümün ucuyla onu her görüşümde tarifi tekrar okumak zorunda kalıyordum. Onun orada olduğunu, beni izlediğini bilerek odaklanmak son derece zordu ama beni gerdiği için değildi. Hoşuma gittiği içindi.

Hamuru mahvetmeden bitirmeyi başardıktan sonra iki parçaya böldüm, yarısını tezgâhta önüme koydum, diğer yarısını da sağa ayırdıktan sonra Mikhail'e döndüm. Parmağımla önce hamurun yarısını, sonra onu gösterdim ve tek kaşımı havaya kaldırdım. Başını yana eğip beni değerlendirdi ve sanırım dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Göz temasını bozmadan tezgâha doğru geldi ve sağımda durdu. O yakındayken üzerime bir sakinlik hissi çöküyordu ve bunu fazlasıyla tuhaf buluyordum. Tanımadığım insanlarla birlikte pek rahat olamazdım. Onlarla iletişim kurmak benim için zordu ve genelde tuhaf bir sessizlik içinde kalıyorduk. Mikhail konuşamıyor olmama pek aldırıyor gibi değildi, herhalde kendisi de çok konuşkan olma-

dığı içindi ve aramızdaki sessizlik hiç de rahatsızlık verici gelmiyordu. Tam tersiydi.

Göz temasını bozup önümdeki hamur üstünde çalışmaya başladım, onun ne yapacağını merak ediyordum. Mikhail bir dakika kadar beni izledikten sonra ellerini hamur parçasının üstüne yerleştirdi ve hareketlerimi taklit etti. Güzel elleri vardı. Büyük, uzun parmaklarıyla güçlüydü ve o ellerin üstümde nasıl hissettireceğini merak etmeden edemedim.

Ön kapının açılmasına kahkahalar eşlik etti. “Babacım, babacım, ne yapıyorsunuz?” Lena bize doğru koştururken Sisi arkalarından kapıyı kapattı. “Ben de yapabilir miyim? Ben de?”

“Önce eller, Lena,” dedi Mikhail ve başıyla banyoyu gösterdi. “Sonra bizimle birlikte kurabiye yapabilirsin.”

Lena kahkaha atarak banyoya koşturdu. Sisi eşikte durdu, Mikhail’in hamur yoğurmasını izlerken gözleri kocamandı. Mikhail, göz bandı ve geniş omuzlarında esneyen siyah gömleğiyle öyle iri ve belalı görünürken kesinlikle ilginç bir görüntü yaratıyordu. Hele de çenesinin yanına bulaşan un lekesiyle. Silme niyetiyle elimi kaldırdım ama parmaklarım tenine değdiği anda vücudu tamamen hareketsizleşti. Dikkatini tamamıyla önündeki hamura gömülmüş ellerine verdi. Başparmağımla çenesindeki unun birazını sildim ve elimi çabucak çektim. Bazı sınırları mı aşmıştım?

“Babacım, babacım!” Lena mutfağa koşturdu. “Ben hazırım! Ben de alabilir miyim lütfen?”

“Olur, *zayka*.”

Mikhail hamuru bırakıp yemek odasındaki masaya doğru gitti ve bir sandalyeyle geri döndü. Sandalyeyi tezgâhın yanına yerleştirdikten sonra Lena’nın sandalyeye çıkmasına yardım etti ve kendi hamurunu onun önüne kaydırды.

“Ben pasta yapacağım. Çikolatalı.” Sırıtıp bana baktı. “Sen çikolata seviyor musun? Babam çikolata sevmiyor ama eğer ben yaparsam pastayı yer. Ben çikolatayı seviyorum ama babam dişlerim için kötü olduğu söylüyor.”

Gülümseyerek başımı salladım. Ellerini elbisesinin önüne sürdü ve kâseye uzandı.

“Ay, elbiseme un bulaştı.” Mikhail’e baktı. “Yıkayınca çıkar mı?”

“Yıkayınca çıkar, Lenchka. Endişe etme.”

“Yüzünde un var babacım.” Lena kıkırdadı, sonra hamuruyla oynamaya devam etti.

Mikhail bakışlarını bana çevirdi, tezgâhın üstündeki elime baktıktan sonra başını yana yatırıp çenesini bana uzattı. Yavaşça uzandım ve unun kalanını elimin tersiyle silkelerken gereken- den biraz daha fazla vakit harcadım.

BÖLÜM

yedi

Mikhail

KAFEDE OTURAN İKİ ADAM, NEREDEYSE BİR DAKİKADIR Bianca'ya bön bön bakıyordu. Elimi yumruk yapıp derin bir nefes aldım. Eğer bu alışveriş gezisini birini öldürmeden tamamlayacak olursam acayip şaşıracaktım.

Lena günlerdir bale ayakkabıları için ısrar edip duruyordu ve en sonunda pes edip onu alışveriş merkezine getirmiştım. Bianca'dan bizimle gelmesini istedim çünkü bale ayakkabıları satın almakla ilgili tek bir şey bilmiyordum ve tabii ki onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum.

Kötü bir karardı. Bianca fazlasıyla güzel bir kadındı, yani bu bir yönden beklenen bir şeydi. Bir adamın arada sırada ona bakış atmasını kaldırabilirdim. Belki. Alışveriş merkezindeki her adamın ona bakmasını veya o bakışların beni bu kadar öfkelen-dirmesini beklemiyordum.

Başımı sağa çevirip karımı inceledim, şu anda bir mağazanın vitrininin önünde çömelmiş, Lena'ya yazlık elbise gösteriyordu.

Bianca dar kot pantolon ve boyundan bağlamalı beyaz, kolsuz bir tişört giyyordu. Beyaz topuklu ayakkabıları bacaklarını kesinlikle harika gösteriyordu ama yine de kışkırtıcı bir şey yoktu. Eğer mini etek giymiş olsaydı buradaki adamların nasıl tepki vereceklerini hayal etmeye çalıştım ve neredeyse kafayı sıyrırıyordum. O bölgeye girmeyecektim.

Saçı açıktı ve o şekilde eğildiği için açık sarı tutamların uçları neredeyse yere kadar iniyordu. Lena bir şey söyledi ve sağdaki elbiseyi gösterdi. Bianca başını yana eğdi ve saçlarının hepsi arkasından yanına doğru kayd, birkaç tutam yere değdi. Eğilip saçını sol elimde toplayarak yerden kaldırdım. Bianca başını kaldırıp önce bana, sonra da elimde tuttuğum ipeksi tutamlara baktı. Hafifçe gülümseyip Lena'ya elbiseleri göstermeye geri döndü.

“Kırmızı olan! Babacım, kırmızı olanı alabilir miyiz?”

Kızıma bakıp iç geçirdim. “Yirmiden fazla elbisen var, Lenočka.”

“Lütfen! Sadece bunu, lütfen babacım? Bianca beğendi. Bianca, beğendin mi?”

Bianca kendine has sessiz kahkahasını atıp başıyla onayladı, omzunun üstünden bana bakıyordu. Kadınlar. Asla yeterince kıyafetleri yoktu.

“Tamam ama sadece bu.”

Mağazaya girip askıların arasından ilerlerken peşlerinden gittim. Yol boyunca Bianca, Lena'nın ölçülerinde gibi görünen her elbiseyi çekip aldı. En az on elbiseden oluşan yığrını bir taburenin üstüne bıraktı, Lena'yı bir aynanın önüne yerleştirdi ve ilk elbiseyi önüne tuttu. Lena'nın beğendiği kırmızı elbiseydi ve kızım keyifle cıvıladı. Bianca bana doğru bakınca başımla onayladım. Sonraki elbiseyi aldı, siyah detayları olan koyu yeşil bir elbiseydi ve askıyı Lena'nın çenesinin altına yerleştirdi.

Aynadan göz göze geldiler ve Bianca yüzünde abartılı bir tiksinti ifadesiyle ona baktı. Lena gülüp Bianca'nın ifadesini taklit etti.

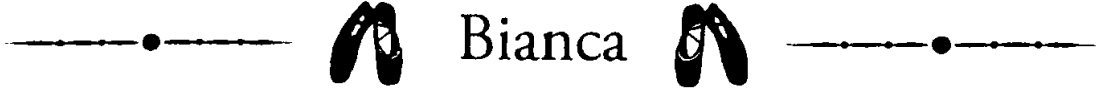
Her elbiseyle bunu yapmaya devam ettiler, harika vakit geçirdiler ve ben de onları izlemekten keyif aldım. İşleri bittiğinde Bianca bana döndü ve sadece bir değil, dört elbiseyi kaldırdı, üzgün yavru köpek gibi gözlerle bana baktı. Elbette dördünü de satın aldık.

Mağazadan çıktığımızda Lena karşıdaki bir mağazanın vitrininden görünen büyük balık akvaryumuna doğru koştu. Ben de Bianca ile birlikte birkaç adım arkada kaldım. Birdenbire bir adamın -yirmilerinin başında, takım elbiseli, acelesi varmış gibi görünen- bize doğru geldiğini fark ettim fakat Bianca'yı gördüğünde anda adımları tekledi. Onu süzerken kaşları hafifçe havaya kalktı.

Beynimdeki nöronların yolları ayrılmış ve kendilerini yeniden ayarlamış olmalıydı çünkü tam o anda yettiğine karar verdim. Temas sorunun gidip kendini becerebilirdi. Bianca'nın elini tutup onu yanıma çektim ve kolumu ona doladım. Yeterince yakın olmadı. O yeterince yakın değildi. Kolumu iyice sıkıp sırtını kendi önüme yaslayarak durdum. Göğsümdeki baskı azaldı. Bu iş görürdü. Hareketlerimi değerlendirmesi için bir deli doktoruna ihtiyacım yoktu. Halihazırda sevdiği şeylerin hepsini zaten kaybeden bir adamın biraz dengesizleşmesi ve bunun tekrar olabileceğinden korkması normaldi.

Süslü herif başını kaldırıp da benim cinayete meyilli bakışımı görünce gözleri genişledi. Evet, orospu çocuğu. O benim. Adam yutkunup sağa döndü ve en yakın mağazaya girdi. Çok daha iyiydi. Başımı eğip Bianca'ya baktığımda, onu beni şaşkınlıkla izlerken buldum ve tuhaf davranışımı ona açıklamalı mıyım diye merak ettim. Sonra dudaklarının kenarı hafifçe

yukarı doğru kıvrıldı ve garip bir şeyler olmamış gibi Lena'nın parmağıyla bir balığı takip etmesini izlemeye geri döndü.

Neler olduğunu bilmiyordum ama Mikhail'in içine bir şeyler girmişti. Tanıştığımız andan beri son derece mesafeliydi, neredeyse her türden fiziksel temastan kaçınıyordu. Birkaç hafif dokunuş ve arabasına binmem için yardım etmesi dışında, nadiren ilk dokunan o oluyordu. Hatta bir sorun mu var diye merak etmeye bile başlamıştım. Belki de son birkaç günü telafi etmeye karar vermişti çünkü iki saattir elimi bırakmıyordu. Lena'nın bale ayakkabılarını almak için bir mağazaya gittik ve yol üstünde birkaç mağazaya daha baktık. Bir ara Lena yorulduğunu söyledi, o yüzden Mikhail onu kucağına aldı. Onu sol kalçasında taşıırken benim elimi hiç bırakmadı ve ona bakışlar atıp da Lena'yı öyle doğal bir şekilde sol tarafında taşıdığını görünce rahmim neredeyse infilak edecekti.

Lena'ya çocuk kitapları almak için girdiğimiz kitapçıdan çıkarken Mikhail, "Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

Başını çevirip bana baktı ve bir an için nedenini merak ettim. Sonra kör noktasında kaldığımı ve aksi halde cevabımı göremeyeceğini fark ettim. Başımı iki yana salladım.

"Güzel. Sisi'yi arayıp bu akşam Lena'ya bakması için çağıracağım. Seni akşam yemeğine götüreceğim. Olur mu?"

Gülümseyip başımla onayladım. 'Olur mu' da laf mıydı?

Bu çok mu fazlaydı?

Yana dönüp aynadan kendimi inceledim. Elbise uzundu, yan tarafında bir yırtmacı ve gösterişsiz bir yakası vardı. Öte yandan kırmızıydı. Belki de değiştirmeliydim.

Mikhail'in sesi kapının diğer tarafından geldi.

"Hazır mısın?"

Görünüşe göre kırmızı elbise olacaktı.

Kapıyı açtığımda Mikhail'i orada dururken buldum. Bana bakışına bakılırsa gördüğü şey hoşuna gitmişti ve bu, içime ufak bir heyecan titreşimi yolladı. Yatağın üzerine bıraktığım paltoyu almak için döndüm ama Mikhail ellerimden alıp benim için tuttu. Şu karanlık kocam her zaman centilmendi. Saçlarımı paltonun altından çıkarmak için uzandım ama o benden önce davranıp ellerini saçlarımın altından enseme kaydırıp ve dikkatli bir şekilde çıkardı.

"Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Elimi tuttuğunda omurgamdan aşağı ürpertiler indi ve beni daireden dışarı yönlendirdi.

Restorana gittik ve başgarsonu köşedeki masamıza doğru takip ederken insanlar gözlerini dikip bize baktı. Gizli kapaklı olmaya çalışıyor olsalar da Mikhail'in göz bandına ve yara izlerine odaklanıyorlardı, sonra bakışlarını bir aradaki ellerimize indirdiklerinde şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Mikhail fark etmiyor ya da fark etmiyormuş gibi davranıyordu. Kendimi Mikhail'in yerine koyunca bundan nefret ettim ve insanların soğuk bakışlarını veya fısıltılarını fark etmemişim gibi davrandım.

Yerimize oturunca seçeneklere bakmak için menüyü aldım ama her şey Fransızcaydı. Gelişigüzel bir şey seçebilirdim ama salyangoz ya da onun gibi iğrenç bir şey seçme riskim vardı. Menüyü bırakıp sandalyemi Mikhail'in sandalyesinin yanına

çektim ve elinde tuttuğu menüye baktım. O da Fransızcaydı ama bizi buraya getirdiği için onun okuyabildiğini varsaydım.

Mikhail başını eğip bana baktı, kolunu sandalyemin arkasına koydu ve benim için yemekleri sıralamaya başladı. Seçici sayılmazdım, o yüzden telefonumu çıkarıp hızlıca yazdım.

Sen seç, sadece salyangoz ya da öyle pis bir şeyler olmasın.

Sonra telefonumu masada onun önüne koydum.

Yemeğimizi beklerken garson şarabımızı getirdi, bardakları tabaklarımızın sağ tarafına yerleştirdi. O gidince Mikhail bardağını aldı ve sola geçirdi.

Bardağıma uzanırken hafifçe koluna sürtündüm ve ona baktım.

“Sorun değil,” dedi. “Neredeyse iyileşti.”

Yine telefonuma yazdım.

Neler olduğunu hiç sormadım.

Ona ekranı gösterip kolunu işaret ettim.

“Saldırganın izini Arnavut çetesine kadar takip ettik ve sorgulamak için liderlerini yakalamaya gittik. Karşı koydu.”

Herhangi bir şey öğrendin mi?

“Hayır ama öğreneceğiz. An meselesi.”

Saldırı emrini verenlere ne yapacağını ve Mikhail’in Bratva için tam olarak hangi işi yaptığını merak ettim ama diğer yandan, gerçekten öğrenmek istediğimden emin değildim.

Çok geçmeden garson yemeklerimizi getirdi. Ne yediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mantar soslu domuz eti gibiydi ve ağız sulandırıcıydı. Mikhail’in yemeği de domuz eti gibi görünüyordu, ufak dilimler halinde kesilmişti ve yoğun bir baharatla kaplıydı. Harika kokuyordu, o yüzden eğilip bir parça etine çatalımı batırdım ve ağızıma attım.

“Hoşuna gitti mi?” Dudaklarında çok da belli olmayan bir gülümseme vardı, sanki yemeğini çalmam onu keyiflendirmişti.

Daha fazla gülümsemeliydi. Kendi tabağımdan bir parça et alıp çatalı ona doğru kaldırdım, ne yapacağını merak ettim. Mikhail önce çatala, sonra bana baktı ve öne doğru eğilip verdiğimi aldı.

“Kesinlikle mükemmel,” dedi doğruca bana bakarak ve ben-
ce yemekten bahsetmiyordu.

Bir an için beni öpecek mi diye meraklandım. Dudaklarıma bakış biçimi vücudumu heyecanla doldurdu ama sonra diğer tarafa baktı. Bir şeyi yanlış mı yapıyordum? Bana karşı çekim hissettiğini biliyordum. Onu izlemediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını görüyordum; adeta gözleriyle kıyafetlerimi vücudumdan yakıp almak istiyormuş gibi bakıyordu.

O kafandan ne haltlar geçiyor Mikhail?

BÖLÜM

sekiz

Mikhail

SALI GÜNÜ ÖĞLEDEN SONRA DIMITRI ARAYIP ARNAVUTLARLA ilgili başka bir çıkmaz sokağa girdiğimizi haber verdi, birkaç gündür hissettiğim berbat ruh halini daha da beter hale getirdi. Masamdan kalkıp aşağıdaki kaldırıma tepeden bakan pencereden duvara yürüdüm.

Sisi gelip de Lena'yı yatıya evine götürdükten sonra Bianca bale ayakkabılarını ve telefonunu da yanına alıp spor odasına gitmişti. Birkaç dakika sonra klasik bir melodinin yumuşak sesi ofisime ulaşmıştı. Bu dediğim iki saat önceydi. Dikkate almamaya çalışıp biraz iş halletmeye çalışıyordum ama dans edişinin görüntüleri aklımda belirip duruyordu ve başka bir şeye konsantre olamıyordum.

İki gündür ondan uzak durmaya da çalışıyordum çünkü onu her görüşümde tutup yatak odama götürdükten sonra aklını başından alana kadar becermek için delice bir dürtü hissediyordum. Onunla evlenmeden önce düzenli olarak seks yapardım. Partnerlerim ku-

rallarımı bilirdi, en önemlisi de 'dokunmak yok' kuralıydı. Fakat Bianca'yla... onun her yerine dokunmak istiyordum.

Bianca'nın böyle bir şeyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Kolumu gördüğünde öyle şoke olmuş görünmüştü ki. Sadece kısacık bir saniye için öyleydi ve eğer dikkat etmiyor olsaydım kaçırabilirdim çünkü kendini hemen toplamıştı. Göğsüm ve sırtım kollarımdan çok daha kötü haldeydi ve onları görünce nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Eninde sonunda beni üstsüz görecekti. Belki de önünde tişört giymeye, kollarımı daha iyi görmesine izin vermeye başlamalıyım, böylece bir şekilde kendini hazırlayabilirdi. Gömleğimin kenarını tutup göğsüme kadar çektim, izlerle dolu göğsümü inceledim ve onun gözlerinden baktığımı hayal etmeye çalıştım. Oluru yoktu, hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Ne kadar kötü olsa da sağ gözüm çok daha kötü haldeydi. İşte onu asla görmeyecekti.

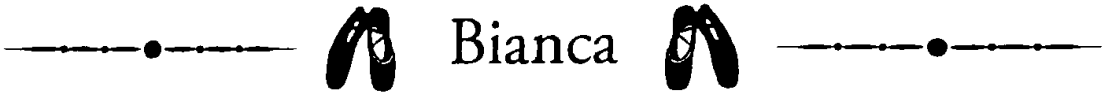
Spor odasından gelen müzik değişerek yavaş ritimli bir rock ağıtına dönüştü ve onu dans ederken görme arzumu bir saniye daha görmezden geledim. Spor salonunun kapısına vardığımda, kapıyı açarken elimden geldiğince sessiz olmak için gereken özeni gösterdim ve onu izlemek için kapı pervazına yaslandım. Siyah tayt ve tek omzundan düşen bol bir üst giyiyordu. Saçını dağınık bir topuzla tepesinden toplamıştı. Ayakları çıplaktı, bale pabuçları duvarın yanına atılmıştı. Karmaşık adımlardan bir diziyle odanın karşısına doğru süzüldü ve sıçradı. Güzel bir dönüşle bitirdi.

Arkasını dönmesini bekledim ama birkaç dakika boyunca sadece orada durup ellerini beline dayayarak önündeki duvara baktı. En sonunda döndüğünde gözleri kıpkırmızıydı ve yüzünden yaşlar akıyordu. Beni fark ettiğinde irkildi, sonra çabucak bakışlarını kaçırıp bale pabuçlarına doğru yürümeye başladı. Her adımda irkiliyordu, sağ eli hâlâ beline dayalıydı. İşte o za-

man kafama dank etti. Neden son birkaç aydır gösterilerde rolünün gittikçe kısaldığı. Neden dans grubundan ayrılmaya karar verdiği. Afişte son gösterisi yazdığını hatırlıyordum. Sezon için öyle sanmıştım. Değildi.

Birkaç geniş adımda ona ulaştım ve onu kollarımın arasına aldım. Karşı koymadı, sadece kollarını boynuma dolayıp başını omzuma dayayarak bana baktı. Gözyaşları hâlâ akıyordu ama yüzündeki ifade tuhaf şekilde boştu. Eğer gözyaşları ve kızarmış gözleri olmasa kimse ağladığını anlamazdı. Onu oturma odasına taşıyıp kanepeye oturdum, onu göğsüme yaslayarak tutmaya devam ettim. Vücudunun benimkine yaslanmasından bu kadar keyif almam tuhaftı. Kenarda katlanmış bir battaniye vardı, alıp üstüne örttüm ve onu çenesinden bacaklarına kadar sarmaladım. Bana böyle sokulmuşken yavru bir kedi gibi ufacık hissettirdi.

Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum. Muhtemelen bir saatten fazlaydı çünkü gece çökmeye başladı ve oda daha da karardı. O kadar hareketsizdi ki uykuya dalıp dalmadığını merak ettim ama sonra eli hareket edip göğsüme çizgiler çekti. Başta gelişigüzel bir desen sandım ama sonra şekillerin tekrar ettiğini fark ettim. Parmağıyla harfler çiziyordu ve kavramam birkaç dakikamı aldı. Çok zor değildi, sadece iki kelimeydi ama yine de doğru anladığımdan emin olmak için deseni birkaç defa daha tekrarlasın diye bekledim.

Mikhail'in, göğsüne çizdiğim şeyi anladığı ânı tam olarak fark ettim çünkü bedeni kasıldı. Ne olur ne olmaz diye bir kez daha yaptım ve harfleri çizdim.

Ö-P B-E-N-İ

Başta hiçbir şey demedi ama sonra parmağının yanağını okşadığını hissettim. Elimi ensesine doladıktan sonra kalkıp oturur pozisyona geldim ve bacaklarımı ayırıp kucağına çıktım. Karanlıkta sadece yüzünün dış hatları belirgindi. Dışarıda gece çökmüştü ve odadaki ışıkların hiçbirisi açık değildi. Pencereden, sadece başının bana doğru eğildiğini göreceğim kadar ışık düşüyordu ve bir sonraki saniyede dudakları benimkilere çarptı.

Hafif ya da sakın değildi, ele geçiriciydi. Elleriyle yüzümü kavradı. Avuçlarının derisi sert ve nasırlıydı ama beni sanki değerli bir şeymişim gibi tutuş biçimi yürek sızlatıcıydı. Parmaklarımı saçlarının arasına gömüp bir arzu aleviyle tükenirken günahkâr dudaklarının beni yiyip bitirmesine izin verdim. Öpüşmeyi bırakıp çenemden aşağı buseler kondurmaya başladı. Ona doğru sokulunca sertliği tam merkezime dayandı ve nefes alıp verişim kısa kısa, hızlı şekilde çıktı. Tişörtümün kenarına uzanıp çıkardım, sonra sutyenimin kopçasını açmaya çalıştım ama ellerim öyle çok titriyordu ki başımın üstünden sıyrıp çıkardım.

“Emin misin Bianca?” Mikhail kulağıma fısıldadı ve ardından boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

Kafayı mı sıyırmıştı? Günlerdir bunun hayalini kuruyordum. Ağzımı çenesine koyup onu hafifçe ısırdım.

Sanki bu âna kadar kendini tutuyor, benim onayımı bekliyordu. Beni kollarına alıp kanepeden fırladı ve yatak odasına doğru taşıdı. Tüm bu süre boyunca gömleğinin düğmelerini açmak için elimden geleni denedim. İlk iki düğmeyi açmayı başardım ama orada en az beş tane daha vardı ve hepsini açacak kadar odaklanamadım. Onun yerine ellerimi boşluktan içeri sokup gömleği iki yanından tuttum ve tüm gücümle çekip ikiye ayırdım. Kumaş yırtıldı. Düğmeler kopup yere saçıldı.

Mikhail beni yatağa yatırıp taytımı ve külotumu çıkardı, kendi pantolonunun düğmesini açmaya koyuldu. Çok yavaştı. Onu hemen içimde istiyordum, yoksa kafayı yiyecektim. Yatakta kalktım ve pantolonu çıktığı anda kollarına atlayıp bacaklarımı beline doladım.

Daha önce bir erkekle hiç böyle cesur olmamıştım. Bir defasında Marcus terapi almam gerektiğini çünkü soğuk ve isteksiz olduğumu söylemişti. Haklıydı. Onunla ya da diğerleriyle seks yapmaktan hiç keyif almamıştım. Partnerlerimin hiçbirisi beni tahrik edemediği için yıllar boyunca bende ciddi bir sorun olabileceğini düşündüm. Bir ilişki için seks gerekli olduğundan ve beklendiği için kendimi akışına bırakmıştım ve orgazm taklidi yapmıştım.

Frijit*. Frijit olduğumu sandım. Görünüşe göre değildim çünkü öyle ıslanmıştım ki aklım başımda olsaydı utanırdım.

Beni uyluklarımın altından tutan Mikhail döndü ve sırtımı duvara yasladı. Rusça bir şeyler söyledi ve tek kelimesini anlamıyor olsam da sadece sert sesini kulağımda duymak bile içimi eritti. Tanrım, onu içimde hissetmeyi öyle çok istiyordum ki bütün vücudum titriyordu.

“Benim küçük balerinim,” diye mırıldanarak boynumu öptü. “Bu kadar güzel olmasaydın çok daha kolay olurdu.”

Mikhail kendini hizaladı ve beni aletine doğru yavaşça indirmeye başladı. Daha yarısını bile içime sokmamıştı ve ben şimdiden onun devasa uzunluğunun etrafında kasılıyordum. Kendini içime tamamen gömdüğünde nefesim kesildi ve vücudum titredi. İçimdeki sert aletin ve sırtımdaki sağlam duvarın hissi beni neredeyse orgazmın sınırına getirdi, beni mümkün olan en iyi şekilde esnetiyordu.

* Kadınlarda ortaya çıkan cinsel isteksizlik durumu –çn.

Yabancı ama baştan çıkarıcı kelimeleri kulağıma fısıldarken iri elleriyle kığımın yanaklarını sıktı. Dudakları boynumdaki hassas bir noktaya öpücük kondururken en sonunda hareket etmeye başladı. Her bir darbesiyle kendini içimde öncekinden daha derine yerleştiriyor, daha önce hiçbir adamın çarpmadığı bir noktaya vuruyordu. Başta yavaştı, sonra hızlandı. Darbeleri tam gücüyle arttığında tırnaklarımı derisine sapladım ve vücudumun yaklaşan orgazmıla karıncalanmaya başladığını hissettim. Delilikti bu. Sarhoş ediciydi. Bedenimin ve zihnimin katiyetle yıkımıydı. Kendini kaybetmiş bir adam gibi içime girip çıktı, kasığının benimkine her çarpışı sırtımın duvara çarpmasına sebep oluyor, nefesimi kesiyordu. Boşaldım ve Mikhail de hemen peşimden geldi.

Öyle bitik vaziyetteydim ki kollarımı Mikhail'in boynundan çezecek gücü toplayamadım, o yüzden yüzümü boynunun oyuntusuna soktum ve beni yatağa taşımasına izin verdim. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey fısıltılı sözcükler ve saçlarıma kondurulan tüy gibi bir öpücüklerdi.

Bianca'yı kendime daha çok çekip onun en sonunda kollarımda olmasının hissiyle hayrete kapıldım, ayışığıyla aydınlanan yüzünü izledim. Parmağımla kaşının çizgisini, sonra minik burnunu ve sarkık dudaklarını takip ettim. Öyle güzeldi ki canımı yakıyordu. Onu benim gibi birine bağlamak ya da kanlı ellerimle -birçok kişiyi öldüren ya da sakat bırakan ellerle- ona dokunmak, kutsal bir şeyi lekeliyormuş gibi hissettiriyordu. O daha iyisini hak ediyordu. Çitleri olan bir ev ve normal bir adamla kaygısız bir yaşamı hak ediyordu. Ona yalan söylemek zorun-

da kalmayacak ya da “işe” gittiğinde yaptığı kötü şeyleri ondan saklamayacak dürüst bir adamla. Asla eve kanla kaplanmış halde gelmeyecek bir adamla.

Birbiriyle fısıldaşan, onun benim gibi biriyle ne halt ettiğini söyleyen insanların dik bakışları olmadan bir restorana gidebilmeyi hak ediyordu. Ben bakışlara ve sessiz fısıltılara yıllar önce alışmıştım. Beni biraz bile rahatsız etmiyorlardı. Fakat Bianca’nın dedikodunun konusu olmasından hoşlanmıyordum. Eğer daha iyi bir adam olsaydım onu gönderir, nikâhı iptal eder ve onu özgür bırakırdım. Sanırım ben kötü bir adamdım çünkü onu bırakmak gibi bir planım yoktu.

İşaret dilini bildiğimi sakladığımı ona nasıl söyleyecektim? Onun durumunu kolaylaştırmak yerine sadece daha da zorlaştırdığımı? Bencilliğimi nasıl açıklayabilirdim? Bunun için ben-den nefret edecek miydi?

Bianca’nın bana karşı çekim hissettiğini düşünerek kendime yalan söylemeyecektim, hayaller kurmuyordum. Bu akşam kendini pek iyi hissetmediği bir yerdeydi. Savunmasız, muhtemelen yalnızdı ve insan temasına ihtiyaç duyuyordu. Ve ben de buradaydım. Sabah olduğunda muhtemelen aramızda olanlardan pişmanlık duyacaktı, o yüzden bu kaçamak anların keyfini sürecektim. Yeterli olması gerekecekti. Başımı onun arkasındaki yastığa koyup yüzümü saçlarına gömdüm ve onu daha sıkı kucakladım.

BÖLÜM

dokuz

Bianca

UYANDIĞIM ODA KISMEN TANIDIKTİ. KALKIP YATAKTA oturarak etrafıma bakındım. Mikhail'in odası. Ben, Mikhail'in yatağındaydım. Gülümseyip kendimi yastıklara geri bıraktım. Tanrım, dün geceyi düşünmek bile odadan dışarı koşup Mikhail'i bulmak ve yatağa geri sürüklemek istememe sebep oluyordu.

Komodinin üstündeki saat sabahın yedisini gösteriyordu. O neredeydi? Gerçekten de beni burada bırakıp her sabah yaptığı gibi spor yapmaya mı gitmişti? Önceki gece bir kadına hayatının en iyi seksini yaşattıktan sonra bunu yapmazdın. Sarılmalar neredeydi? Birlikte duş almalar? İkinci turlar?

Yataktan çıkıp karşı duvardaki gardıroba gittim ve Mikhail'in tişörtlerinden birini daha çaldım. Eğer yanlış hatırlamıyorsam bugün büyük temizlik yapmak için temizlikçi geliyordu ve erken geldiyse karşısına çıplak çıkmak istemiyordum. Odadan çıktığımda etrafta kimse yoktu. Ne temizlik-

çiden ne de kocamdan iz vardı. Duş alıp saçlarımı yıkamak için misafir odasına gittim, sonra da biraz kahve yapmak için mutfığa geçtim.

Kara iksiri yudumlarken telefonumu karıştırdım ve üç mesaj geldiğini gördüm, biri Milene'den ve diğer ikisi Angelo'dandı, hepsi de dün gece gelmişti.

21.12 Milene: Büyükanneye ne alacaksın? Lütfen ona bir şapka daha aldığını söyleme.

Kahretsin. Olup bitenler yüzünden Büyükanne Giulia'nın doğum günü partisini tamamen unutmuştum.

Yeni bir mesaj ekranı açıp Mikhail'e bir mesaj yazmaya koyuldum.

07.29 Bianca: Büyükanнемin önümüzdeki pazar günü 96. yaş günü olduğunu unuttum. Ona hediye almam lazım.

Angelo'nun mesajını açtım.

23.44 Angelo: BABAM SENİ MIKHAIL ORLOV İLE EVLENDİRMELERİNE İZİN Mİ VERDİ?

23.45 Angelo: Benimle taşak geçme Bianca! Komik değil.

Mesajlara gözlerimi dikip baktım. Angelo, Mikhail'i tanıyordu ve pek de hayranı değil gibiydi.

07.31 Bianca: Seninle taşak geçmiyorum. Kocamı nereden tanıyorsun?

Spor odasının kapısı açıldı ve Mikhail dışarı çıktı. Neden yine uzun kollu giyiyordu? Akli başında olan kimse hazıranda uzun kollu bir şey giymezdi ve onun en az yirmi tişörtü olduğunu biliyordum, tabii çaldığım iki tane haricinde. Mutfağa geldi ve bana hiç bakmadan doğruca buzdolabına gitti.

“Sisi saat üçte Lena’yla birlikte gelecek, yani eğer bir şeye ihtiyacın varsa sadece ona listeyi at, gelirken alır.” Bir şişe su aldı, buzdolabını kapattı, sonra yatak odasına yöneldi. “Eğer istersen büyükannen için cuma günü hediye alabiliriz.” Omzunun üstünden bana baktı.

Cidden mi? Günaydın öpücüğü falan yok muydu? Peki, lanet olsun ona da, sakinliğine de. Bu bir sıcak bir soğuk oyununu oynamakla işim bitmişti. Dün gece hiçbir şey yaşanmamış gibi mi davranmak istiyordu? Hiç sorun değildi. Ben de aynısını yapabilirdim.

Başımı salladım ve dikkatimi telefonuma çevirdim.

“Ama Bianca’nın da gelmesini istiyorum.”

Düzenlemekte olduğum baharat kutularını bıraktım ve Lena’ya baktım. Kapıda duruyordu, Mikhail önünde çömelmiş, ceketinin fermuarını çekiyordu.

“Bianca, Bianca, bizimle gelsene. Eğer uslu olursan babam sana da bir donut alır. Eğer parkta uslu olursam bana hep donut alıyor.”

Mikhail birkaç saniye beni izledi ve ben hareket etmeyince Lena’ya döndü.

“Başka zaman, Lenchka. Bianca meşgul.”

Tabii, Bianca zaten kusursuz olan mutfağı düzenlemekle, kocasının tuhaf davranışıyla ilgili tüm olası açıklamaları düşü-

nüp durmamak için dikkatini dağıtmaya çalışmakla meşguldü. İç geçirdim, telefonumu çıkarıp Mikhail'e bir mesaj yolladım.

17.13 Bianca: Ceketim yok. Soğuk havalara uygun kıyafetlerimin çoğu hâlâ babamın evinde.

Hava sıcaklığının bu kadar düşmesini beklemiyordum. Denis'in evimden getirdiği kutuların çoğunda elbiseler, yazlık kıyafetler ve ardımda bırakmak istemediğim sahne kıyafetlerim vardı. Burada yanımda sadece şık paltom vardı ve Milene'den gardırobumdaki kıyafetlerin kalanını toplamasını rica etmeyi planlıyordum.

Mikhail'in telefonu çınladı. Kot pantolonunun cebinden çıkarıp ekrana baktı, sonra yazmaya başladı. Bir saniye sonra telefonum titredi. Cidden mi? Alayla güldüm. Aramızda on adım yoktu bile ve bana mesaj mı atıyordu?

17.14 Mikhail: Benim kapüşonlularımdan birini alabilirsin.

Başımı kaldırıp onayladım. O yatak odasına gidince ben de baharatları çekmecesine geri koydum ve ayakkabılarımı giymek için kapıya doğru yürüdüm. Lena etrafımda zıplayıp donutlar hakkında konuşuyordu ki Mikhail'in elini belimde hissettim ve arkamı döndüm. Diğer elinde katlı bir gri kapüşonlu tutuyordu. Görünüşe göre siyah kıyafetler dışında da bir şeyleri vardı.

Kapüşonluyu üstüme geçirdikten sonra başımı eğip kendime baktım. Ucu neredeyse dizlerime geliyordu. Kolları da parmaklarımın ucundan en az bir el daha uzundu. Başımı kaldırdığımda Mikhail'i beni izlerken buldum. Yüz ifadesini ciddi tutmak için gerçekten elinden geleni yapıyordu ama dudakla-

rını sıkıca birbirine bastırmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup yumruğunu ağzına dayadı, başını iki yana salladı ve kahkaha-lara boğuldu. Yoğun ve gırtlaktan gelen bir sesteki ve gözlerimi ondan ayıramadım. Kahkaha attığında öyle güzel oluyordu ki.

“Kollarını uzat,” dedi.

Kollarımı kaldırdım ve benim için uzun kısımları kıvırdı, önce sol kolu, sonra da sağ. Hâlâ gülümsüyordu ve onu tekrar öpmek istedim.

“Bianca, babamın kıyafetleriyle komik görünüyorsun.” Lena yanımda kıkırdadı.

Kapının sol tarafında bir ayna vardı, o yüzden birkaç adım gidip yansımama baktım. Kollarım üç defa kıvrılmışken daha da komik görünüyordum. Mikhail arkamda durdu ve aynadan gözlerimiz buluştu. Artık gülümsemedi, yansılarımızı birkaç saniye daha izledikten sonra aniden arkasını döndü.

“Önce bir mağazaya uğramak ister misin? Sana kendi bedeninde bir şeyler almak için?” diye sordu bana bakmadan ve kapıyı açtı.

Bir an için düşündüm. Sersem gibi görünüyor muydum? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Hayır. Dönüp Lena’nın elini tuttum ve asansöre doğru yürümeye başladım. Bunun Mikhail’in en sevdiği kapüşonlusu olmadığını umuyordum çünkü geri vermeyecektim.

Bir şeyleri sıçır batırmıştım ve ne olduğundan emin değildim. Bianca bu sabahtan beri anlamadığım sebeplerden bana kızgındı. Bütün günü nerede hata yaptığımı çözmeye çalışarak geçirmiştim ve hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Gerçi en kötüsü geçmi-

şe benziyordu çünkü binadan çıkarken elini tuttuğumda geri çekmedi. Ancak beni kısılmış gözleriyle imalı bir bakış atarak ödüllendirdi.

Oyun parkının kenarındaki bankta oturup Bianca'nın kum havuzunun etrafında Lena'yı kovalamasını izledim. Bir saattir takılıyorlardı. Önce kaydırakta, sonra ufak çocukların oyun evinde oynadılar, Lena topladığı yapraklardan ve taşlardan bir öğle yemeği hazırladı. Bianca onları yiyormuş gibi yaptı. Karım, kendine birkaç beden büyük olan kapüşonlusunun içinde daha da genç görünüyordu ve bir an için bir tutam suçluluk hissettim. Ya Roman haklıysa? Belki de Kostya'nın onu almasına izin vermeliydim. Yaşıt sayılırlardı, yani muhtemelen onunla, benimle konuşacağından daha fazla şeyi olurdu. Zaten çok fazla konuşmuyordum. İkişi çift olarak çok daha uygun olurdu.

Evden çıkmadan hemen önce, arkasında durup da aynada yansımalarımızı gördüğüm ânı düşünmeden edemiyordum. Komik şekilde geniş kapüşonluyu giyerken bile çok güzel ve sofistike görünen Bianca. Ve bir de ben vardım, korkunç bir canavar gibi tepesinden bakıyordum. Uyumsuz olduğumuzu biliyordum ama o âna kadar, ne kadar olduğunu hiç anlamamıştım.

“Babacım, babacım!” diye bağırdı Lena ve eliyle beni çağırırdı. “Gelsene babacım!”

Ayağa kalkıp kum havuzuna doğru gittim. “Ne oldu Lenchka?”

“Şimdi sen kurtsun babacım. Kovalayacaksın. Bianca ve ben de kaçacağız.” Kıkırdayıp oyun alanının diğer tarafına koşturdu.

Birkaç adım ötede duran Bianca'ya döndüm, gözlerinde bir soruyla beni izliyordu. Önüne gidene kadar birkaç adım attım, eğildim ve kulağına fısıldadım. “Kaç, benim küçük kuzum.”

Başını geriye doğru yatırıp bana baktı, dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra topuğunun üstünde dönüp kaydırağın arkasında saklanan Lena'ya doğru koştu. Onlara doğru ilk birkaç adımı attım ve Lena geldiğimi görünce bağırıp kıkırdarak sola doğru koştu. Peşinden atıldım. Onu yakalamam on saniyemi almadı ve onu karnından yakalayıp kaldırdığımda neşeyle çığlık attı. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu sol kolumun altına aldım ve Bianca'ya doğru döndüm.

Beni izlerken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ama kolumun altında çılgınlar gibi gülen Lena'yla birlikte ona doğru koştuğumu görünce yüzündeki ifadenin yerini şaşkınlık aldı.

“Daha hızlı babacım!”

Bianca oyun evinin diğer tarafına koştu ve epey de hızlıydı. Ancak ben daha hızlıydım ve adımlarım daha genişti. Oyun evine birkaç adım kala onu yakaladım, boştaki kolumla belinden kavradım ve çekip kendime yapıştırdım. Kahkaha atıyordu. Duyamıyordum ama kolumun altında göğsünün hareket edişini hissedebiliyordum. Onu yerden kaldırdım ve ikisini de alıp parkın karşısındaki ufak kafeye doğru taşıdım.

İkili kapılar yana doğru kayıp açılırken ve Mikhail bizi kafeye taşıırken hâlâ gülüyordum. Mekândaki birkaç kişi şaşkınlık içinde bize baktı. Pencerenin kenarında oturan yaşlıca bir çift gülümsedi ve içecekler ile tatlılarına geri döndüler. Kafenin diğer tarafında, orta yaşlı bir kadınla oturan başka bir kadın hiç utanmadan açık açık Mikhail'in yüzüne baktı, sonra da dirseğiyle arkadaşını dürttü ve başıyla bizi gösterdi. Şu insanlardaki cürete de bak.

Mikhail beni yere indirdi ve elimi tutup kasaya doğru yürüdü.

“Sade kahve?” diye sordu ve başımla onayladım. Kahvemi sade içtiğimi hatırlıyordu.

“Babacım, çişim var,” diye fısıldadı Lena.

“Bir saniye, Lenchka.”

Mikhail benim için kahve ve Lena için portakal suyu sipariş etti, kasiyere paket yapmasını söyledi, sonra da bana cüzdanını verdi. “Lena’yı tuvalete götürmem lazım.”

Tek elimle cüzdanı tutup boştaki elimle kendimi gösterdim, Lena’yı götürmeyi teklif ettim ama Mikhail başını iki yana salladı.

“Sorun değil. Ben onu götürürüm,” deyip Lena’yı tuvaletlere doğru götürdü.

Kasada gösterdiği kadar ücreti çıkardım ve diğer taraftaki delikanlının kahveyi doldururken bir yandan da beni izlediğini fark ettim. Mikhail’in Lena ile birlikte gittiği tuvalete doğru bir bakış attı, sonra bana döndü ve gülümsedi. Karşılık vermedim.

“Baban gerçekten korkutucu bir adam,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Cidden mi? Göz bandı ve yara izleri yüzünden Mikhail ilk bakışta otuz bir yaşından birkaç yaş daha büyük görünüyor olabilirdi ama babam olamayacağı gayet açıktı.

“Sence seni bir filme götürmeme falan izin verir mi?” Barista öne doğru eğilip göz kırptı.

Bu çocuk ciddi miydi? On yedisinde bile yoktu. Sersem. Parayı tezgâhın üstüne koydum ve Mikhail ile Lena tuvaletten çıktığı sırada döndüm. Mikhail’i şöyle bir süzdüm. Siyah kot pantolonunun üstüne iyi bir şekilde oturmasını, siyah kazağının taş gibi sert göğsüne ve karnına nasıl yapıştığını inceledim, dün gece o muhteşem vücuduyla beni duvara dayadığında nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum.

Mikhail yanıma gelince, “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Gülümsedim, Lena’nın meyve suyunu alıp pipetle birlikte ona verdim. Sonra elimi Mikhail’in göğsüne koyup bir avuç kumaşı parmaklarımın arasına aldım, kazağını çektim. Yüzü ifadesizdi ama eğilirken gözünde beliren hafif kafa karışıklığını yakaladım. Yüzü benimkinden birkaç santim ötede durduğunda, parmak uçlarıma kalktım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Hızlı bir öpücük olmasına niyetliydim ama ağzını benimkinin üstünde hissettiğim anda bütün mantığım pencereden dışarı fırladı gitti. Sonra bir baktım ki Mikhail’in ensesini kavırıyorum ve o beni vücuduna yapıştırıyor. Ayaklarım yerden kesildi, yarın yokmuşçasına öpüşüyorduk.

Lena’nın, “İyy!” diye bağırdığını duydum ve gözlerim hızla açıldı.

Mümkün olmayacak kadar mavi bir göz beni öyle bir yoğunlukla inceliyordu ki bir an için nefes almakta zorlandım. Birisinin bana böyle baktığını hatırlamıyordum, hem de hiç.

“*Ty luch solntsa v pasmurnyy den*’, Bianca,” dedi dudaklarıma doğru, bir daha öptü ve sonra yavaşça beni yere indirdi.

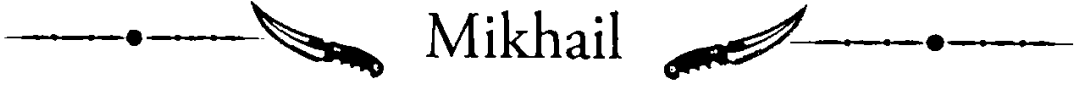
Sanki iki kilometre koşmuşum gibi hissettim çünkü kalbim göğüs kafesime deli gibi çarpıyordu. Derin bir nefes aldım ve tezgâhtan kahvemi almak için döndüm. Barista bana bakıyordu, gözleri kocamandı.

“Gözlerini karımdan çek evlat,” dedi Mikhail arkamdan.

Oğlan gözlerini kırptırdı, Mikhail’e baktı ve sonra bir adım geriledi.

“Babacım, şimdi gidip donut alabilir miyiz? Alabilir miyiz babacım?”

“Tabii *zayka*.” Mikhail, Lena’yı kucığına almak için eğildi, elimi tuttu ve çıkışa doğru yöneldik.

Mikhail

Tam daireye girdiğimiz sırada telefonum çalmaya başladı.

“Ellerini yıka Lenchka.” Donutlarının bulunduğu kâğıt torbayı gösterdim, göğsüne yaslanmış tutuyordu. “Ayrıca önce yemek. Donutunu sonra yiyebilirsin. Tamam mı?”

“Tamam babacım!”

Telefonu çıkarıp ekranına baktım ve Bianca’ya döndüm. “Roman arıyor. Lena’ya yardım edebilir misin? Bunu açmam lazım.”

Başını sallayıp elini kolumda gezdirdi ve hızla banyoya gitti. Bana dokunmasından ne kadar keyif aldığımı algılamakta hâlâ zorlanıyordum.

“Pakhan?” dedim telefona.

“Sergei’yi kontrol etmeni istiyorum,” dedi. “Sabahtan beri aramalarım cevap vermiyor ve bu akşam Mendoza’nın adamlarıyla toplantısı var. Eğer gidecek durumda değilse onun yerine gitmeni istiyorum.”

“Bir saate orada olurum.”

Telefonu kaldırıp Bianca’nın Lena’nın ellerini kurulamasına yardım ettiği banyoya gittim.

“Gitmem lazım.” Uzanıp Bianca’nın bir tutam saçını yanağından çektim. “Sisi’yi arayıp Lena’ya göz kulak olması için çağıracağım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

Bianca başını kaldırıp bana baktı, başını iki yana salladı, kendi göğsünü, ardından Lena’yı gösterdi.

“Emin misin?”

Başını sallayıp Lena’nın elini tuttu.

“Lenochka.” Eğilip başparmağımla çenesini sildim. “Babanın işe gitmesi lazım. Bianca seninle kalacak, tamam mı?”

“Tamam babacım.” Işık saçarak Bianca’ya döndü. “Bianca, pijama partisi yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz lütfen?”

“Önce yemek, *zayka*. Ayrıca uslu ol.”

“Tamam babacım.” Bianca’nın elini tutup onu çekmeye başladı. “Gel hadi Bianca. Önce yemek, sonra donut, sonra da pijama partisi.”

Bianca, Lena’nın onu banyodan çıkarıp mutfığa sürüklemesine izin verdi. Bakışlarımla onları takip ettim, daha sonra toplantıya gitme ihtimalimin oluşmasına karşı üstümü değiştirmek için yatak odasına yöneldim.

Çıkmadan önce ada tezgâhta oturup sandviç yapan kızların olduğu mutfığa uğradım.

“Bianca’nın sözünü dinle,” dedim Lena’ya ve başına bir öpücük kondurdum.

Başımı kaldırdığımda Bianca’yı beni izlerken buldum. Tanrım, dudaklarımı onunkilere yapıştırmayı öyle çok istiyordum ki ama cesaret edemedim. Kafede beni öpmesine sebep olacak ne olduğunu hiç bilmiyordum ve üstüne gitmek istemiyordum. Onun için kolay olamazdı, o yüzden onu öpmek yerine sadece parmağımı yanağında gezdirdim.

“Eğer Lena’yla bir sorun yaşarsan bana mesaj at,” dedim ve arkamı dönüp çıktım.

Kapıdayken arkama göz attım ve Bianca’yı gözlerini kısmış vaziyette beni izlerken buldum. Yanılıyor olabilirdim ama yine bana kızmış gibi görünüyordu.

Arabayı çalıştırıp Sergei’nin evine vardığımda ne halt bulacağımı merak ederken telefonumun gelen bir mesajla çınladığını duydum.

19.31 Bianca: Yemek yemedin.

Mesaja baktım. Yememiştim. Ve o fark etmişti.

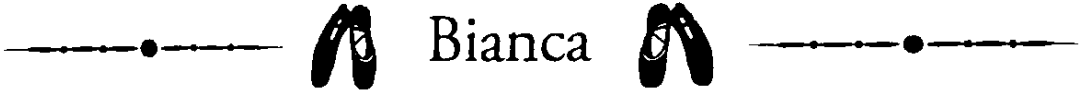
19.32 Mikhail: Yolda bir şeyler alırım.

19.32 Bianca: Senin için sandviç hazırlayıp buzdolabına bırakacağız. Her ihtimale karşı.

19.33 Mikhail: Teşekkürler.

Telefonu panelin üstüne koyup garajdan çıktım. Yolun yarısında bir mesaj daha geldiğini duydum ama Sergei'nin evinin önüne park edene kadar açmadım. Açtıgımdaysa bir beş dakika direksiyonun başında oturup mesajına bakakaldım.

19.52 Bianca: Bundan böyle hoşça kal öpücüğü bekliyorum. Lütfen bunu aklında bulundur Mikhail.

Akşam yemeği ve hızlıca yapılan banyonun ardından Lena'yı yatağına yatırdım ve çiçekli yorganıyla üstünü örttüm.

“Bianca, Bianca, bir masal dinleyebilir miyim? Lütfen Bianca.”

Telefonumu çıkarıp çocuk masalları olan çevrimiçi bir kanal açtım ve yatakta yanına uzandım. Tanrım, Mikhail'e o kadar benziyordu ki annesinden aldığı bir yanı olup olmadığını merak ettim. Belki burnu vardı, çok minikti. Uzanıp yorganını daha iyi düzelttim.

Bana döndü. “Babam senden hoşlanıyor.”

Gülümseyip yanağını okşadım. Bunu bilemezdi. Ben bile Mikhail'in davranışıyla ilgili ne düşüneceğimden emin değildim.

“Babam seni öptü. Ve elini tuttu. Bence babam senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor Bianca. Babam insanlara dokunmayı sevmez.”

Lena'nın yanağındaki elim donakaldı, bütün vücudum hareketsizleşti.

“Ben de senden hoşlanıyorum Bianca. Sen benden hoşlanıyor musun?”

Yanağını tekrar okşayıp başımı salladım.

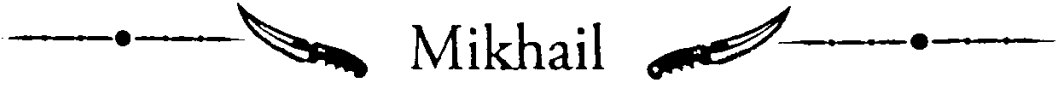
“Bianca, sen niye konuşamıyorsun? Ağzını mı incittin? Babam gözünü incitti. Noemi babamın tek gözü olduğunu söylüyor ama bu yalan. Babamın iki gözü var. Sordum ve bana gösterdi. Noemi babamın çirkin olduğunu söylüyor. Babam çirkin mi Bianca?”

Nefesim kesildi. Ellerimi Lena'nın yüzünün iki yanına koyup başımı iki yana salladım ve dudaklarımı oynatıp, “Hayır,” dedim.

“Babam biraz çirkin olduğunu söylüyor. Ona sordum. Ama sen çok güzelsin Bianca. Prenses gibisin. Saçını seviyorum. Benim saçım da seninki gibi uzun olacak mı?”

Lena önceki gün kreşte neler olduğunu anlatmaya koyuldu, oğlanlardan birinin kırdığı oyuncak kamyonla ve başka bir oğlanı ağlatmasıyla ilgiliydi ama odaklanmakta zorlandım. Mikhail'in dün gece söylediği bir cümle vardı. O anda aklımdan çıkmıştı çünkü kendimi öpüşlerinde fazlasıyla kaybetmiştim. Eğer bu kadar güzel olmasaydım daha kolay olacağıyla ilgili bir şeylerdi.

Ah Tanrım. Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. Uzun kollu kıyafetler, mesafeli duruşları, tüm o bir sıcak bir soğuk davranışları... Şimdi her şey çok daha anlamlı geliyordu.

“Sergei!” Avcumu üçüncü defa kapıya vurdum. “Eğer kapıyı açmazsan kıracağım.”

Alarm vızladı ve kilit tıkladı. Kapı kolunu tutup kapıyı açtım ve içeri adım attım.

“Sakın beni vurmaya kalkışma!” diye bağırdım boş oturma odasına. “Ayrıca o canavarını dizginle.”

“Arabandan daha pahalı güçlendirilmiş bir kapıyı kıramazsın, yarak kafalı.” Sergei’nin mutfaktan gelen sesini duyunca o tarafa yöneldim, eşikte olduğum yerde durdum.

Sergei önündeki demonte edilmiş dürbünlü tüfekle mutfağın ortasındaki masada oturuyor, silahın parçalarından birini parlatarak ıslık çalıyordu. Altı kişilik masanın tüm yüzeyi türlü türlü silahlarla doluydu. Tabancalar, bıçaklar, otomatik ve yarı otomatik tüfekler ve Tanrı bilir başka nelerle.

Birkaç adım ötede, duvarın yanındaki katlanmış bir battaniyenin üzerinde, ufak bir buzağı boyutundaki siyah köpek yatıyordu. Birkaç saniyeliğine beni izledi, sonra Sergei’ye baktı ve ardından uykusuna geri döndü.

Cebimden telefonu çıkarıp Roman’ı aradım.

Telefonu açtığı anda, “Meksikalılarla toplantı ne zaman ve nerede?” diye sordum.

“On bire doğru Ural’da olacaklar.”

Saatime baktım. Sekiz buçuktu. “Muhtemelen toplantıya giden ben olacağım. Pavel’e haber ver.”

“Siktir. O nasıl?”

“Buraya şimdi geldim. Seni sonra arayacağım.” Telefonu kapatıp Sergei’nin karşısına oturdum.

“Seni Pakhan mı yolladı?” diye sordu bana bakmadan ve tüfek parçasını parlatmaya devam etti.

“Evet. Telefonuna cevap vermiyordun. Endişelendi.” Başımla masayı gösterdim. “Sayım mı yapıyorsun?”

“Sayılır. Uyuyamıyorum.” Parlattığı parçayı ayaklarının dibindeki kutuya yerleştirdi, kutunun içinde dürbünlü tüfeğin kalan parçaları vardı ve sonra kapağını kapattı.

“Ne zamandan beri?”

“Saymayı bıraktım. Üç gün. Belki dört.”

“Tanrı aşkına, Sergei.” Başımı iki yana salladım. “Yemek yiyor muydun?”

“Sanırım, evet. Kilerde konserveler var.”

Etrafıma bakıp yetmiş yaşındaki kâhya-bahçıvan-aşçısını aradım. “Felix nerede?”

“Albert’ı bir haftalığına otele yolladım.”

Sergei’yi bildim bileli Felix’e asla gerçek adıyla seslenmemişti. Hep Albert’tı. İkisinin olayı neydi hiç bilmiyordum ama dört yıl önce Sergei evi satın alıp da Bratva’ya katıldığından beri Felix garajın üstündeki ufak bir dairede yaşıyordu.

“Niye onu gönderdin?” diye sordum.

“Sinirlerime dokunuyordu. Kazara onu öldürebileceğimden korktum.” Alaylı bir ses çıkarıp kendine en yakın silaha uzandı ve parçalarına ayırmaya başladı.

“Belki bir kafa doktoruna gitmelisin?”

Başını kaldırıp bana baktı, sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. “Deli doktorunun işe yaraması için sana sorun yaratan şeyler hakkında herifle gerçekten konuşman gerekir, Mikhail. Ben canımı sıkın şeylerin birçoğu için, çenemi kapalı tutacağıma, yoksa hapse gireceğime dair belgeler imzaladım. Ya da daha kötüsü olacağına dair.”

Sergei'yle ilgili en tehlikeli şey, çoğu zaman hiç de deli gibi görünmüyor olmasıydı. Gözleri netti, hareketleri kontrollüydü, sesi düzdü ve dışarıdan izleyen birisi için son derece dengeli bir insan gibi görünüyordu. Ta ki insanları öldürmeye başlayana kadar. Şimdi bile, masaya saçılmış silahlar olmasaydı, herhangi birinin göreceği tek şey yirmilerinin sonundaki derli toplu bir adam olurdu. Rahattı. Adeta hiçbir şey canını sıkıymıyormuşçasına laflıyordu.

“Peki ya uyku hapları?” diye sordum.

“Onları çoktan denemediğimi mi sanıyorsun?” İç geçirip silahını temizlemeye devam etti. “İşe yaramıyor. Hiçbir sikim işe yaramıyor.”

“İşi bırakmayı düşündün mü? Bratva'dan ayrılıp terk edilmiş bir adaya falan gitmeyi?”

“Evet, o benim için iş görmezdi. İş olmazsa büyük ihtimalle tamamen sıyrırım.”

Ve Tanrı hepimizi öyle bir şeyin olmasından korusun. Eğer bir noktada Sergei kayışı koparacak olursa birisinin onu kuduz bir köpek gibi uyutması gerekecekti.

“Peki Pavel'le yer değiştirmeye ne dersin? Kulüp işlerini alabilirsin. Orada daha az stres var.”

Bana baktı ve kahkahalara boğuldu. “Bizim kibar, havalı Pavel'in Mendoza'yla pazarlık yaptığını hayal edebiliyor musun? Beni yanlış anlama, Pavel kulüpler konusunda harika iş çıkarıyor ama Mendoza onu çiğ çiğ yerdı. Milyonlar kaybederdik.”

Muhtemelen kaybederdik. Hâlâ anlamakta zorlanıyordum ama Sergei yaptığı işte son derece iyiydi. Görünüşe göre, dengelessiz insanlarla iyi iş yapmak için, sizin de aynı çılgın dili konuşan kendi delinize ihtiyacınız vardı.

“Peki bu akşam adamlarla yapacağın toplantı?” diye sordum. “Onun üstesinden gelebilecek misin, yoksa yerine ben mi gitmeliyim?”

Başını kaldırdı ve gülümsedi. “Toplantılardan nefret edersin.”

“Evet, şey, Pakhan’ın emirleri.” Omzumu silktim. “Ee?”

“Senin gitmen en iyisi olur. Uyku yoksunu beynimin şu anda ne kadar saçmalığı kaldırabileceğinden emin değilim. Roman benim hoşnutsuzluğumu gösteriş biçimimden hoşlanmıyor.”

“Daha iyi şartlar istediğinde Shevchenko’nun elini kesmeye çalışman gibi mi?”

“Onun istediği şey hırsızlıktı.” Masanın altına uzanıp ağır görünen büyük, metal bir kutu çıkardı ve masanın üstüne yerleştirdi. “Bazı ülkelerde hırsızlara ne yaptıklarını biliyor musun? Ellerini kesiyorlar. O yöntem hoşuma gidiyor.”

Niçin biraz bile olsa şaşırmamıştım? Saatile baktım. “O zaman gitsem iyi olur.”

Sergei başını salladı. “Seni yönlendirmelerine izin verme. Zaten bu çeyrek dönem için fiyatları ve miktarları belirledik, sana rakamları mesaj atacağım.”

“Pekâlâ.” Ayağa kalktım. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve lütfen Roman’ın telefonlarını açmaya başla.”

“Tabii.” Omzunu silkip kutunun kapağını açtı ve ufak bir bomba atarı andıran bir şey çıkardı.

“Garajında gizli bir tank falan yok, değil mi?”

“Tank mı? Ne sikime garajda tank tutayım ki?”

“Sebebi yok. Sadece merak ediyordum.”

“Eğer tanka ihtiyacın varsa Luca’ya sorabilirim. En iyileri onda.”

“Luca Rossi mi?” Ona baktım. “Eğer Roman İtalyanlardan silah aldığını öğrenecek olursa sonuçları iyi olmaz. Silah alışverişlerini Dushku’dan yapacağımızı kabul ettiğimizi biliyorsun.”

“Şahsi silahlarımı kimden istersem alabilirim, Mikhail.” Pis pis güldü. “Fakat Roman’ın öğrenmemesi en iyisi olur.

Muhtemelen kafayı yer, kardeşimin nasıl bir drama kraliçesi olduğunu biliyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Aranım. Tank konusunda fikrini değiştirirsen haberim olsun.”

Arabama geri dönünce Sisi’yi, sonra Denis’i aradım ve ardından Bianca’ya bir mesaj yolladım.

21.19 Mikhail: Ne zaman geri dönerim bilmiyorum, büyük ihtimalle sabaha doğru. Sisi erkenden gelip Lena’yı kreşe hazırlamaya yardım edecek. Denis onları bıraktıktan sonra seni bale dersine götürmeye gelecek. İşin bittiğinde seni ben bekliyor olacağım. Bana adresi mesaj at yeter.

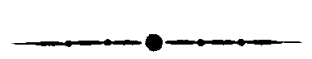
Sonrasında Roman’ı arayıp ona Sergei’yle ilgili bilgi verdim, telefonu gösterge paneline koydum, arabayı çalıştırdım ve sövdüm. Tedarikçilerimizle iş görüşmelerinden daha çok nefret ettiğim tek bir şey varsa o da kulüplerdi.

BÖLÜM

on

Bianca

ÖĞLENE DOĞRU OKUL BİNASINDAN ÇIKTIĞIMDA MIKHAIL çoktan gelmişti ve beni devasa cipinin yanında bekliyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, tamamen siyah kıyafetleri ve pilot gözlüğüyle acımasız ve seksi görünerek arabanın kaputuna yaslanıyordu. Rahat duruşu dünyayı hiç umursamadığını söylüyordu ama beni kandıramazdı. Etrafında olan her şeyin farkındaydı. Bir yere gittiğinde etrafında olup bitenleri nasıl taradığını, yakınlardaki bütün olası tehditleri tarttığını fark ediyordum. Adeta her an birinin çalılarının arasından fırlayıp ateş açmaya başlamasını bekliyor gibiydi.

“Ders nasıldı?” diye sordu ona yaklaştığımda.

Dersin iyi gittiğini ya da önümüzdeki hafta tekrar gelmemi istediklerini tartışmaya niyetim yoktu. Mikhail bana dün gecenin bir şey borçluydu ve onu almayı planlıyordum. Önünde durdum, başımı yana eğdim ve gözlerimi kısarak onu değerlendirdim.

“Bir sorun mu var Bianca?”

Başımla onayladım. Kesinlikle vardı. Elimi önümde kaldırıp parmağımı kıvırdım ve eğilmesi için onu çağırdım. Mikhail başını eğdi. Keşke şu gözlüğü takmıyor olsaydı çünkü onlar olmadan bile onu okumak zordu. Bakışlarımı dudaklarına diktim, hâlâ benden birkaç santim uzaktalardı ve dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm. Çenemi avuçladı ve sonraki anda ağzını benimkine yapıştırdı.

Yumuşak bir öpücük değildi, katıksız, aç bir öpücüktü. Daima kusursuz bir kontrole sahipti ama bunu yitirdiği birkaç seferde altında neler olduğunu merak etmeme sebep olmuştu. Kontrolünün dizginlerini tamamen kopardığı ânı sabırsızlıkla bekliyordum.

Çenemi bıraktı ama geri çekilmedi. “Peki şimdi? Hâlâ bir sorun var mı?”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Öğreniyordu. Elimi yüzüne koydum ama parmaklarım sağ yanağına değdiği anda başını aniden kaldırdı ve geriye çekildi.

“Eğer trafikten kaçmak istiyorsak gitmeliyiz,” dedi ve benim için arabanın kapısını açtı.

Eve giden yolu yarıladığımızda Mikhail telefonunu çıkarıp birini aradı. Yine Rusça konuşuyordu ve anladığım kelimeler sadece, “Ford Explorer” oldu. Hattın diğer ucundaki kişi bir şey söyledi ve sonra Mikhail telefonu kapattı.

“Biraz dolambaçlı yoldan gidiyoruz,” dedi.

Sakin bir hızla devam edip yirmi dakika kadar dolandık. Çok geçmeden şehir trafiğinin karmaşasını ardımızda bıraktık, otoyolun kenarında gittikçe daha az bina kaldı. Şehrin dışında bir yere gidiyorduk. Mikhail birdenbire gaz pedalına yüklendi. Kapı kolunu yakalayıp hayatım ona bağlıymışçasına tutundum. Paneldeki hız göstergesi gittikçe artmaya başladı, hızla, neredey-

se yüz altmış kilometre hıza ulaştı. Mikhail dikiz aynasına bakıp direksiyonu sağa kırdı ve dar, toprak bir yola döndü. Arkaya baktığımda siyah Ford Explorer'ın da aynı dönüşü yaptığını ve arkamızdan hızlandığını gördüm. Mikhail sürmeye devam etti, yirmi dakika kadar aramızdaki mesafeyi korudu, sonra uzakta görünen bir fabrikaya doğru giden başka bir toprak yola döndü. Telefonu bir kez çaldı, sonra durdu.

“Telefonumu al,” dedi. “Denis’e mesaj yolla. Az önce aradığım numara.”

Telefonu alıp aramayı buldum ve mesaj penceresini açtım.

“Şöyle yaz... *Bir tanesine sağ ihtiyacım var.*”

Gerildim, bir saniyeliğine parmaklarım tuşların üstünde dondu kaldı, sonra mesajı yazdım ve yolladım.

“Şimdi beni dikkatle dinle,” deyip dikiz aynasına bir kez daha baktı. “Fabrikanın önüne park edeceğim. Kendini içeri kilitleyip yere yat ve arabadan ayrılma. Ne olursa olsun. Anlıyor musun?”

Başımı tamam anlamında salladım ve göğsümde büyüyen paniği kontrol etmeye çalıştım.

“Eğer işler sarpa sararsa arabayı çalıştır ve git. Şehir merkezine gidip kalabalık bir yere park et ve bekle. En kısa sürede birisi gelip seni alacaktır. Arabada GPS var.”

Ve onu hiçliğin ortasında mı bırakacaktım? Deli miydi? Nasıl geri dönecekti?

“Ne dediğimi anlıyor musun, *solnyshko?*”

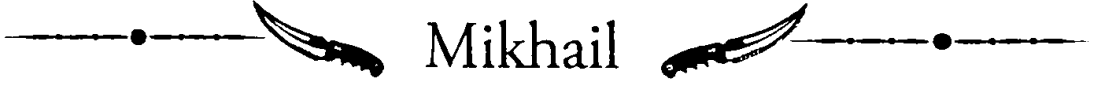
Onu bırakmak gibi bir planım yoktu ama o tartışmayı yapmak için iyi bir an değildi, o yüzden başımla onayladım.

“Güzel.”

Araba ciyaklayarak fabrikanın girişinin önünde durdu. Mikhail güneş gözlüğünü çıkarıp koltuğunun altına uzandı ve bir silah çıkardı.

“Kapıları kilitle.”

Dışarı atlayıp kapıyı arkasından kapattı ve sonra gitti.

Terk edilmiş fabrikaya koşarak girdim, silahın horozunu çektim ve kırık pencerenin yanında durdum. Yol ve dış giriş kapısı açıkça görünüyordu. Bizi takip eden araba bir saniye sonra dış kapıdan içeri girdi ve arabamdan birkaç metre ötede durdu. Birkaç dakika boyunca kimse dışarı çıkmadı. Muhtemelen ne yapacaklarını konuşuyorlardı. En sonunda arka kapılardan biri açıldı ve bir adam silahı hazır vaziyette dışarı çıktı. Arabamın arka camına nişan aldı ve ateş etti. Hiçbir şey olmadı, o yüzden üç kere daha denedi.

O bir zırhlı araç, seni sersem.

Dış kapıya hızla bir bakış attım. Denis hangi cehennemdeydi? Eğer ateş açmaya başlarsam buradan çıkıp gidebilirlerdi ve onları kaybederdik.

Diğer arka kapı açıldı ve kırklarında, kel bir adam elinde pompalıyla dışarı çıktı. Siktir! Camın ne kadarını kaldıracığından emin değildim ama Bianca'nın hayatını riske atmayı planlamıyordum. Kel herifin kafasına nişan aldım, araba kapısının tepesinden görünüyordu ve ateş ettim. Başı geriye doğru savruldu ve ikinci adamı vurduğum sırada ilki yere serildi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından ön kapıların ikisi de açıldı. Şoför ve diğer adam bana doğru yayılım ateşi açarken eğildim.

Pencerenin camları tepeme yağmaya başladı. Büyük parçalardan biri, tam omzumun üstünden sırtıma girdi. Arkama uzanıp parçayı çıkardım, çıkarırken de elimi kestim.

Bir motorun kükreme sesi geldi ve bir an için Denis'in en sonunda geldiğini sandım. Fakat ses fazla yakındı. Bir saniye sonra bir çarpma sesi geldi ve silah sesleri kesildi. Pencereden baktığımda başımı iki yana salladım. Benim sofistike, küçük karım az önce saldırganların aracına çarpıvermişti.

Binadan dışarı koşup saldırganlara doğru fırladım, yerde yatıyorlardı. Bianca onlara çarptığında kapıları açık olmalıydı. Şoför çok bir zarar görmemiş gibiydi ve kendisinden birkaç metre ötedeki silahına uzanmaya koyulmuştu bile. Silaha ulaşmadan onu kafasından vurdum, silahı aldım ve arabanın etrafından dolandım. Son adam yere çömelmiş kusuyordu. Kafasının arkasındaki kan miktarına bakılırsa başını epey sert çarpmıştı. Silahını tekmeleyerek uzaklaştırdığım sırada başka bir arabanın yaklaştığını duydum. Beş saniye sonra Denis arkama park edip dışarı fırladı.

“Bakıyorum da her şeyi halletmişsin patron.” Salağın teki gibi gülümsedi.

“Sen ne sikimdeydin?”

“Yanlış yerden döndüm. Kusura bakma, patron.”

Küfredip diğer üç cesedi gösterdim. “Şunları kontrol et. Sonra da temizlik ekibini çağır.” Kusan adama döndüm. “Bunu paketle ve doğudaki depoya götür. Yarın onu sorgulayacağım. Eğer lazım olursa doktoru çağır. Ona sağ ihtiyacım var.”

Arkamı döndüm ve arabama doğru yöneldim.

Hayatını kurtarmamın ardından kocamın kapıyı açtıktan sonra bana söylediği ilk şey ne miydi?

“Farlarımı kırdın.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım, alaycı bir ses çıkardım ve yolcu koltuğuna geçtim. Mikhail arabaya bindi ve arabayı çalıştırmak için uzandığında sağ elindeki kanı fark ettim. Hızla nefes alıp elimi elinin üstüne koydum. Anahtarı bırakıp avcunu incelememe izin verdi. Kanla karışmış toprak vardı. Kanamasının nereden başladığını göremedim ve toprağı silmeye çalışarak daha kötü hale getirme riskine girmek istemiyordum. Tişörtümün kenarını tutup bir parça kumaş kopardım ve sonra dikkatli bir şekilde avcuna sardım. Başımı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Kendimi, sonra da direksiyonu gösterdim.

“Sadece bir çizik, Bianca. Araba sürebilirim,” dedi ve aracı çalıştırdı.

Mikhail dönüş yolunu hoparlörden biriyle konuşarak geçirdi. Kim olduğundan emin değildim ama sesi tanıdıktı, muhtemelen Pakhan’dı. Ne söyledikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü bütün konuşma Rusçaydı, o yüzden koltukta arkama yaslandım ve gözlerimi yumdum.

Üstüme ateş açılmıştı. Yine. Bir aydan kısa sürede. Artık benim için standart bu mu olacaktı? Bratva’dan biriyle evlenmek, beklediğimden daha tehlikeli bir şeye benziyordu. Öyleyse niçin bu gerçeğe daha fazla sarsılmıyordum? Gözlerimi hafifçe aralayıp kocamı izledim. Mikhail’in Rusça konuşmasında acayip seksi bir şeyler vardı, gardını indirmiş gibi geliyordu. Anadilini konuştuğu için miydi, yoksa Petrov’la yakın olduğu için miydi bilmiyordum. Benimleyken hiç bu kadar rahat olacak mıydı?

Mikhail yeraltı garajına arabasını park etti ve kapısını açarken bej rengi deri döşemede kan lekesi olduğunu fark ettim. Yaralanmıştı. Neden hiçbir şey söylemiyordu, lanet olsun. Onu gözlerimle takip ettim ve gömleğinde, sol omzunun yakınında ıslak bir leke tespit ettim. Bu adamın derdi neydi? Yerimden fırlayıp kapımı çarptım ve ona baktım.

“Yine mi bana kızgınsın?”

Omzunu gösterip ellerimi havaya kaldırdım. Elbette kızgındım!

“Bir şey yok, Bianca. Rahatla.”

Rahatla mı? Her yana kan bulaştırıyordu ve rahatlamamı mı istiyordu? Arkamı döndüm ve asansöre doğru yürümeye başladım.

Daireye girdiğimizde doğruca mutfağa gidip önceki defa ilk yardım setini koyduğum alt çekmeceyi açtım ve malzemeleri çıkarmaya başladım. Mikhail kapının ağzından beni izlerken her şeyi mutfak tezgâhına dizdim, sonra ellerimi yıkayıp temizledim. İşimi bitirince ona döndüm ve bekledim.

Mikhail aynı yerde kalıp bana bakmayı sürdürdü, yemin ederim, eğer hemen şu saniyede buraya gelmezse onu bizzat sürükleyerek getirecektim. En sonunda hareket etti ve doğruca lavaboya gitti. Üstünkörü bandajımı çıkarıp kanı yıkadıktan sonra elini avcu yukarı bakacak şekilde önümde tezgâha koydu.

Parmaklarından üçünde kesik vardı, muhtemelen cam ke-siği-ydi ama derin değildi. Kesikleri temizleyip biraz antibiyotik krem sürdüm ve her birine yara bandı sardım. Kutuyu kapatıp omzunu gösterdim, arkasını dönmesi için parmağım-la işaret ettim.

“Hayır. Onu ben hallederim.”

Sırtındaki yarayı kendi başına nasıl tedavi etmeyi planlı-yor-du? Başımı yana eğdim ve dudaklarımı oynatarak, “Omzun,” dedim.

Beni görmezden geldi ve antiseptik spreye uzandı. Ah Tanrı aşkına, çok inatçıydı. Parmağımın ucuyla göğsüne yavaşça harf-leri yazdım.

L-Ü-T-F-E-N

Parmağımı izledi, sonra gözlerimle buluştu ve yüzünde bir bakış vardı... tam olarak tasvir edemiyordum ama savunmasız görünüyordu.

“Tamam,” dedi ve beni belimden tutup kaldırdıktan sonra oturmam için tezgâhın üstüne bıraktı.

Birkaç saniye boyunca orada durdu. Elleri iki yanımdan tezgâhı kavıyor, vücudu öne doğru eğiliyordu. Gergin bir ifadeyle çenesini sıktı. Yüzlerimiz öyle yakındı ki koyu mavi gözü beni yakından izlerken nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Sakin bir ses tonuyla, “Hoş bir görüntü değil, Bianca,” dedi, yüzü ifadesizleşti. “Eğer miden kaldırmazsa söyle.”

Kanla bir sorunum yoktu. Bunu zaten biliyordu. Bir şeyleri gözden kaçırıyordum. Mikhail bana sırtını döndü ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. İçimde bir kaygı hissi birikti. Kolunu gördüğüm tek seferi anımsadım. Hep uzun kollu şeyler giyiyordu ve önceki gece ellerimi sırtına attığımda derisindeki tırtıkları hissetmişim. Gerçi bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı. Tereddüdü yarasıyla ilgili değildi. Sırtını görmemi istemiyordu.

Mikhail gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdi, üstünden çıkardı ve yere fırlattı. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikirken sırtına baktım ve sahip olduğum hiçbir öz kontrol o yaşları dökülmekten alıkoyamadı. Uzun, hafif tırtıklı ama zamanla solmuş izler gövdesinden çapraz şekillerde iniyordu. Eski yaralardı. Çok... çok fazlalardı. Birkaç tane dokunulmamış alan vardı ama onun dışında, bütün sırtı yara dokularından bir örtü gibiydi.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve elimle gözyaşlarımı sildim. Tekrar baktığımda Mikhail hâlâ aynı pozisyonda duruyordu, sırtı bana dönüktü, doğruca karşıya bakıyor ve gerektiğinde bakmama izin veriyordu. Derin bir nefes alıp gazlı bez paketine ve antiseptik spreye uzandım ve dikkatimi sol kürek kemiğindeki kesiğe verdim. Fazla derin değildi ve muhtemelen dikişe ihtiyacı olmayacaktı. Kesiği birkaç defa steril gazlı bezle

temizledim, antibiyotik kremle kesdiği kapladım, sonra da deriyi birbirine yapıştırmak için kelebek bant yapıştırdım. Bunu bitirince yaranın üstüne bir kat gazlı bez koydum ve birkaç bantla yerine sabitledim. Birazdan gelecek acı için kendimi hazırlamak adına bir nefes daha aldım ve elimi pazısına koydum.

“Dön, Mikhail.” Sesim öyle kısıktı ki, bir fısıltıdan ibaretti ama bağıırıyormuşum gibi hissettirdi çünkü boğazım birisi ses tellerime zımpara kâğıdı sürtüyormuşçasına acıdı.

Mikhail bana bakmak için döndü, hareketi öyle hızlı ve aniydi ki irkildim. Bana sanki bir başım daha çıkmış gibi bakıyordu. Ön tarafında kamçı izi yoktu ama yan tarafında ve karnında yanık izleriyle birlikte bıçak darbelerinden sayısız iz vardı, kollarındaki izler gibiydi. Yüce Tanrı aşkına, nasıl hâlâ hayattaydı?

İfadesiz yüzüne baktım, ellerimi kaldırıp saçlarının arasına gömdüm. Gözlerimi gözünden ayırmadan tek parmağımı göz bandının altına taktım ve bekledim. Tek kelime etmedi, sadece dişlerini sıktı ve başıyla onayladı. Ben de cevap olarak başımı salladım ve bandı çıkardım.

İki gözü de yerindeydi ama soldaki gözü berrak ve koyu okyanus mavisiydi, sağ gözünün irisi daha soluk ve pusluydu. Sanki birisi gözünü çıkarmaya çalışmış gibi etrafındaki deride ve gözkapığında yara izleri vardı.

“Sağ gözümde yaklaşık yüzde beş görüşüm kaldı,” dedi duygusuz bir ses tonuyla, “ama sol gözümün görüşünü bozuyor, her şeyi bulanık hale getiriyor. Uyuduğum, spor yaptığım ya da duş aldığım zamanlar dışında hep göz bandı takıyorum.”

Ah Mikhail... sana ne oldu böyle? Bana hiç anlatacak mıydı merak ediyordum. Ben bu kadar yüksekte otururken neredeyse yüz yüzeydik, o yüzden burunlarımız birbirine değene kadar öne eğildim ve avuçlarımı yüzünün iki yanına yerleştirip yaralı derisinin sert kenarlarını hissettim.

“Tanrı aşkına Bianca.” Gözlerini yumdu ve alnını benimki-
ne dayadı. “Bana bakmaya nasıl katlanabiliyorsun?”

Alnına düşen bir tutam saçı çekmek için uzandım ve avcu-
mun tersini sağ yanağından aşağı sürttüm. Bunu alırken yaşadığı
acı katlanılmaz olmalıydı. En uzun iz, sağ kaşını ikiye bölü-
yordu, parmağımı o izin üzerinden geçirdim, sonra burnundan
indirip ağzına ulaşana kadar devam ettim.

“Bence...” Çatlak fısıltılar dudaklarımdan dökülürken bo-
ğazım acıyla susmam için yakardı ama yine de devam ettim.
“Sen... seksisin.”

Yüzünü avuçlayıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.
Sonra bir tane daha. Dudaklarına takıntılıydım.

“Sen delisin, *solnyshko*.”

Hayır, deli değildim. Sadece ona âşıktım.

Yara izleri ya da gözü umurumda değildi. Bana göre, o tanış-
tığım en yakışıklı adamdı. Yavaşça ellerimi göğsünden ve kar-
nından geçirip pantolonunun kemerine ulaştım ve düğmesini
açmaya başladım.

Mikhail hırıltıyı andıran bir ses çıkardı, belimi kavradı ve
beni yatak odasına taşıdı.

Beni yatağa atarken, “Kıyafetlerini çıkar,” dedi.

Tiştörtümü ve kot pantolonumu rekor sürede çıkardım, sut-
yenimin kopçasıyla uğraşırken o da parmaklarını külotumun
beline geçirdi ve bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

“Sen,” -ayak bileğime bir öpücük kondurdu- “öyle güzelsin
ki.” Bir öpücük daha, bu defaki uyluğumun içineydi.

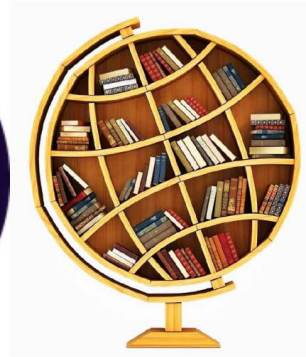
Eğilip yüzünü bacaklarımin arasına gömüşünü ve vajinamı
yalayışını izledim.

“Benim bakılacak pek bir yanımda yok,” -bir daha yaladı- “ama
bir daha asla başka bir adamı düşünmediğinden emin olacağım
Bianca.”

Bir parmağını içime soktu ve klitorisimi emmeye başladı. Çok fazlaydı ama aynı zamanda daha fazlasını istiyordum. Bir parmağını daha ekledi ve ah, Tanrım, sanırım patlayacaktım. Parmakları vajina duvarlarımı esnetiyor, dilini klitorisimde çeviriyordu. Bir haz dalgası vücudumu sarsarken sırtımı yataktan kaldırdım. Mikhail ağzını çekti ve birdenbire aletinin ucunu girişimde hissettim ama hemen içime girmedi. Bunu yapmak yerine, koca vücudu benimkinin üzerinde durdu, birbiriyle uyumsuz gözleriyle tepeden bana bakarken enseme kavradı.

“Benim!” diye hırlarken aletini içime öyle yavaşça kaydırmaya başladı ki aklımı yitireceğimi hissettim. “Eğer herhangi bir herifin sana dokunduğunu göreceğ olursam onu öldürürüm Bianca.” Avcunu yanağıma koydu ve kendini içime itti, sonra geri çekildi.

Hızla bir nefes aldım. Gözlerim odağını kaybetti. Mikhail bacaklarımı kaldırdı ve içimde daha derine gitmesini sağlayacak şekilde omuzlarına yerleştirdi. Yine *tam o noktaya* vurdu, zirveye yaklaştığımı hissedebiliyordum. Kalçamı yataktan kalkmaya zorladığında ve içime daldığında bütün vücudumu titremeler ele geçirmeye başladı. Orgazmım sürerken gözkapaklarımın ardında beyaz yıldızlar patladı. Mikhail içime girip çıkmaya devam ederek beni mümkün olan en iyi şekilde mahvetti.

BÖLÜM

on bir

Mikhail

MUTLULUK. EN SON BU KADAR MUTLU HİSSETTİĞİM zamanı hatırlamıyordum. Tatmin olmuş, evet. Ancak bu heyecan, bu bütün vücudumu dolduran hafiflik hissi tamamen yabancıydı. Yanıma sokulan Bianca'ya, göğsümdeki eline ve bacaklarımın arasına soktuğu bacağına baktım ve yüreğim ısındı.

“Kalkmam lazım,” diye fısıldayıp başına bir öpücük kondurdum. “Yarım saat içinde Sisi, Lena'yla birlikte burada olacak.”

Bana bakıp gülümsedi ve parmaklarımı incelemek için elimi uzandı. Yara bantlarının hâlâ yerli yerinde olduğuna emin olduktan sonra kalkıp oturdu ve arkamı dönmem için işaret etti. Storlar yukarı çekilmişti ve bütün oda ışıkla yıkanıyor, derimdeki her izi tamamen ortaya seriyordu. Yine de karnımın üstüne döndüm ve pencereye bakarak bekledim.

Avcunu belime koydu ve elini yavaşça yukarı doğru çıkardı, dokunuşu inanılmaz hafifti. Saçı tenime düşünce bir karınca-

lanma hissettim ve sonra dudakları, izlerin en kötü yer olduğu kürek kemiklerimin arasına öpücük kondurdu.

“Lütfen... onu yapma.”

Saçlarının ucu hemen omzumun altındaki noktaya değdiğinde karıncalanma hissi yukarı doğru çıktı ve eğilip kulağıma, “Niye?” diye fısıldadı.

“Tanrım, bebeğim, bunu nasıl sorabilirsin?”

“Senden... hoşlanıyorum, Mikhail,” dedi, sesi zar zor duyuluyordu. “Her... bir... parçandan.”

Son kelimesi yok oldu ve duyabildiğim tek şey kısık solukları olurken omurgamdan yukarı bir ürperti çıktı. Hızla kalkıp oturdum, yüzünü ellerimin arasına alırken yanıldığımı umut ediyordum. “Konuştuğunda canın yanıyor, değil mi?”

Bana baktı ve başıyla onayladı.

Gözlerimi kapatıp alnını öptüm. Şerefsizliğimi ortaya koymalıydım. Boş yere canını yakmasına sebep olan bencil, yalancı bir pisliktim.

“Bunu bir daha asla yapmayacaksın.” Parmağımı dudaklarına koydum. “Söz ver bana.”

Yüzünü astı ama yine başını sallayıp bana kendimi daha da kötü hissettirdi. Siktir. Yataktan kalktım, pantolonumu giyip pencerenin önünde durdum ve aşağıdaki kaldırımda aceleyle giden insanlara baktım. Benden nefret edecekti.

Ellerimi enseme koyup derin bir nefes aldım. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Mikhail birdenbire tuhaf davranmaya, pencerenin önünde volta atmaya başladı. Bir saniyelğine durdu, bana baktı ve sonra

başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Bir şey mi olmuştu? Kötü bir şey olmalıydı çünkü onu bu kadar huzursuz gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

En sonunda durup bana döndü. “Kızacağınızı biliyorum ve buna hakkın var. Umarım sana hemen söylemediğim için beni bağışlarsın. Üzgünüm.”

Parmaklarının konuşmasıyla aynı anda tanıdık şekilleri yapmasını izlerken gözlerim genişledi, çenem neredeyse yere çarpacaktı. Ellerinin hızlı ve rahat bir şekilde hareket edişi... Aman Tanrım, işaret dilini öylesine bilen biri değildi. Ben gündelik sohbetleri edecek kadar biliyordum. Asla felsefi tartışmalar falan yapamazdım. Fakat Mikhail’in hareket ediş şekline bakıldığında profesyonel olduğu belliydi.

“Niye?” diye işaret ettim ve gözlerimi ona diktim. Hissettiğim üzüntü ve hayal kırıklığının yüzümde apaçık ortada olduğundan emin oluyordum.

“Çünkü açıklama gerektirecekti ve ben onu sana vermeye hazır değildim. Üzgünüm.”

“Ve sadece bunu söyleyemedin mi?”

Yataktan kalktım ve ona bakmadan doğruca misafir yatak odasına gittikten sonra kapıyı tüm gücümle çarptım.

Lena’nın kıkırtılarının sesi kulağıma ilişti ve kalkıp yatakta oturdum. Yatakta yatıp tavanı izleyerek ve düşünerek iki saat geçirmiştim.

Mikhail işaret dilini biliyordu ve tüm bu süre boyunca bu konuda tek kelime söylememişti. Bu bencilce ve kabaydı, sanki karşındaki kişinin söyleyeceği şeyi duymamak için kasten kulaklık takmak gibiydi. Kendimi çok ihanete uğramış hissettim.

“Fakat ben pankek istiyorum,” Lena’nın sesi kapıdan bana geldi. “Lütfen babacım.”

Mikhail’in ne dediğini duymadım, sadece Lena’nın mutsuzca, “Tamam babacım,” cevabını duydum.

Odadan çıktığımda Mikhail’i önünde bir tava ve bir karton yumurtayla tezgâhın başında dururken buldum. Lena oturma odasında yerde oturuyor, önceki gün aldığımız kitabıyla oynuyordu ama benim geldiğimi görünce ayağa fırladı ve bana doğru koştu.

“Bianca, pankek yapabilir misin? Babam nasıl yapacağını bilmiyor. Sen pankek yapabilir misin?”

Gülümseyip elimin tersiyle pembe yanağını okşadım ve başımla onayladım.

Sevinçle bağıırıp elimi tuttu ve beni mutfığa doğru sürüklemeye başladı. “Babacım, babacım, Bianca pankek yapacak.”

Beni ocağa doğru iteledi ve kendimi Mikhail’in yanında dururken, omzum onunkine sürtünürken buldum. Lena elimi bırakıp oturma odasına koşturdu ve beni düzenbaz kocamla yalnız bıraktı.

“Mecbur değilsin,” dedi bana bakmadan. “Ona yumurta pişireceğim.”

Onu dikkate almadım ve çekmecedен mikseri çıkarmak için mutfağın diğer tarafına geçtim, sonra kâse çıkarmak için mutfak dolabını açtım. İkinci raftaydı, o yüzden parmak uçlarıma kalkıp uzandım. İki geniş el belimi kavradıktan sonra son birkaç santim için beni kaldırdı. İstedğim şeyi almamdan sonra tek kelime etmeden beni aşağı indirdi, sonra mutfaktan çıktı ve gidip yerde Lena’nın yanına oturdu. Lena kitabı alıp Mikhail’in kucağına bıraktı ve Mikhail’in sayfadan bir şeyleri gösterip hayvan sesleri çıkarmasını izledim. Lena kıkırdayıp onu yanağından öptü, sonra başka bir şeyi gösterdi.

Pankek hamurunu yapmaya başladım ama birkaç dakikada bir onlara bir bakış atmadan edemedim. Kocam olacak adam çok tuhaftı. Onu anlamıyordum ve ona hâlâ kızgındım ama varlığını görmezden gelemiyordum. Sanki sihirli bir güç beni ona doğru çekiyordu. Kızgın olsam da ona daha yakın olmak adına kendimi oraya gitmekten alıkoymak için büyük bir kontrol gerekiyordu.

Pankeklerin pişmesini beklerken telefonumdan mesajlarıma baktım. Milene'den üç mesaj vardı, olan biteni ve büyükan-nemizin hediyesini soruyordu. Siktir. Onu yine unutmuştum. Çabucak bir mesaj yazıp her şeyin yolunda olduğunu söyledim ve okulunu sordum. Sonraki mesaj Angelo'dandı.

11.17 Angelo: Siktiğimin Mikhail Orlov'unu herkes tanır! Babamın bunu yaptığına inanamıyorum! Sen iyi misin? Ne zaman geri dönerim bilmiyorum. Burada hal-letmem gereken bazı boklar var ama döner dönmez seni görmeye geleceğim. Eğer sana bir şey yaparsa bana hemen söylemelisin, ben onu hallederim.

Pankekleri çevirdim ve mesajı bir kez daha okudum, kafam karıştı. Mikhail'in bana ne yapacağını düşünüyordu ki?

21.13 Bianca: Ben çok iyiyim. Benim Mikhail'le evli olmamdaki sorun ne? Bir ara ikiniz kavga falan mı ettiniz?

Sonraki annemin mesajıydı. Yine söz verdiğim alışverişi soruyordu. Görmezden gelip telefonumu kenara koydum ve pan-keklere döndüm.

Tam bitirdiğim sırada Mikhail'in telefonu çaldı. Telefonu açtı ve birkaç saniyeliğine diğer uçtaki kişiyi dinledi, sonra küf-

retti. Lena'yı kucağına alıp mutfağa taşıdı, bar sandalyelerinden birine yerleştirdi ve bana döndü.

“Bir veya iki saatliğine Lena'ya bakabilir misin? Bir iş çıktı ve Sisi'yi aramak için çok geç oldu.”

Başımı salladım ve tavaya biraz daha hamur döktüm.

“Çok sürmez.”

Başımın tepesinde hafif bir öpücük hissettim ve sonra o gitti. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Vücudumdaki her hücre, bir şekilde onunla uyumluyken, ona daha yakın olmak için özlem duyarken Mikhail'e kızgın kalmak zordu.

Mikhail

Arabamı deponun içine park ettiğimde gece yarısıydı. Dışarı atladım ve bu sabahki Arnavut adamın yerde oturduğu köşeye yöneldim. Yarı ölü gibiydi. Onun yanında duran Denis'e döndüm ve dişlerimi sıktım.

“Doktor ne cehennemde?” dedim dişlerimin arasından.

“Şehir dışında. Yarından önce buraya gelemez. Herifin semptomlarını söyledim, ya ciddi bir beyin sarsıntısı yaşadığını ya da beyin kanaması geçirdiğini söyledi. Hastaneye gitmesi gerekiyor.”

Kendi kusmuğunun içinde yatan pisliğe baktım.

“Karımın içinde olduğu arabaya ateş açmaya cüret etti. Hiçbir yere gitmiyor.”

Yakındaki sandalyede bir şişe su duruyordu, onu alıp içindekileri herifin kafasına döktüm. Ürperip anlamsız bir şeyler mırıldandı ve duvara yaslandı. Adamın renginin ne kadar solgun olduğuna ve gözlerinin odağını yitirmiş olmasına bakılacak olursa pek fazla vakti yoktu. Hızlı çalışmam gerekecekti.

Arabama dönüp bagajı açtım ve bir alet çantası çıkardım. Dışarıdan bakınca sıradan bir alet çantası gibiydi ama iç kısmını çıkarınca gizli bir bölme çıkıyordu, işte asıl aletlerimi orada tutuyordum. Enjektörlerden birini ve bir neşter alarak geri döndüm.

“O ne?” Denis enjektörü gösterdi.

“Adrenalin,” derken iğneyi herifin boynunun yan tarafına gömdüm. “Sadece kısa bir süreliğine aklını başına getirebilir. Beyin sarsıntısı geçiren birinde hiç denememiştım.”

“Peki onu iyileştirecek mi? Niçin doktor bunu düşünemedi?”

“Çünkü doktorun işi birilerini öldürmek değil.” Enjektörü kenara atıp çömeldim ve Arnavut’un elini tuttum. “Adrenalin sistemini terk ettiğinde vücudu iflas edecek. Hızla. Omuzlarını kavra ve onu hareketsiz tut.”

Adamın bileğini tutarak avcunu yerde kalmaya zorladım ve sonra neşteri başparmağının dibine yerleştirdim. Arnavut, tam da parmağını kestiğim anda bilincini kazandı ve çığlık atmaya başladı.

“Lanet çenenı kapat!” Suratına tokadı yapıştırdım. Durumunu göz önünde bulundurunca akıllıca değildi ama kötü haldeydim. “Beni dikkatlice dinle. Bu akşam öleceksin. Hızlı olabilir ya da fazlasıyla acı verici ve uzun süreli olacağından emin olabilirim. Anlıyorsan kafanı salla.”

Mırıldanıp başını salladı, elini elimden kurtarmaya çalışıyordu. Neşteri sallayıp parmaklarından birini daha kestım, bu da başka bir çığlık kriziyle sonuçlandı.

“Bizi yakalaman için seni kim yolladı ve emirlerin neydi?” diye bağırdım suratına.

“Bilmiyorum,” dedi hırıltıyla. “Parayı veren adamlarla Arben konuştu.”

“Arben kim?”

Bir şeyler mırıldandı ve gözlerini kapattı. Adrenalin işe yaramıyor gibiydi.

Yine tokat attım. “Arben kim, dedim?”

“Şoför.”

Vurduğum heriflerden biri. Siktir! “Ne yapmanızı istediler?”

“Göz bandı olan adamı öldür.” Başını kaldırıp bana baktı ve titredi. “Sadece bir işti.”

“Peki ya kadın?”

“Adam, kadının önemli olmadığını söyledi.”

Önemli değil. Derin bir nefes aldım, onu hemen öldürmek için kendimi tutmaya çalışıyordum. “Başka bir şey?”

“H-h-hayır.”

“Arben’le buluşan adamın neye benzediğini biliyor musun?”

“Hayır.” Sesi artık zar zor duyulabilirdi.

Sikeyim. Ayağa kalktım ve silahımı ceketimin altındaki kılıfından çıkardım. “Önemli değilmiş,” dedim sinirle ve kafasına sıktım.

Denis’e dönüp gözümü ona diktim. “Bir dahaki sefere geç kalmadığından emin ol, Denis.”

Bir adım geriledi. “Tabii ki patron.”

“İyi. Temizle bu pisliği.”

Saat neredeyse sabahın dördüydü ve endişelenmeye başlıyordum. Mikhail neredeydi?

Lena uykuya daldığında dağınıklığı temizlemek için mutfığa gittim ve sonra da hızlıca duş aldım, işimi bitirdiğimde onun geri dönmüş olmasını bekliyordum. Bir şey mi olmuştu?

Ondan çaldığım tişörtlerden birini alıp giydim. Saçlarımı örmeyi bitirdiğim sırada sert avuçların ellerimi kavradığını hissettirdim. Elimdeki tutamları bıraktım, başımı kaldırıp aynadan Mikhail'in yansımasına bakarken saçlarım açıldı. Arkamda durdu ve saçlarımı tekrar üç bölüme ayırdı, sonra benim için örmeye başladı. Hareketleri biraz sarsak olabilirdi ama ne yaptığını biliyor gibiydi.

"Annemiz ortalıkta olmadığına ablam hep saçını örmem için ısrar ederdi," dedi gözlerime bakmadan ve o cümlede o kadar çok acı vardı ki kalbimi delip geçti.

"Oksana doğuştan sağırdı. Benden dört yaş büyüktü, o yüzden daha okumayı öğrenmeden işaret dilini öğrendim."

Sadece geçmiş zaman kullanarak konuşması değildi. Ses tonundan anlayabiliyordum... Ablasına kötü bir şey olmuştu. Mikhail başını kaldırdı ve aynadan bakışlarımız buluştu. Gözünde öyle kaybolmuş bir bakış vardı ki ne olduysa tahmin edebileceğimden bile daha kötüsü olduğunu biliyordum.

Şifonyerden tokayı alıp Mikhail'e uzattım ve örgünün ucunu bağlamasını bekledim.

"Korkarım en iyi işim olmadı." İç geçirdi. "Tekrar yapmak isteyebilirsin."

"*Kusursuz,*" diye işaret ettim aynadan.

Mikhail ellerini kalçama koyup beni çevirdi ve elini kaldırıp parmağını yüzümün yan tarafından aşağı doğru indirdi. "Üzgünüm."

İç geçirdim, eğilene kadar kolundan çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Bağışlandım mı?"

"*Henüz değil. Onun için çok fazla çalışman gerekecek.*"

Kaşlarını kaldırdı ve dudakları hafifçe genişledi. "Aklında ne var? Bedensel iş gerektirecek bir şey mi?"

“*Evet.*” Gülümseyip gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Karnımda ellerini hissettim, tişörtümü yavaşça yukarı sıırıyordu. “O zaman başlasam iyi olur.”

Tişörtümü başımdan çıkarıp külotumu sıırdı ve aynaya bakmam için beni çevirince çıplak sırtım onun göğsüne dayandı. Yansımalarımıza baktım. Ben tamamen çıplaktım, o ise siyah gömleği ve kumaş pantolonuyla arkamda duruyordu. Boynuma bir öpücük kondururken ellerini belime koyup yavaşça aşağı kaydırmaya başladı, kalça kemiğime ve ardından daha aşağı.

“İzlemenı istiyorum,” -sağ elini daha da aşağı, bacaklarımla arasına kaydırđı- “boşalıırken nasıl da güzel görünüyorsun.”

Omzumu ısıırken avcunu vajinamda kaydırđı, karmaşık hislerle titredim. Tek parmağını içime soktu, kolunu kavrayıp kendimi eline doğru bastırdım. Kendimi bu şekilde görmekte çok uygunsuz bir şeyler vardı, o tamamen giyinikken bana böyle mahrem bir şekilde dokunuyor olmasında.

Diğeri elini aşağı kaydırıp parmağını klitorisimde çevirdi, sonra en derinimdeki bir noktaya bastırdı. Dudaklarımdan sessiz bir inilti çıktı ve gözlerimi yumup zevkin keyfini çıkardım.

“Gözler aynada, Bianca. Yoksa dururum.”

Gözlerimi anında açtım.

“Uslu kız.”

Gözlerimi aynadaki yansımamızdan ayıramadım. Mikhail’in devasa vücudu benimkine yaslanıyordu, elleri bacaklarımla arasındaydı, dudakları omzuma öpücükler konduruyordu. İçime bir parmağını daha sokarken diğeri eliyle klitorisimle oynamaya başladı. Temposunu yavaştan hızlıya, sonra yine yavaş çevirerek vücudumu daha fazla titretti.

“Benim için boşal, küçük kuzum,” diye fısıldadı kulağıma. Klitorisime bastırırken parmaklarını içimde çevirdi. Ve ben infilak ettim.

Vücudumu sarsan titremeler öyle güçlüydü ki ayakta duramadım, o yüzden iki elimle birden kolunu kavradım ve aynadan Mikhail’i izledim. Derli topluydu. Tek tel saçı bile dağılmamıştı. Doğruca gözlerime bakıyordu. Ahlaksız, ahlaksız adam. En tehlikeliler hep sessiz olanlardan çıkardı.

BÖLÜM

on iki

Mikhail

KİYAFETLERİMİ ÇALIYORDU. GÜNCEL HESABIMA GÖRE EN az dört tişörtümü, en sevdiğim kapüşonlumu ve bir gömleğimi yürütmüştü. Görünüşe bakılırsa koleksiyonuna bir kapüşonlu daha katması gerektiğine karar vermişti.

“Bu olur mu?” diye sordum.

“Evet. Harika.”

Bianca elimdeki siyah kapüşonluyu aldı, üstüne giydi ve kollarını kıvırmaya başladı.

Eşyalarının kalanını aldığını biliyordum. Denis iki gün önce Bianca’nın babasının evine gitmiş ve kız kardeşinin topladığı kutuları getirmişti.

“Bunu geri alma gibi bir şansım olacak mı?” dedim ve elimin tersiyle yanağını okşadım.

Başını kaldırıp bana baktı, pis pis gülümsedi ve başını iki yana salladı. Küçük hırsızım benim. Gülümseyip çenesinden başını geriye doğru yatırdım ve onu öptüm.

“Sisi, Sisi, yine öpüşüyorlar!” Lena arkamdan bir yerden bağırdı. “Roby bugün beni öpmek istedi, ben de tamam dedim. Yanağımdan öptü. Yarın ağzımdan öpmesini söyleyeceğim.”

Başımı hızla kaldırdım. Arkama dönüp uzun adımlarla mutfağı geçerek Lena’nın Sisi’nin öğle yemeği hazırlamasını izlediği yere gittim ve kızımın önünde çömeldim.

“Oğlanları öpmek yok, Lena. Onun için çok küçüksün.”

“Değilim. Roby’yle evleneceğim ben,” dedi ciddiyetle ve Sisi kahkahalara boğuldu.

Tanrım. Bu konuşmayı bir on yıl daha yapmayı beklemiyordum. “Neden Roby’yle evlenmek istiyorsun? İyi biri mi?”

“Hayır, hep diğer oğlanlarla kavga ediyor.”

“O zaman neden onunla evlenmek istiyorsun *zayka*?”

“İki köpeği ve bir muhabbet kuşu var babacım!”

“Sen de evcil hayvan ister misin Lenoçka? Belki bir süs balığı?” Lütfen muhabbet kuşu deme.

“Muhabbet kuşu istiyorum babacım! Lütfen, lütfen bir muhabbet kuşu alabilir miyim? Sisi, Bianca, babam muhabbet kuşu alabileceğimi söyledi! Hemen şimdi gidip alabilir miyiz? Babacım, muhabbet kuşumu almaya ne zaman gideceğiz?”

Harika. İç geçirdim. “Tamam. Önümüzdeki hafta gidip kuşunu alırsın Lena.”

“Evet!” diyerek neşeyle bağırdı ve yemek odasındaki masanın etrafında koşmaya başladı.

Sağ kolumda hafif bir dokunuş hissettim. Başımı çevirince Bianca’yı orada durup yüzünde neşeli bir ifadeyle beni izlerken buldum.

“Sence kuşu alınca Roby’yle evlenmekle ilgili konuşmaya son verir mi?” diye sordum.

Bianca dudaklarını oynatarak, “Hayır,” dedi ve gülümsedi.

“Evet, ben de öyle düşündüm.”

“*Sen fevkalade bir babasın,*” diye işaret yaptı. “*Sana sahip olduğun için çok şanslı.*”

Avcumu yanağına koydum. Sözlerinin benim için ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Sisi mutfaktan, “Mikhail,” diye seslendi, “yarın öğleden sonra kreşte ebeveyn-öğretmen görüşmesi var. Benim gitmemi ister misin?”

“Toplantıya babam gidecek!” Lena masanın altından bağırdı. “Gidecek misin baba?”

“Baban toplantıya gidecek *zayka*.”

“Bianca da gelebilir mi? Bianca, babamla gelecek misin?”

Başımı eğip baktığımda Bianca’yı beni izlerken buldum. “Gelmek zorunda değilsin.”

“*Gelmeyi çok isterim,*” diye işaret etti, başını yana yatırdıktan sonra devam etti. “*Lena’nın kreşine gitmekten hoşlanmıyor musun?*”

Çenesine dokundum. Beni okumanın bu kadar kolay olmadığını sanıyordum. “Hayır.”

“*Niye?*”

“Çünkü Lena’nın bazı arkadaşları benden korkuyor.”

Gözlerini devirdi. “*Bazen çocuklar salak olabiliyor.*”

Küçük kuzum benim. Çoğu zaman, yirmi bir yaşından çok daha olgun gibiydi ama işin aslı, fazla masumdu. Eğer öyle olmasaydı muhtemelen o çocukların bilinçsizce hissettiği şeyi görürdü; beni gördükleri anda arkalarını dönüp olabildiğince hızla kaçmaları gerektiğini.

BÖLÜM

on üç

Mikhail

BIANCA, BÜYÜKANNESİNE HEDİYE ALMAK İSTEDİĞİNDE BİR alışveriş merkezine veya bir mücevher mağazasına gitmeyi beklemiştim. Onun yerine kendimi özel tasarım şapkalar konusunda uzmanlaşmış ufak, sıkış tepiş bir dükkânda buldum. İçeri girdiğimizde bana yanlış adresi verdiğine ikna olmuşum. Buradaki raflarda görünen hiçbir şey şapkaya benzemiyordu. Her şey çok renkli ve çiçeklerle bezeliydi. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti, ölü bir kuşa benziyordu.

Bianca, üzerinden beyaz ve yeşil çiçek aranjmanı fırlayan ve mavi bir tabağı anımsatan bir şeyi işaret etti. Korkunçtu.

“Ciddi misin?”

Sadece başını salladı, mavi-yeşil iğrençliği eline aldı ve kafasına taktı. Aynaya doğru yürüyüp sağa sola dönmeye ve şapkayı her açıdan değerlendirmeye başladığında kahkaha atmamak için kendimi zorladım. Manyakça bir şey takmış olmasına rağmen karım hâlâ kalp durduracak kadar güzeldi. Dizlerine kadar

gelen çiçek desenli bir etek giymişti ve onu bej rengi bir üst ve aynı renkte topuklu ayakkabılar ile kombinlemişti. Saçını salık veya örgülü görmeye alışmıştım ama bugün başının tepesinde bir topuzla sabitlemişti. Sanırım kreş öğretmeni üzerinde iyi bir etki bırakmak istiyordu. Bana dönüp, “*Alıyoruz,*” dedi işaret dilinde. Sonra o korkunç şapkayı kasaya götürdü.

Dükkândan çıktığımızda Bianca’nın elini tuttum ve kaldırımında giderken fark ettiğim, dışarıda masaları olan ufak bir restorana doğru onu yönlendirdim. Lena’yı aldıktan sonra işe gitmem gerekecekti ve geç saate kadar da dönmeyecektim, o yüzden onunla biraz daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Yandaki masalardan birine geçtik ve yemeğimizin gelmesini beklerken etrafı inceledim. Arnavutlarla yaşadığımız durum beni endişelendirmeye başlıyordu.

“Ee, büyükannenin o... şeyden hoşlanacağından emin misin?” Şarabımdan bir yudum aldım ve masanın köşesinde duran kutuya baktım.

“*Bayılacak,*” diye işaret etti ve yemeğine yumuldu.

Bundan fazlasıyla şüpheliydim. “Tuhaf zevkleri var o zaman.”

“Herkes Büyükanne Giulia’nın biraz deli olduğunu düşünüyor.”

“Sen düşünmüyor musun?”

“*Hayır. Sadece öyleymiş gibi davranıyor, böylece her şeyden paçayı kurtarabiliyor. En son doğum gününde erkek striptizciler tuttu.*”

Bianca kahkaha atınca neredeyse şarabımda boğulacaktım. Gülümsemesini seviyordum, gözlerine ulaştığında bana karanlık, fırtınalı bir gündeki güneş ışığını anımsatıyordu.

“*V tvoyikh glazakh kusocek neba, solnyshko.*”

Kafası karışmış halde bana baktı, o yüzden onun için tercüme ettim. “*Gözlerinde gökyüzünden bir parça var, demek.*”

İnanmakta zorlanıyordum ama yanakları gerçekten biraz kı-
zardı. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyordum.

“Aramızdaki yaş farkı canını sıkıyor mu?” diye sordum.

Her şey göz önünde bulundurulunca, sanırım on yıllık yaş
farkı en az sorun olan şeydi.

“Hayır. Niye ki?”

“Bilmem. Belki her gece dışarı çıkmak, partiye gitmek, se-
nin yaşındaki diğer... kızlar ne yapıyorsa onu yapmak istersin.”

*“Benim yaşımdaki kızların birçoğu on iki yaşından itibaren
günde altı saat pratik yapmıyordu. Sabahlara kadar parti yapmak
asla benim olayım olmadı. Fakat arada sırada kocamın beni dansa
götürmesine karşı çıkmazdım. Ya da onun için çok mu yaşlısın?”*

Masanın üstünden eğilip çenesini parmaklarımın arasına al-
dım ve o sarkık dudaklarını öptüm. “Göreceğiz.”

“İş nasıl gidiyor?”

“Her zamanki gibi. Pakhan’ın karısı bizi pazartesi günü ye-
meğe davet etti. Gitmek ister misin?”

“Tabii. O nasıl? Düğünde yoktu.”

“Üç aylık hamile ve son zamanlarda çok hoşnutsuz. Sanırım
sonunda Roman’ı öldürebilir.”

“Niye?”

“Hamile olduğunu öğrendikten sonra Roman’ın davranışı-
nın biraz uçlarda olduğunu söyleyebiliriz. Göreceksin.”

“Bratva için ne yaptığını bana hiç söylemedin.”

“Uyuşturucu sevkiyatını düzenliyorum,” dedim.

“Ağabeyimi tanıyor musun? Angelo?”

İlginç bir soruydu. “Tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Tuhaf. Seni tanıdığı izlenimini edindim.”

Evet, muhtemelen beni tanıyordu. Bizim camiamızdaki in-
sanların çoğu tanırdı. Bu sohbetin yönünü değiştirmem gere-
kiyordu.

“Baleye ne zaman başladın?”

“Annem beni ilk dersime götürdüğünde dört yaşımdaydım. Daha yoğun antrenmanlara altı yaşımdayken başladım.”

“On beş yıl. Her şeyi arkanda bırakmak zor olmuş olmalı.”

“Bugüne kadar yaptığım en zor şey. Kalabilirdim, koreografisi daha az zorlayıcı yan rollerde yer alabilirdim. Daha az sıçramaları olan. Onun yerine emekli olmaya karar verdim. Hâlâ zirvedeyken bırakmak istedim. Kendini beğenmişlik, biliyorum.”

“Öyle değil.” Elini tutup başparmağımı avcunun içine sürdüm. Çok yumuşaktı. “Sesine ne oldu Bianca?”

Hareketsizleştiğini sezdim. Elini elimden çekip portakal suyundan bir yudum aldı ve arkamdaki bir yere baktı.

“On bir yaşımdaydım. Babam beni provaya götürüyordu. Pazar günüydü, sabahın yedisiydi. Hâlâ biraz sarhoştı. Kaza yaptık.”

Derin bir nefes alışını izledim ve bana baktı.

“Ambulans geldiğinde nefes almadığımı söylediler. Beni orada entübe etmeleri gerekmiş. Müdahalede bulunan paramedik gençmiş ve korkmuş. Ses tellerime zarar vermiş.”

“Peki baban?”

“Omzu çıktı.” Gülümseyip gözlerini kaçırdı. *“Bruno Scardoni tıpkı bir hamamböceği gibidir.”*

Daha fazla konuşmak istemediği açıktı.

“Üzgünüm.” Eline uzandım ve parmaklarının tepesine bir öpücük kondurdum.

Birisinin o puştı öldürmesi gerekiyordu.

Lena'nın öğretmeninin Mikhail'e bakışından hoşlanmadım. Oyun odasına ayak bastığımızdan beri durmadan bizden tarafa

bakıp duruyordu, o yüzden Mikhail'e biraz daha yaklaştım ve kolumu beline doladım. Öğretmen, önümüzdeki ayın aktiviteleri için ailelere önerdiği kitaplardan bahsetti ve bir an için gözleri bana takıldı, sanki beni değerlendiriyormuş gibi baştan aşağı süzdü. Mikhail'i beğendiği barizdi ve bundan bir nebze olsun hoşlanmadım.

Malzemeleri listelemeyi bitirdiğinde birkaç ebeveyn çocuğunun gelişimini tartışmak için toplandı ama Mikhail ile ben kalabalık dağılana kadar arkada kalıp bekledik. Öğretmene yaklaştığımızda kolumu Mikhail'in belinden ayırdım ve birkaç adım geride kalmaya karar verdim. Burnumu sokmak doğru hissettirmedi.

"Bay Orlov," dedi öğretmen şeker gibi bir sesle. "Sizi görmeyeli uzun zaman oldu."

Güzeldi, otuzlarının başlarında gibiydi ve yüzündeki kocaman sırıtışa bakınca kocamdan *gerçekten* hoşlanıyordu.

Mikhail onun yorumunu duymazdan gelerek, "Lena nasıl gidiyor? Bir sorun var mı?" diye sordu.

"Ah, Lena harika bir çocuk, çok uslu. Onunla harika bir iş çıkarıyorsunuz." Aşk delisi bir liseli gibi ona bakarak kirpiklerini kırıştırdı ve gözümün önü kıpkırmızı oldu. Bizi ayıran birkaç adımı iki saniyede aştım, kolumu tekrar Mikhail'in beline doladım ve gülümsedim.

Mikhail kolunu sırtıma sardı. "Bayan Lewis," dedi, "Bu Bianca. Benim karım."

En son ne zaman şu anda hissettiğim kadar tatmin olmuş hissettiğimi hatırlayamadım, kadının gözlerinin çay tabakları gibi büyümesini izledim. İşte böyle, sürtük. O kapıldı. Senin de çoktan anlamış olman gerektiği gibi.

"Eğer hepsi buysa gitmemiz lazım. Lena koridorda bizi bekliyor." Mikhail başıyla kapıyı gösterdi.

“Evet, elbette.”

Oradan çıkarken omzumun üstünden bir bakış attığımda öğretmenini bizi izlerken buldum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan elimi Mikhail’in belinden aşağı indirip taş gibi sert kıcına koydum ve hafifçe sıkmadan edemedim.

Koridora çıktığımızda Mikhail kulağıma fısıldamak için eğildi. “Sen az önce benim kıcımı mı sıktın?”

“Belki,” dedim dudaklarımı oynatarak ve bir kez daha yaptım.

“Babacım, babacım!” Lena sağımızdaki küçük banktan aşağı hopladı ve Mikhail’in kollarına atladı. “Şimdi gidip muhabbet kuşumu alabilir miyiz babacım?”

Mikhail iç çekip alnını öptü. “Evet.”

Eve giderken evcil hayvan dükkânına uğradık ve Lena ufak, mavi bir muhabbet kuşu seçti. Mikhail kuşun beslenmesiyle ilgili görevliyle konuşurken Lena ile ben de kuş oyuncakları almak için soldaki rafa gittik. Dükkânın kapısı açıldı ve Lena’nın yaşlarında iki oğlan peşlerinde anneleriyle içeri koşturdu ve duvardaki balık akvaryumlarına doğru gittiler.

“Anne, Japon balığı istiyorum,” diye bağırdı oğlanlardan biri.

“Ben Japon balığı istemiyorum. Siyah istiyorum, Batman gibi!” diye bağırdı diğeri. “Japon balıkları kızlara göre.”

Biz dükkândan çıkarken onlar hâlâ balıklar konusunda tartışıyordu, arabaya doğru giderken aniden sessizleşen Lena’ya baktım. Heyecanlı olmasını bekliyordum ama Mikhail kuş kafesini arka koltuğa yerleştirirken ve Lena’nın araç kemerini takarken Lena tek kelime bile etmedi. Garipti, normalde hiç durmadan konuşurdu.

Hepimiz arabaya bindiğimizde ve Mikhail arabayı çalıştırmak için uzandığında, Lena en sonunda konuştu. “Babacım? Benim annem nerede?”

Mikhail'in eli, kontaktaki anahtarın üstünde kalakaldı. Derin bir nefes alıp arkasını döndü ve onun ufak elini eline aldı. "Annen şimdi meleklerle birlikte, *zayka*."

"Niye?"

"O... o hastaydı, Lenchka."

"Charley'nin babası gibi mi?"

"Evet, *zayka*. Charley'in babası gibi."

Uzanıp elimi Mikhail'in bacağına koydum. Bu onun için zordu. Diğer eliyle direksiyonu sıkışından, parmak boğumlarının bembeyaz oluşundan bunu görüyordum.

Lena başını yana yatırıp bir an için bana baktı ve sonra Mikhail'e döndü. "Charley'nin artık yeni bir babası var. Bianca benim yeni annem mi?"

Nefesim kesildi ve aynı anda, Mikhail'in vücudunun elimin altında taş gibi hareketsizleştiğini hissettim. Lena'nın bana ne diye hitap etmesi gerektiğini hiç konuşmamıştık. Ben Bianca diyeceğini varsaymışım ama onun anlamak için çok küçük olduğunu düşünememiştim. Mikhail'in yüzünde beliren panik dolu ifadeye bakılırsa, o da bunu beklemiyordu. Ancak beklemeliydik.

"Bunu konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Babanın ve Bianca'nın evleneceğini ve bundan böyle birlikte yaşayacağımızı?"

"Evet, babacım. Charley'nin yeni babası da onlarla yaşıyor."

"Babanın karısı" kavramının onun için "anne" kavramına denk olabileceğini göz önünde bulundurmalıydık. Ben hep çocuk istemiştim ama yakın gelecekte olacak bir şey gibi gelmiyordu. Lena'nın bana anne demeye başlamasına aldıracağımı sanmıyordum. Bir anlığına düşündüm. Hayır, hiç de aldırmazdım. Aslında bu fikir hoşuma gitti. Eğer Mikhail'in için sorun değilse elbette.

“Şey, Lenchka, şöyle ki...” diye başladı Mikhail ama bacağını sıktım ve bana döndü.

“Evet diyebilirsin. Tabii senin için sorun olmazsa.”

Hiçbir şey söylemedi, sadece öylece baktı. Belki de Lena’nın beni yeni annesi olarak görmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Bunu fark etmek canımı yaktı ama yüzümde göstermediğimden emin oldum.

“Mecbur değilsin. Ben sadece...” İç çektim. *“Sorun değil. Ona açıklamaya çalışabiliriz.”*

Mikhail uzanıp yanağımı avuçladı ve öne doğru eğildi. “Lena asla annesi hakkında konuşmazdı ve,” gözünü kapatıp sövdü, “ben sıçıp batırdım. Anladığınızı sanmıştım. O çok küçük. Her şeyi daha iyi açıklamaya çalışmalıydım. Önce ikimiz konuşmalıydık. Senden bunu isteyemem Bianca.”

“Sen iyi bir babasın ve hiçbir şeyi batırmadın.” İşaretle söyledim ve elini okşadım. *“Ayrıca Lena’nın beni yeni annesi olarak düşünmesi benim için sorun değil.”*

“Yirmi bir yaşındasın bebeğim.” Mikhail’in alını kırıştı.

“Annem Angelo’yu on dokuzundayken doğurmuş. Sorun değil.”

“Emin misin?”

Önce doğru eğilip dudaklarımı onunkinin üstüne yerleştirdim. Ağzına doğru, “Evet,” diye fısıldadım ve onu öptüm.

BÖLÜM

on dört

Mikhail

MUTFAKTAKİ TEZGÂHA YASLANIP TELEFONUMDAN İŞLE ilgili son detaylara bakıyordum ki Bianca içeri geldi. Başımı kaldırıp baktım ve bir anlığına nefesim kesildi. Vücudunun üst kısmını saran ve sonra kat kat ipek kumaşla yere kadar inen uzun, siyah bir elbise giymişti ve kalın bir örgü şeklinde ördüğü saçlarıyla bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Ona baktığımı görünce gülümsedi ve iki defa kendi etrafında dönerek ipeksi kumaşın uçuşmasına yol açınca siyah stiletoları ve yandaki derin yırtmaçtan ince bacakları göründü. Gözlerimi ondan ayıramadım.

“Ne düşünüyorsun?” diye işaret etti.

Mantıklı bir şey düşünemeyecek haldeydim ve şu anda aklımdan geçen tek şey onun çıırılçıplak, yatağında yatmasıydı.

“Ty zazhgla ogon’ v moyey dushe, solnyshko.”

Gülümseyerek yaklaştı ve parmağıyla göğsüme bir soru işareti çizmeye başladı.

“*Ruhumda bir ateş yakıyorsun, Bianca*, demek. Ve eğer hemen çıkmazsak hiç gitmeyeceğiz.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve elimi tutup kapıya doğru çekti. Garajdan çıkarken de gülümseyip durdu, tam aklında ne var diye merak ettiğim sırada eğildi ve kulağıma fısıldadı.

“Altımda... külot yok.”

Araba yalpaladı ama düzeltmeyi başardım, kenardaki beton direğe vurmaktan son anda kurtuldum. Aracı kontrol altına alınca Bianca’ya dönüp baktım, koltuğunda arkasına yaslanmıştı ve yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Geniş alandaki biçilmiş çimlerin üstüne dört tane geniş çadır kurulmuştu. En az iki yüz konuk beyaz kumaşlarla kaplı uzun masaların etrafında dolanıyor, birbiriyle sohbet ediyor ve muhtemelen yavan şakalara gülüyorlardı. Çoğu İtalyandı. Bazılarını düğünümüzden hatırlıyordum. Ayrıca birkaç politikacı vardı. Gerçekten ilginç bir topluluktı.

En geniş grubun ortasında ufak, narin bir kadın duruyordu, üzerinde zehir yeşili bir elbise ve gri saçlarının tepesinde de tuhaf, dikenli bir şey vardı. Son derece çekici ve genç bir adam -muhtemelen yirmili yaşların ortasıdaydı- kolunu kadının beline dolamıştı ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Bianca elimi sıktı, başımı eğip ona baktığımda onu genişçe gülümserken buldum, başıyla yeşil elbiseli kadını gösterdi. Sanırım meşhur Büyükanne Giulia buydu.

Gruba yaklaştık ve görüş alanıma giren herkesi not aldım, biraz bile olsa şüphe çekici görünen her şeyi sınıflandırdım. Kalabalıklardan hoşlanmazdım ama açık alanların da hayranı değildim. İkisi de güvenlik açığı oluşturunuyordu.

Bianca'nın büyükannesi döndü ve bizi fark ettiği anda küçük bir kızın neşesiyle kıkırdadı, sonra aceleyle bize doğru yürüdü. Genç eşlikçisi de peşinden geldi.

"Bianca! Geciktin!" Bianca'yı iki yanağından öptü, sonra bana döndü. "Bakıyorum da kocanı getirmişsin. Yakışıklı. Uzun. Fit." Hafifçe öne eğilip beni inceledi. "İyi seçim yaptın, *tesoro**."

Görünüşe göre sadece deli değil, aynı zamanda kördü. Başımı salladım. "Onaylamanıza memnun oldum Bayan Mancini."

"Ah Tanrım, hayır. Bana sadece Büyükanne de. Bayan Mancini yaşlı kadın ismi gibi. Zaten iki ay önce boşandım," dedi ve yanında duran genç adamı eliyle kovar gibi bir hareket yaptı. "Gidip bir şeyler ye Tony. Ben sonra seni bulurum."

Adam başını sallayıp soru sormadan gitti.

"Onu özellikle bugün için tuttum. Genç olanlar genelde pahalı oluyor ama öyle bir degecek ki. Bruno aklını kaybedecek." Kocaman gülümsedi ve tam olarak deli olmadığından emin olmadım.

Bianca telefonunu çıkarıp yazdı ve Giulia'ya verdi, kadın önce ekrana, sonra Bianca'ya baktı.

"Elbette. Niye ki, jigololarla alıp veremediğin mi var? Dürüst bir iş. Ah, işte Luca Rossi. Çoktan evlenmiş olması ne yazık. Ne hoş bir erkek." Gözlerini kıstı. "Şu yanındaki Franco mu? Geçen ay karısından boşandığını duydum, yani av sezonu açık. Gitmem lazım."

Büyükannesinin hızla Franco olduğunu varsaydığım adama doğru gidişini izlerken başını iki yana sallayan Bianca'ya baktım.

"*Sadece kafa buluyor.*" Bianca işaret diliyle konuştu. "*Hadi gidip oturacak yer bulalım.*"

* (İta.) Canım -çn.

Yan taraftaki mucize eseri boş kalan masalardan birini seçtik ve sessizlik içinde kalabalığı izledik. Garson içkilerimizi getirdi ve Bianca bardağıma uzanıp sağ tarafımdan sol tarafıma koydu. Önümüzdeki tabakta duran kanepelerden birini seçmeye fazlasıyla odaklandığı için bunu bilerek yaptığını sanmıyordum. İçecekleri kör noktamda tutmadığımı fark etmiş olmalıydı. Kocasının sadece tek gözü olduğunu umursamıyor olması çok tuhaftı. Sağ gözümün nasıl boktan bir durumda olduğunu gayet iyi biliyordum, o yüzden hâlâ kollarımın arasında uyanıp bana baktığında geri çekilmesini bekliyordum. Fakat sadece gülümsüyor ve birkaç dakikalığına daha uykuya geri dönüyordu. Bianca'm sabah insanı değildi.

Etrafta bir sürü adam vardı ve karım bugün elbisesinin içinde fazlasıyla arzu uyandırıyor. Altında da bir şey yoktu.

Sandalyesini tutup kendime doğru çektim. “Bebeğim,” eğilip kulağına fısıldadım, “gel de kucağıma otur.”

Mikhail'e bakıp tek kaşımı kaldırdım, sonra ayağa kalktım ve bacaklarının arasında durdum. Sol bacağına vurup imalı bir şekilde, adeta meydan okurcasına bana baktı. Mikhail asla sebep-siz yere bir şey yapmazdı ve aklında ne olduğunu merak ediyordum, o sebeple döndüm ve bacağına oturdum.

“Ne kalabalık ama. Büyükannen epey popüler,” dedi.

Eli, elbisemin yırtmacını buldu ve bir saniye sonra, dizimde bir parmağın dokunuşu vardı, ardından uyluğumun iç kısmından yukarı doğru yavaşça çıktı. Bir an orada kaldı, sonra yukarı ilerlemeye başladı. Bu adam deliydi. Gözlerimi kırptım ve ona bakmak için başımı çevirdim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. Yüzü sakinliğin ve masumiyetin simgesi gibiydi, sanki elini bacaklarımın arasına gömen o değildi.

Elbisemin yan tarafını tutup kumaşı elinin ve kolunun üstüne örttüm, ardından konuk kalabalığına baktım. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Parmağı çıplak organıma ulaştığında, “Merak ediyorum,” dedi sessizce ve klitorisime bastırdı, “oturma şeklimizi uygun bulacaklar mı?”

Derin bir nefes alıp bacaklarımı hafifçe araladım, masanın bizi gözden uzak tutmasına minnettardım.

“Buraya geldiğimizden beri en az yirmi adamın seni gözleriyle soyduğunu biliyor musun?” diye fısıldadı ve aniden parmağı içime girdi. “Bu hoşuma gitmiyor, Bianca.”

Parmağı vajinamla ustaca oynarken nefesim daha da hızlandı ve yüzümü ifadesiz tutmak gittikçe zorlaştı. İki yüz kişinin önünde, Mikhail’in parmağı içimdeyken oturduğuma inanamıyordum. Ya da bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine. Ah Tanrım, garsonlardan biri tatlılarla dolu bir tepsiyle bize doğru geliyordu. Mikhail’in kolunu kavrayıp çekiştirdim ama beni tamamen görmezden geldi ve başparmağıyla klitorisimle oynadı.

“Ben çok kıskanç bir adamım.” Parmağını kıvırdı, iniltimi bastırmak için dudağımı ısırmaama sebep oldu. “Diğer adamların karıma dik dik bakmasıyla başa çıkamam.”

Bacaklarımın arasında artan baskı fırlayarak arttı.

“Kimsenin sana bakmaya izni yok, Bianca. Sadece ben.” Klitorisimi çimdikledi, içime ikinci parmağını gömdü, sonra da vajina duvarlarımı okşayarak parmağını ustaca hareket ettirdi. Garson yaklaşıyordu ama Mikhail durmak yerine hızını artırdı. Tam aklımı yitireceğimi düşündüğüm anda klitorisime sertçe bastırdı ve elinin her yerine boşaldım.

Hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordum ki garson masamıza vardı.

Mikhail önemsemeden, “Hayır, teşekkürler,” dedi ve bana baktı. “Sen bir şey istiyor musun?”

Hızlıca başımı iki yana salladım. Garson bize arkasını döndüğü anda şarap kadehimi alıp kafama diktim. Bunu yaptığına inanamıyordum. Hem de burada.

“Daha sık partilere gitmeliyiz,” dedi Mikhail ve masadan bir peçete aldı. Elbisemin altına uzanıp beni temizlemeye başladı.

“*Sen delisin,*” dedim işaret diliyle.

Mikhail yalnızca omzunu silkti ve başıyla girişi gösterdi. “Ailen geldi.”

Mikhail

Grubun alana girişini izledim. Başta babası geldi, kolunda Bianca'nın annesi vardı. İkisi de kusursuz biçimde giyinmişti ve alakasız duran tek şey, adamın sağ eline sarılmış bandajıydı. Üç hafta olduğu düşünülürse mektup açacağı epey hasar yapmıştı. Bruno bizi fark edince bir saniyeliğine adımları tekleli ve bana altımdaki çimleri dağılayabilecek bir bakış attı. Kadehimi ona doğru kaldırdım, yüzüne yayılan öfkeli bakışın keyfini çıkarıyordum. Bianca'nın ablası Allegra annesi ile babasının peşinden geldi, sırtı dimdikti ve sanki mekânın sahibiymiş gibi başını havada tutuyordu. En son Milene geldi, kendi yaşında bir kızla el eleydi. Kahkaha atıyor, fısıldaşıyor ve dans pistinin yanındaki sütunlardan birine yaslanan Tony'ye bakışlar atıyorlardı.

“Küçük kardeşin, büyükannenin manitasına ağzı sulanarak bakıyor,” yorumunda bulundum.

Bianca'nın gözleri kocaman oldu ve kucağımdan atlayıp kolumu kavradı.

“Ben burada bekleyeceğim. Babanın yakınına gitmem iyi olmayacaktır.” Elimi kolundan aşağı indirdim ve parmaklarımı birbirine geçirdim, sonra onun viski rengindeki gözlerine baktım. Ona dokunmaktan bu kadar keyif alıyor olmam hâlâ kafamı karıştırıyordu. “Diğer eline de ihtiyacı olmadığına karar verebilirim.”

Oflayıp burnunu kırıstırdı. *“Hemen geri döneceğim.”*

Bianca'nın kardeşine doğru aceleyle gidişini, daha Milene'nin yanına gitmeden elleriyle işaretlerde bulunmasını izledim. Hareketleri keskin ve telaşlıydı. Kızdığında çok sevimli oluyordu.

“Acayip bir şey, değil mi?” Büyükanne Giulia yorumda bulunurken yanımdaki Bianca'nın sandalyesine oturdu.

“Öyle.”

Milene bir şey fısıldıyordu ve Bianca'nın elini alnına vurduğunu, sonra çok kızgın görünerek kardeşine işaretle bir şeyler anlattığını gördüm. Görünüşe göre, Milene de kendi doğum günü için Tony'yi tutmak istiyordu.

“İkiniz tuhaf bir çift oldunuz oğlum,” dedi Giulia. “Onun hep dansçılardan biriyle veya bir ressamla olmasını beklemiştim. Daha... uyumlu biriyle. Bu kadar... sert olmayan birine ihtiyacı olacağını düşünüyordum.”

Yorumda bulunmadım çünkü yanılmadığından emindim.

“Ben altı defa evlendim, biliyor musun?” diye devam etti. “Herkes benim biraz kafadan kontak olduğumu düşünüyor... çorap değiştirir gibi koca değiştiren deli Giulia. Hâlbuki bana ilk kocam Vitallo gibi bakacak bir adam bulmaya çalışıyordum ben.”

“Peki o nasıl bakıyordu?” diye sordum.

“Senin Bianca’ma bakışın gibiydi. Sırf o ayaklarını yakmadan karşıya geçebilsin diye yanan kömürlerin üzerine yatacaktım gibi.”

Kadını sessizce değerlendirdim. Büyükanne, insanların sandığı kadar deli değildi ve ona hakkını verdiğimden çok daha dikkatliydi.

“Bianca senin etrafında farklı, biliyor musun?” diye devam etti. “Senden önce sadece iki erkek arkadaşı oldu. Randevulara çıkmaya hiç istekli olmadı, hatta Milene’nin yaşındayken bile. Ancak oğlanlar hep ona çekildi. Allegra bu yüzden ondan nefret etti.”

“O ablası, ondan nasıl nefret edebilir?”

“Bir kadının kibrinin gücünü asla hafife alma. Marcus’tan sonra daha da kötüleşti. Ah, Allegra gerçekten kendini kaybetti. Yıllar boyunca o oğlana göz koymuştu. İyi bir avdı, bir emlak imparatorunun oğlu. Fakat Marcus’un gözü sadece Bianca’yı gördü. Bianca’yla sevgili oldular ve daha bir ay geçmeden Bruno’ya Bianca’yla evlenmek istediğini söyledi.”

Bianca’nın başka biriyle evlenmesine dair en ufak bir düşünceyle bile yoğun bir öfke içimi kaynatmaya başladı.

“Bianca hayır dedi ve ondan ayrıldı.” Giulia omzunu silkti. “O zaman anlamamıştım, iyi bir çift gibi görünüyordular. Ama şimdi anlıyorum.”

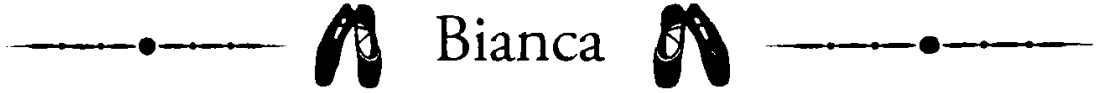
Ona dönüp başımı yana eğdim. “Neymiş?”

Büyükanne iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “Tek gözü kalmış ama yine de bir yarasa kadar kör.”

Bianca’nın Milene’ye bir şeyler işaret ettiğini gördüm. Kız kardeşini öpüp bize doğru gelmek için döndüğünde bir adam ona yaklaştı ve bir şeyler söylemeye başladı. Yirmilerinin sonundaydı, sarışındı ve onunla konuşma biçimine bakılırsa birbirlerini gayet iyi tanıyorlardı.

“İti anmışken.” Giulia yanımda cık cıkladı. “Bizzat Marcus Kuch’un kendisi. Bianca’nın onu reddetmesini asla tam olarak aşamadı ve...”

Geri kalanı duymadım çünkü piç kurusunun elini Bianca’nın koluna koyduğunu gördüğüm an ayağa fırladım ve beni sarmaya başlayan öldürücü bir hiddetle herife doğru yöneldim.

Milene’yi doğum gününde büyükannemizin jigolosunu kiralamaması için ikna etmeyi başarmıştım ve masamıza dönüyordum ki Marcus önümde beliriverdi. İyi şekilde ayrılmamıştık ama ona karşı şahsen bir garzim yoktu, o yüzden kibar olma niyetiyle bir saniyeliğine durdum.

“Bu o mu? Seni evlendirdikleri canavar o mu?” Suratıma yaklaştı. “İnsanların söylediği gibi, seni babandan satın aldığı doğru mu?”

Sözleriyle öyle şoka girdim ki ona sadece bakabildim.

“Allegra’nın dediğine göre, seni bir tutsak gibi evinde tutuyormuş.”

Ne oluyordu be? Ablamı öldürecektim.

“Seni dövdüğü doğru mu Bianca?”

Bu saçmalığı daha fazla dinleyemedim, o yüzden oradan ayrılmak için döndüğüm sırada kocamın, suratının her yanında cinayet yazarak bize doğru geldiğini gördüm.

Mikhail yanımdan geçip elini Marcus’un boynuna sardı ve burun buruna gelecekleri şekilde onu kendisine doğru çekti. “Ne cüretle karıma dokunursun!” diye hırladı dişlerinin arasından.

İçimden inledim ve aralarına girmek için Mikhail'in kolunun altından geçtim, ellerimi kocamın göğsüne dayayıp başımı iki yana salladım. Mikhail önce bana, sonra Marcus'a baktı ve boğazını sıkmaya başladı. Onu boğacaktı. Mikhail'in kolunu çekmeye çalıştım ama Marcus onun parmaklarını ayırmaya çalışıp nefes almak için çabalarken Mikhail daha da sıkı tuttu. Herkes bakıyordu. Siktir. Siktir. Siktir! Parmak uçlarıma kalkıp ellerimi Mikhail'in boynuna sardım.

"Mikhail," dedim, sesimi duymanın onu öfkесinden sıyrmasını umuyordum. "Lütfen."

Mikhail başını eğip bana baktı ve birkaç saniye boyunca gözlerime baktıktan sonra Marcus'a döndü. "Eğer seni bir kez daha karımın yanında göreceğ olursam," diye bağırp bıraktı, "ölürsün."

Beklendiğı üzere Marcus arkasını döndü ve öksürerek koşturdu. Her zaman korkağın teki olmuştu. Ona çok öfkeliydim ve eğer Allegra'yı göreceğ olursam o yalanları yaydığı için gördüğüm yerde boğacaktım.

"Ne istedi?" diye sordu Mikhail.

Ona söylemeli miydim emin değildim. Zaten yarı kızgın görünüyordu ve benimle konuşuyor olsa bile, sanki peşinden gitmeyi planlıyormuş gibi gözüyle Marcus'u takip ediyordu. Etrafımızdaki kalabalık tamamen sessizleşti ve herkes bize doğru bakıp birbirine fısıldıyordu. Yüce Tanrı aşkına, insanlar Marcus'un söylediğı şeyleri düşünüyor olabilir miydi? Dikkatini kendime çevirmek için Mikhail'in yanağını tuttum.

"Sadece bazı dedikodular hakkında bir şeyler sordu. Unut gitsin."

Mikhail bize bakan insanlara bir bakış attı, bazıları sohbetimize kulak misafiri olma hevesiyle uzaktan dinliyordu.

Bana baktı. *"Ne dedikodusu?"* dedi işaretle.

Sırıttım. *“İşaret diliyle konuştuğunda çok seksisin kocacığım.”*

“Konuyu değıştirme. Bir zamanlar ikinizin nişanlı olduğunu biliyorum.”

Ah, Büyükanne Giulia ve o koca ağzı. *“Biz hiç nişanlanmadık. Benimle evlenmek istedi. Hayır dedim.”*

“Sana dokundu.” Mikhail öyle hızlı işaret yapıyordu ki zorlukla takip edebiliyordum. *“Eğer bir daha sana dokunacak olursa onu bitiririm.”*

“O hatayı bir daha asla yapmayacak.” Devam etmeden önce göğsüne dokundum. *“Bana dokunmasını istediğim tek bir adam var. Kıskanmaya gerek yok.”*

Dudaklarının kenarlarının biraz kıvrıldığını gördüm. Bu iyiydi.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Mikhail’in beni isteğim dışında tuttuğuna dair saçma dedikodulara bir son vermeliydik. Derhal. Kaşlarımı havaya kaldırdım, gömleğini kavradım, parmak uçlarımda kalktım ve çene mi kaldırdım. Mikhail beni inceledi. Hâlâ kızgındı. Gözünden ve dişlerini sıkış şeklinden gördüm. İç geçirdim ve avuçlarımı yüzünün iki yanına koydum. Benim güzel, karanlık kocam. Onun için ne kadar deli olduğumu göremiyor muydu?

“Öp beni,” dedim.

Burun delikleri genişledi ve bir sonraki saniyede dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Arkamdan birisi hızla nefes aldı ama ben sadece kollarımı Mikhail’in boynuna doladım ve her şeyi ve herkesi dışarıda bıraktım. Lanet olasıcaların izlemesine izin verdim, dedikodu kazanı için daha iyi malzeme verecektik.

Yanımızdan geçen Büyükanne Giulia, “Bir oda bulun,” dedi. Mikhail’in dudaklarına doğru gülümsedim.

“İyi tavsiye.” Mikhail eğilip beni kollarına aldı ve kalabalığın arasından taşıdı.

Dış kapıya vardığımızda omzunun üstünden baktım ve konukların çoğunun bizim gidişimizi izlediğini gördüm. Allegra’nın yüzü de onların arasındaydı, dehşete düşmüştü. Gülümseyerek ona el salladım.

Arabaya vardığımızda Mikhail yolcu kapısını açtı, beni kol-tuğa yerleştirdi ve sonra öylece bana baktı. Kapıyı parmaklarını beyazlatacak kadar tutuşuna bakılırsa hâlâ küplere binmiş haldeydi. Kolu, tutuşunun gücüyle titredi ve metalin elinin altında çatırdadığını neredeyse hayal edebiliyordum.

“Şu âna kadar kaç adam onlarla evlenmeni istedi?” diye sordu sığıdığı dişlerinin arasından.

Alt dudağımı ısırp nasıl cevap vereceğimi merak ettim. Eğer sorusunu tam anlamıyla alacak olursam, o zaman sıfırdı. Fakat son iki yılda kaç adamın babamdan beni istediğini soruyorsa cevaptan hoşlanmayacaktı. Bir capo’nun kızı olduğumdan epey iyi bir eş adayı olarak görülüyordum. Her seferinde hayır demiştim elbette. Yarısıyla tanışmamıştım bile ve birçoğu da babamın iş ortaklarıydı. Babam ortaklarını sistematik bir şekilde reddetmemden hoşnut değildi ama o zamanlar Milene daha reşit değildi, o yüzden onu şantaj malzemesi olarak kullanamıyordu.

Yavaşça sağ elimi üç parmağım havada kaldırdım ve Mikhail’in gözleri büyüdü. Dudağımı daha sertçe ısırdım, sonra da diğer elimi, bütün parmaklarım havada kaldırdım.

“Sekiz mi?” diye nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Öne doğru eğilip elimi koluna koydum ve sımsıkı bastırdığı dudaklarına bir öpücük kondurdum. Kızgınken ateşli oluyordu.

“Sakın bir gün şaşırıp da bana isimlerini söyleme,” dedi dudaklarıma doğru, sonra enseme kavradı ve ağzımı öfkeyle ele geçirdi. Yeniden ıslandığımı hissettim. Sırılsıklam ve hazırdım. Elimi göğsünden aşağı kaydırıp kasiğine ulaşana kadar indirdim ve pantolonunun altındaki sert aletini hissettim. Dudaklarına doğru gülümseyerek onu hafifçe sıvazladım, ağzından çıkan boğuk seslerin keyfini çıkarıyordum.

Parmaklarım pantolonunun üst düğmesini buldu ve öpüşmeyi bırakmadan düğmesini açıp fermuarını indirdim. Park alanı boştu, herkes hâlâ partideydi. Fakat ne olur ne olmaz diye Mikhail’in omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra aletini dışarı çıkardım. Dudakları hâlâ dudaklarımdaydı ama koltukta öne doğru gidip bacaklarımı beline doladığımda inledi.

Ellerini uyluklarımdan iç kısmına koydu, sonra bacaklarımda yavaşça yukarı çıktı ve kıcımlı kavrayıp kendine doğru birkaç santim çekti, aletinin ucunu girişimde hissettim. Eğer birisi bana bir ay kadar önce bir park yerinin orta yerinde, iki yüz kişiden birkaç metre uzakta seks yapacağımı söyleseydi onların delirdiğini düşünürdüm. Sanırım o zamanlar kendimi yeterince tanıımıyordum. Mikhail’in alt dudağını dişlerimin arasına alıp ellerimi boynuna doladım ve etrafındaki bacaklarımı sıktım. Sertliğini içime sapladığında ağzımdan bir inilti kaçtı, beni mümkün olan en iyi şekilde esnetiyordu. Beni tamamen dolduruyordu. Ağzına bir öpücük daha kondurdum, koltuğun yanını kavradım ve gözlerimi onun gözünden ayırmadan geriye doğru uzandım.

Ya birisi geçerse? Evet, muhtemelen devasa boyutlarda bir skandal yaratırdı ama sadece bunu daha fazla istememe sebep oluyordu. Gülümseyip bacaklarımı daha genişçe açtım. Mikhail geri çekilip ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttıracak şekilde

tekrar içime gömülürken, birisinin bizi keşfetme olasılığıyla biraz bile olsun rahatsız olmamış gibi görünüyordu. İnleyip başımı geriye doğru yatırdım. İçime tekrar tekrar girip çıkarken tek yapabildiğim koltuğu tüm gücümle kavramak oldu.

*

BÖLÜM

on beş

—●— Mikhail —●—

OMZUMU BİR SÜTUNA YASLANDIM VE BIANCA İLE ANNESİNİN karşımdaki bir mağazada ayakkabı denemesini izledim.

Bianca annesiyle alışverişe gitmeye karar vermiş ve bana da gelmek isteyip istemediğimi sormuştu ama Milene dışında, ailesinin büyük bir hayranı olmadığım için geri çevirmiştim ve Denis'i onunla yollamıştım. Zaten halletmem gereken bir ton işim vardı, o yüzden sabahı ofisimde geçirmeyi planlıyordum. Pes edip anahtarlarımı almam ve alışveriş merkezine gitmem bir saatimi almamıştı. Onlar birkaç mağazayı ziyaret edip kahve içmeye giderken ben de yaklaşık üç saattir onları güvenli bir mesafeden takip ediyordum.

Alışveriş merkezindeki diğer adamların Bianca'yı süzerek bakmaları ve onları durdurmak için yanında olmadığım fikrini midem almıyordu. Masamda geçirdiğim her lanet saniye, herifin birinin karıma yaklaştığını ve onunla açık açık flört ettiğini

hayal edip durmuştum. Bianca'nın bunu hoş karşılayacağını düşündüğümünden değildi. Onu, böyle bir şey yapmayacağından emin olacak kadar tanıyordum. Yine de herhangi bir herifin gelip onunla konuştuğunu düşünmek beni deli ediyordu. Sergei'ye bir deli doktoruna görünmesini tavsiye etmemin üzerinden daha bir ay geçmemişti ama şimdi, danışmanlığa ihtiyacı olan kişi ben olabilirmişim gibi görünüyordu.

Bianca ile annesi mağazanın diğer kısmına geçtiler ve bir duvarda sergilenen çantaları incelediler, o yüzden onları gözümün önünde tutmak için yana doğru bir adım attım. Denis çıkışın yanında duruyordu, sol tarafında takım elbiseli başka bir adam vardı, muhtemelen Chiara'nın korumasıydı. Mağaza görevlisi -bir erkek görevli- Bianca'ya yaklaşıp onunla sohbet etmeye çalıştı ama Bianca sadece gülümseyip uzaklaştı. Dişlerimi sıkıp onu izlemeyi sürdürdüm, mağazaya dalıp onu omzumun üstüne atma ve alıp gitme dürtümü yatıştırmaya çalışıyordum.

“Rezalet çıkarmak zorunda değildin, biliyorsun,” dedi annem çantalardan birini denerken. “Herkes ve herkesten bahsediyorum bu arada, ikinizden ve yaptığınız çıkıştan bahsedip durdu. Hiç hoş değildi.”

Gülümseyip daha genişçe çantalardan birini aldım ve hayranlıkla bakmaya başladım. Eğer sonrasında park alanında olanları bilseydi kalp krizi geçirirdi.

“Elbette, Magda gelip de bana artık bir Rus’la yaşadığın için böyle bir olayın beklenen bir şey olduğunu ve onların insanların olması gerektiği gibi medeni olmadıklarını söylemeden edemedi. O kadından nefret ediyorum.” Çantayı duvardaki

rafa geri koydu ve bana döndü. “Bence Bruno senin o adamla evlenmeni kabul ederek bir hata yaptı. Sen onun gibi birisi için fazla donanımlı ve narinsin. İnsanlar ikinize ne diyor biliyor musun? Güzel ve çirkin. Ne uygun. Sınırım ikiniz seks yapıyorsunuz. Onun sana dokunmasına nasıl izin verebiliyorsun anlamıyorum.”

Bir saniyeliğine ona ağızım açık halde baktım, sonra çantamda telefonumu aramaya başladım. Annemin işaret dili bilgisi, ona söylemem gereken şeyi anlayamayacağı kadar sınırlıydı. Ellerim telefonuma denk geldiği anda telefonumu çıkardım, yazdım ve ekranı ona gösterdim.

Her gün seks yapıyoruz ve hayatımda yaptığım en iyi seks olduğunu temin edebilirim. Dokunmaya gelince, kocama dokunmaktan fazlasıyla zevk alıyorum ve dokunan kişi o olduğunda daha da çok hoşuma gidiyor. Özellikle de mahrem dokunuşlarsa. Mikhail’in çok becerikli parmakları ve ondan da becerikli bir ağız var. Fakat hepsinden ötesi, beni duvara dayayıp sahip olmasına bayılıyorum ve genelde sonrasında yürüyemiyorum.

Okudukça gözleri daha da büyüdü ve sonra telefonumu elini yakmış gibi bana doğru itti. “Annenle böyle şeyler konuşamazsın, Bianca.” Şakaklarını sıkıp başını iki yana salladı.

Tekrar yazmaya başladım ve bitirdiğimde elini tutup telefonu avcuna çarptım, ekranı yukarı bakıyordu.

Ayrıca Allegra’ya söyle, eğer kocam hakkında dedikodular yaymaya devam ederse kışında ve memelerinde silikon olduğunu tanıdığım herkese anlatırım. Masasının üstünde bulduğum doktor raporunun fotoğraflarını çekmiştim. Tek bir kelime daha ederse tüm arkadaşlarına yollarım. Ona bunu söyle.

O fotoğrafların bir gün işime yarayacağını biliyordum. Allegra doğal güzel olarak görülüyordu. O yüzden arkadaşları-

nın onun birkaç yıl önce Brezilya'dan bronzlaşmaktan fazlasıyla döndüğünü öğrenecek olması sosyal intihar olurdu.

“Buna cüret etmezsin.”

“*Dene de gör,*” dedim işaretle.

Annem şaşkınlık içinde bana baktı. “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.”

İç geçirdim. Ona kocama âşık olduğumu söylememin hiçbir manası yoktu. Annemin duyguları anlama konusunda hep sorunları olmuştu ve ben bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmiştim.

Çantalara bakarak birkaç dakika daha geçirdik ve sonraki mağazaya geçtik. Annem birkaç elbise seçti ve onları denemek için deneme kabinine girdi. Onu beklerken telefonumu çıkardım, içeri girdiğimizden beri diğer taraftan beni süzen bir adamı görmezden gelmeye çalıştım. Erkeklerin bana bakmasına alışkındım. Her zaman başıma geliyordu ama bu, hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Sırf güzelim diye herhangi bir herifin götümünü keserek bakmasını haklı çıkarmıyordu.

Telefonumla oynadığım sırada belime bir elin yerleştiğini hissettim. Çantamın sapını kavradım ve döndüm, sersemim kafasına geçirmeye hazırdım ama karşımda duranın Mikhail olduğunu gördüm.

“Sanırım bir dahaki sefere geldiğimi haber vermeliyim, yoksa fiziksel olarak zarar görme riskine girmiş olacağım.” Ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Telefonumu çantama attım. “*Belki.*” Sırıttım. “*Çalıştığını sanıyordum.*”

“Denedim.” Elini enseme koydu. “Erkeklerin bir deniz fenerini takip edercesine peşine düştüklerini aklımda canlandırıp durdum. Odaklanamadım. Başka bir şey düşünemedim. Çıldırııcı bir şey bu, Bianca.”

“*Yani alışveriş merkezinde beni mi takip ediyordun?*”

“Evet.”

“*Ne kadar süredir?*”

“Üç saattir.”

“*Sorunların var, biliyor musun?*”

“Evet, biliyorum.” Eğilip fısıldadı, “Sen elbise denerken bazı herifler seni izliyordu. Sen soyunma kabininden çıktığında gözleriyle seni yiyorlardı ve müdahale etmek zorunda kaldım.”

Gözlerim büyüdü. “*Hayattalar mı?*”

“Sen bakmıyorken onları dışarı attım. Bir dahaki sefere o kadar nazik olmayacağım.” Elini çeneme koydu ve başımı yukarı doğru kaldırdı. “Hiç kimse benim karıma onların baktığı gibi bakamaz.”

Kendimi toplamak için bir saniyeliğine gözlerimi kapattım çünkü bu beni ciddi ciddi tahrik ediyordu. Sahipleniciliğini ateşli buluyor olmamdan endişe etmeli miydim? Feminizm ve kadınların özgürleştirilmesinin büyük destekçisiydim ve Mikhail’in bana baktıkları için adamları korkutup kaçırmasının düşüncesiyle bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissettiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

“*Peki ya içlerinden biri bana dokunmaya çalışsaydı?*” İşaretle söyledim. “*Ya da beni öpseydi?*”

Mikhail’in dudakları gerildi, tek gözünü bana dikti, ağzını kulağıma dayayana kadar eğildi. “Eğer birisi sana dokunmaya cüret ederse onun elini keserdim. Büyükannenin partisindeki o gerzeğe yapmam gerektiği gibi,” diye fısıldadı. “Eğer birisi ağzını karıma sürmeye çalışacak kadar deliyse onun kafasını keserdim.”

İslandığımı hissederken hızla bir nefes aldım.

“Bianca, sence bu renk saçıma uyuyor mu?” Annem deneme kabininden çıktı ve Mikhail’i orada gördüğünde yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. “Bay Orlov. Bir şey mi oldu?”

Mikhail cevap veremedi işaretle, “*Evet,*” dedim. “*Gitmemiz lazım. Seni yarın arayacağım.*”

Mikhail’in elini tutup onu mağazadan dışarı sürükledim ve sağdaki dar koridora doğru çektim. Orada tuvaletlerin olduğunu görmüştüm.

İşitilemeyeceğimiz kadar uzaklaştığımızda, “Butikten kaçmamıza sebep olacak ne olduğunu paylaşmak ister misin?” diye sordu.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bakındım, eteğimi yukarı sıyırdım ve elini çekip ıslak külotuma bastırdım. Mikhail içine hızla soluk çekip avcuyla bana masaj yaparak beni inletti. Elini çekmeden öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha, sırtım duvara çarpana kadar beni gerilette.

“Bakıyorum da beni özlemişsin.” Külotumu kenara sıyırdı ve parmağını deliğe yerleştirdi. “Özledin mi, küçük kuzum?”

Başımınla onayladım, ellerimi göğsüne dayadım ve kasığına gelene kadar aşağı doğru kaydardım.

“Güzel,” diye fısıldadı, parmağını içime saplarken aynı anda ağzını benimkine yapıştırdı. “Burada mı? Yoksa evde mi?”

Sesine ve avcumun altındaki penisinin ne kadar sert olduğuna bakılırsa ev seçeneğini o da en az benim kadar istemiyordu.

Söylediğim şeye tam olarak inanamayarak, “Burada,” diye fısıldadım.

Mikhail kalçamı kavrayıp beni kaldırdı. Bacaklarımı beline dolayıp kollarımı da boynuna sardım ve o, soldaki kadınlar tuvaletine doğru yürürken ben de boynundan aşağı öpücükler kondurdum. Tuvalet kabinlerini hızla kontrol ettikten sonra kapıyı kilitledi ve beni lavaboların yer aldığı geniş, mermer tezgâha doğru taşıdı.

Çıplak tenim soğuk taşla temas edince kıvrandım ama hoş hisler çabucak unutuldu çünkü külotumu çıkarmaya fazlasıyla odaklanmış haldeydim.

“Aklımı tamamen yitirttin Bianca.” Kalçamı kavradı ve tek bir hızlı hareketle kendini içime gömdü. “Artık doğru düzgün düşünemiyorum.”

İşte bu. İçimi böylesine tamamen dolduruşunun hissi zevkle çığlık atmak istememe sebep oluyordu. Bundan daha iyi bir şey yoktu. Mikhail’in aleti tıpkı geri kalan her yeri gibi kocamandı ve vajinamın duvarlarının onun boyutuna uyum sağlamak için esnemesi hissini seviyordum. Ellerini enseme yerleştirdi, yavaşça dışarı kaydı, sonra içime sapladı. Hızla nefes aldım. Sonra gülümsedim.

“Daha sert,” diye üsteledim.

Ensemdeki el yukarı doğru çıktı, bir avuç saçımı kavradı.

“Böyle mi?” diye sorup tekrar içime gömüldü.

“Evet.” Mermer tezgâhın kenarını tüm gücümle kavradım, bacaklarımı kalçalarına sardım ve Mikhail beni ufak ufak mahvederken arkama yaslandım. Mahvolmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

BÖLÜM

on altı

Bianca

MIKHAIL BANA PAKHAN'IN KARISIYLA YEMEK YİYECEĞimizi söylediğinde, muhtemelen bütün akşam boyunca beni görmezden gelecek mesafeli, kusursuzca giyinmiş bir Rus kadın beklemiştim. Nina Petrova, yırtık kot pantolonu, tiril tiril bluzu ve burnundaki ufak, gümüş piercingiyle beklediğim şeyin tam tersiydi.

“Sakın deneme bile Roman. Ciddiyim!” Nina parmağını kocasının göğsüne dayadı, ona ters ters baktıktan sonra bana döndü. “Son iki aydır, sanki yavru bir geyikmişim de ayağım takılıp merdivenlerden yuvarlanacakmışım gibi evin içinde beni takip edip duruyor.”

Elimi tuttu ve geniş bir girişten geçirdikten sonra beni evin sağ tarafına giden koridora doğru yönlendirdi.

“Biz mutfakta olacağız. Mikhail, Bianca'nın acayip iyi bir makarna tarifi olduğunu söyledi, belki Igor'la paylaşır,” diye

seslendi Nina omzunun üzerinden. “Eğer seni doğu kanadının yakınında göreceğim olursam işin biter Roman.”

Bu ufak tefek kadının dev gibi kocasını tehdit ettiğini görmek epey komikti. Petrov orada durup hiçbir şey söylemedi, bastonuna dayandı ve gidişimizi izledi.

“Hamile olduğumu söylediğimden beri Roman’ın anaç tavukluğu dayanılmaz hale geldi,” dedi koridorda yürümeyi sürdürürken. “Ee, Mikhail ve sen... nasıl gidiyor?”

Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. Genelde benimle ilk defa tanışan insanlar sessiz kalmaya meyilliydi, sanki benimle bir sohbet başlatmanın bir anlamı yokmuş gibiydi. Nina hiç de öyle değildi. Bu... garip bir şekilde tazeleyiciydi.

“Tamam, şimdi, lütfen açık fikirli olmaya çalış. Görüldüğü kadar kötü değil,” dedi ve önümüzdeki ikili kapıyı açtı.

Duyduğum ilk şey, kalın bir sesin Rusça bağırmasıydı, sonra iki kadın sesi bağırma yarışına katıldı ve peşinden tangırdayan mutfak aletlerinin sesi geldi. Nina’nın ardından mutfağa girdim ve olduğum yerde durup bakakaldım.

Beyaz bir önlük giyen altmışlarındaki dev gibi bir adam ocağın önünde duruyordu, fırından tüten siyah dumanı gösteriyor ve ada tezgâhın diğer tarafındaki kıza bağırıyordu. Adamın arkasındaki başka bir kız elindeki bezle adamın sırtına vuruyordu. Köşedeki kısa, gri saçlı yaşlıca bir kadın, bir yandan aşçıya bağırırken bir yandan sos damlayan bir kaşıkla adamı tehdit ediyordu.

“Konuğumuz var!” diye bağırdı Nina ve herkes bize döndü. “Bu Bianca, Mikhail’in karısı. Uslu olun.”

Bana baktılar, başlarını salladılar ve bağrıışmaya geri döndüler.

“Pekâlâ, denemeye değerdi. Üzgünüm.” Nina omzunu silkti.

Çantamdan telefonumu çıkarıp mesaj penceresini açtım ve ekranı Nina’ya gösterdim.

“Ah, bir şeyi bölmüyoruz. Bu, mutfaktaki sıradan bir gün. Endişe etme. Hadi Varya’nın yanına gidelim, böylece makarna tarifini yazabilirsin ve malzemelerimiz var mı diye kontrol eder. Valentina eti yine yaktığına göre yedek bir yemeğe ihtiyacımız olacak. Eğer sorun olmazsa Igor’a nasıl yapacağını anlatabilir misin?”

Kafam karışmış bir halde ona baktım. Benim aşçıya nasıl talimat vermemi bekliyordu? Adamın işaret dili bildiğinden şüpheliydim. Sanırım Nina suratımdaki kafa karışıklığını fark etmişti çünkü baştan savarcasına elini salladı.

“Takma kafana. Igor sadece Rusça konuşuyor zaten. Sadece parmağınla göster. Benim için işe yarıyor; en azından çoğu zaman.”

“Dushku’yla konuştun mu?” diye sordum Roman’a ve viskiden bir yudum aldım.

“Evet. Saldırıyla ya da seni takip eden adamlarla ilgili hiçbir alakası olmadığını söylüyor.”

“Ona inanıyor musun?”

“Emin değilim.” Roman sandalyesinde arkasına yaslanıp dişlerini sıktı. “Bununla ilgili her şey boktan. Adamların hepsi Arnavut ama hiçbiri Dushku için çalışmıyordu. Sadece sıradan çete üyeleri idi. Emin olduğum tek şey, hepsini tek bir kişinin tuttuğu.”

“Belki de Arnavutlara saldırmamız için bir tuzaktır. Elimizde mal var, Arnavutlar satın alıyor. Eğer onlarla bir savaş başlatırsak ve sevkiyatı kesersek Arnavutlar başka bir yeri aramak zorunda kalacak.”

“İrlandalılar?” Kaşlarını havaya kaldırdı.

“Hayır. İtalyanlar.”

“Bu mantıklı gelmiyor. Eğer Arnavutlarla bir anlaşma yapmayı planlıyorlarsa Don neden ateşkes yapmayı ve Cosa Nostra ile Bratva’yı evlilikle birleştirmeyi kabul etti?”

“Zaman kazanmak için.” Telefonumu çıkarıp fotoğrafları açtım. “Bianca’nın ağabeyinin düğüne katılmamasını tuhaf buldum. Yakınlar. Hiç mantıklı gelmedi. Bianca’ya onun nerede olduğunu sorduğumda Bruno’nun onu bir işi halletmesi için yolladığını ve hâlâ geri dönmediğini söyledi. Tahmin et bakalım nerede?”

“Ah, içimden bir ses cevaptan hoşlanmayacağımı söylüyor.”

Meksika’daki adamımızın bu sabah bana yolladığı fotoğrafı açtım ve telefonu Roman’a verdim.

“Orospu çocuğu,” dedi ekrana bakarken.

“Aynen öyle. Bruno’nun oğlu ve Mendoza, ana tedarikçimiz.”

“Görünüşe göre İtalyanlar Arnavutlara kumpas kurdu ya da en azından bunu denedi, böylece birbirimize düşecektik. Büyük ihtimalle iş anlaşmalarımız bittiği anda araya girip Arnavutlara uyuşturucu tedarik etmeyi umuyorlar.”

“Evet. Fakat bunun tamamen Bruno’nun işi olduğunu düşünüyorum. Don’un kışını yalamayı seviyor. İşleri rayına koyduktan sonra Don’a haber vermeyi planladığına inanıyorum.”

“Pekâlâ, Arnavutlarla savaşa girmiyoruz, o yüzden Bruno yüklü miktarda malla ve alıcısız kalacak.”

“Don Agosti, Bruno’nun onun arkasından iş çevirmesine mutlu olmayacaktır eminim,” dedim. “Özellikle de bizzat Don’un kendisi aramızda barış olmasını kabul etmişken.”

“Biliyor musun, Bruno’nun niçin kızını evlendirmeyi teklif ettiğini hep merak ettim.”

“Bratva’nın içinden bilgi istediği için. Bianca kendi anlattı.”

“Ah? Öyle mi yaptı?”

“Evet. Hayır demiş. Evdeki ofisimin kapısına sessiz alarm kurdum. Bianca içeri girmeyi hiç denemedi Roman.”

“Emin misin?” Bana yan bir bakış attı. “Kesinlikle emin misin?”

“Eminim. Niye, muhakememden şüphe mi ediyorsun?”

“Elbette ediyorum. Ona deli gibi âşıksın, bunu herkes görebilir.”

Elimdeki kadehe baktım. Koyu kahverengi sıvıdan yansıyan ışık, Bianca’nın gözleriyle aynı renkti.

“Öyleyim,” dedim ve içkiyi kafama diktim.

Roman gülümseyip başını iki yana salladı. “Vay be, bir yaşma daha girdim! Eğer birisi gelip de bana bir kadının bir aydan kısa süre içinde seni parmağında oynatacağını söyleseydi deli olduklarını düşünürdüm.”

“Konuşana bak. Nina’nın seni avcunun içine almasının ne kadar sürdüğünü hatırlatsana bana?”

“Bir aydan fazlaydı.”

“Bir hafta sonra işin bitmişti Roman.”

“Tamam, iki hafta.” Omzunu silkti. “Peki Bianca?”

“Ne olmuş ona?”

“O da aynı şeyi hissediyor mu?”

“Bilmiyorum. Bianca’yı okumak zor.”

“Kadınları okumak genel olarak zordur Mikhail. Bazen başka bir sikik gezegenden geldiklerini düşünüyorum.”

“Bence benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor.” Omzumu silktim. “Geçen hafta alışveriş merkezine gittik.”

“Biliyordum.” Roman avcuyla sandalyesine vurdu. “Seni ergen filmi izlemen için sürükledi. İtiraf et!”

“Pek sayılmaz. Tuvalette seks yaptık.”

“Mikhail Orlov. Tuvalette seks yapmış.” Kaşları havaya kalktı. “Bir alışveriş merkezinde!”

“Evet,” dedim ve kahkahalara boğuldu.

Onu duymazdan geldim ve devam ettim, “Ayrıca onu dansa götürmemi istedi.”

“Sen? Dans? Sırada ne var, uçan domuzlar mı?” Roman iç çekti. “Bratva için ne iş yaptığını karına söyledin mi?”

“Sevkiyattan sorumlu olduğumu biliyor.”

“Yani ona söylemedin.”

Bardağıma baktım. “Hayır.”

“Er ya da geç öğrenecek, bunu biliyorsun.”

“Öğrenmeyecek. Asla öğrenmediğinden emin olacağım.”

“Mikhail...”

“Gözümü umursamıyor. Ya da yara izlerimi. Nedenini bilmiyorum ama umursamıyor işte. Ne olduğunu hiç sormadı, merak ettiğini bilmeme rağmen hem de. Fakat Bratva için ne yaptığımı ona anlatamam... Onu görmezden gelebileceğini sanmıyorum.”

“Pekâlâ, siktir.” Şakaklarını sıktı. “Tamam, Maxim’le konuşacağım, belki o devralabilir...”

“Hayır. Adamları konuşturmak benim işim. Hem zaten kim işkence tekniklerinin çoğunu bizzat tecrübe etmiş birinden daha iyi sorgucu olabilir ki?”

—●— Bianca —●—

“Aman Tanrım, bu harika.” Nina inleyip çatalını tekrar tencereye yöneltti.

Masanın diğer tarafında duran iri aşçı tencereyi sapından tuttu ve kendine doğru kaydırды, Rusça bir şeyler söyleyerek arkasını gösteriyordu.

“Bebek istiyor.” Nina tencerenin diğer sapını tutup kendine doğru çekmeye başladı.

Aşçı tencereyi bırakıp ellerini havaya kaldırdı ve uzaklaştı.

“Bebek kartı her zaman işe yarıyor. Igor fazla bir şey anlamıyor ama o kelimeyi biliyor.” Nina sırtıttı, makarnadan bir çatal daha aldı ve ağzına tıktı.

Kahkaha atmadan duramadım, bir çatal da ben aldım ve ona katıldım.

Arkamdan birisi boğazını temizledi ve döndüğümde Mikhail’i bir sandalye çekip yanıma otururken buldum.

“Bu bizim akşam yemeğimiz mi?” Tek kaşını havaya kaldırdı. “Dördümüzün birlikte yiyeceği? Yemek odasında?”

Çatalımı bıraktım. *“Nina başlattı. Katılmak zorunda kaldım. Pakhan’ın karısının yalnız yemesine izin vermek kabalık olurdu.”*

“Anlıyorum...” Başını hafifçe yana eğdi ve bana doğru sokuldu.

“Biraz tadabilir miyim?”

Gülümseyip çatalla biraz makarna aldım ve ağzına doğru kaldırdım. Nina, aramızda olanları masanın diğer tarafından kocaman olmuş gözlerle, ağzı bir karış açık halde izliyordu.

“Hassiktir,” diye mırıldandı ama Mikhail onun yorumunu duymazdan geldi.

“Sen mi yaptın? Seni yemeğe davet ettiklerini sanıyordum, yemek yaptıracaklarını değil.”

“Şey, teknik olarak Igor yaptı,” diye araya girdi Nina. “Bianca ona talimat verdi ve ben de tercümeyle yardım ettim.”

“Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Ben işaret ettim. Igor uymayınca Nina onun kaburgasını dürttü.”

Mikhail parmağını yanağımda gezdirmek için elini kaldırdı ve dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Minicikti ve

bir saniye sonra yok oldu ama kalbim yine de ritmini kaçırdı. Güzel bir gülümsemesi vardı.

Mutfağın diğer tarafındaki kapı açıldı ve Pakhan içeri girdi. yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Rusça bir şey söyledi ve Mikhail küfretti.

“Depolardan birinde bir yangın çıkmış. Gitmem lazım.” Başımı öpüp ayağa kalktı. “Seni alıp eve götürmesi için Denis’i arayacağım.”

“Bana mesaj at ki iyi olduğumu bileyim. Lütfen.”

“Atacağım.” Bana attığı bakış kısmen şaşkınlık kısmen tatminle doluydu, sonra da gitti.

Mikhail geri döndüğünde saat sabahın üçüne geliyordu. Kapının açıldığını duyduğum anda kanepeden fırladım ve bataniyeyi etrafıma sarıp ona doğru koştum. İşle kaplıydı, ellerinin ve yüzünün her yerinde siyah lekeler vardı ama yara almamıştı.

“Neden uyumuyorsun?”

“Endişelendim.”

“Lena?”

“Uyuyor. Akşam yemeği için yine pankek yaptık.” İşaret ettim ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Gömleğinin kolu bir yerinden yırtılmıştı ama kolunun üst kısmını incelediğimde herhangi bir yara bulmadım.

“Pantolon. Sonra duşa gir.”

Ona emir vermemden şikâyetçi olmadı, sadece dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdu ve mahvolmuş takımını yere bıraktıktan sonra banyoya yöneldi. Gömleğini ve pantolonunu çöp kutusunu götürdükten sonra peşinden gittim.

Banyoda giysilerimi çıkardım ve Mikhail'in çoktan saçını yıkadığı duşa girdim. Raftan sabunu alıp ellerimi köpürttüm ve yüzüne doğru kaldırdım. Bir saniyeliğine bana baktı, sonra başını eğdi. Sağ yanağında büyük bir is lekesi vardı, o yüzden oradan başladım. Kolayca çıktı, alınına ve sonra boynuna geçtim. Göğsünde is lekesi yoktu ama yine de ellerimi oraya indirdim, tenini dairesel hareketlerle okşuyordum.

Mikhail bir adım öne çıktı ve ellerini başımın iki yanından fayanslara dayadı, beni vücudu ile duşun duvarı arasına sıkıştırdı. Elimi daha aşağı kaydırıp sert aletini kavradım, nefes alıp verişinin hızlanmasıyla keyifleniyordum.

"Daha değil," dedi kulağıma ve beni kalçalarımın kavrayıp çevirdi, artık duvara bakıyordum.

Ellerini karnımdan aşağı yavaşça kaydırıp bacaklarımın arasında durdu ve parmağının deliğimle oynadığını hissettim.

"Sen bugüne kadar gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldayıp tek parmağını içime daldırdı, sonra bir tane daha ve ben sessizce nefes aldım. "Ve senin, benim küçük günışığım, için de dışın kadar güzel."

Parmağını içimde kıvrıp klitorisimin yakınındaki duyarlı noktaya bastırduğunda, bir ürperti vücudumu öyle sertçe sarstı ki ayakta kalmak için alnımı ve ellerimi duvara dayamak zorunda kaldım.

"Benim," dedi boğazıma doğru, boştaki kolunu gövdeme sardı ve parmaklarını vajinamdan çıkarmadan beni havaya kaldırdı.

Nefes nefeseydim, yeterince hava alamıyor gibiydim. Mikhail sırtımı göğsüne yaslayarak beni yatak odasına taşıdı, başımı omzuna doğru atmıştı. Bütün ağırlığımı sadece tek koluyla taşımayı başarması beni hayrete düşürdü, diğer eli hâlâ içime gömülmüş haldeydi, benimle oynuyordu.

Beni yere bırakıp parmaklarını çıkardığı anda arkamı döndüm ve onu yatağa ittim, ardından o devasa vücudunda sürünüp aletine oturdum. Yuvamdaymışım gibi hissettirdi ve beni doldurduğu anda boşaldım, tam o anda adını haykırabilmeyi öyle çok istedim ki.

Üstünde hareket etmeyi sürdürdüm, belimdeki ellerinin ve hâlâ karıncalanan duvarlarımı esneten aletinin hissiyle coşuyordum. Mikhail inledi ve aşağıdan içime hamle yapmaya başladı, omuzlarını öyle sertçe tutuyordum ki muhtemelen tırnak izleri kalacaktı. Tekrar boşalacağımı hissettiğimde sırtımı gerdim ve zar zor duyulan bir çığlık attım. Bir saniye sonra, Mikhail içimde patladı.

Öne doğru eğildiğimde hâlâ nefes nefeseydi. Burnumu nazikçe onunkine değdirdim ve ellerimi saçlarının arasına geçirip birbirinden farklı renkteki gözlerine baktım. O yakındayken kalbim göğsümde neşeyle sıcıyor, bana kendimi her zaman olduğuma inandığım şekilde kusurlu, kaybolmuş değil de tamamlanmış hissettiriyordu. Halk içinde sarılmak ya da el ele tutuşmak istemediğim için Marcus'un bana bir defasında 'buz prensesi' dediğini hatırlıyordum. Şakalaşırcasına söylemişti ama ciddi olduğunu biliyordum.

Mikhail'leyken farklıydı. O ne zaman yakınlarda olsa anlaşılmaz dokunma isteğiyle dolup taşıyordum, vücudum adeta bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu. Bu beni biraz korkutuyordu. Aklımı başımda tutan tek şey dans etmekte, o yüzden kariyerim bir sakatlıkla bittiğinde hayatımın bittiğini düşünmüştüm. Geri almayı istemiştim, hem de çok fazla ve bir şeyi daha fazla isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Şu âna dek.

Mikhail dirseklerinin üstüne kalktı ve başını yana eğerek beni izledi. "Ne oldu, *dusha moya*?"

Eğilip dudaklarımı alnına, sonra sol gözüne kondurdum ama sağ gözüne geçtiğimde başını yana çevirip dudaklarımdan kaçtı.

Gözü konusunda gerçekten çok hassastı ama hayır, bunu yapmasına izin vermeyecektim.

“Mikhail...” dedim hırıltıyla ama sadece başını iki yana salladı.

“Lütfen, yapma.”

“Niye?”

“Çünkü gözüm iğrenç. Dudaklarını onun yakınında istemiyorum.”

Dişlerimi sıktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Değil,” diye fısıldadım.

Mikhail bana öylece baktı ve hafifçe gülümsedi. Doğruca göğsümden çarptı; mümkün olmayacak kadar hüznü bir gülümsemeydi.

“Tamam,” dedi ve bir parmağını dudaklarıma koydu. “Lütfen benim yüzümden kendini incitmeyi bırak. Bunu artık yapmayacağına söz vermiştin.” Bir hüznü gülümseme daha. “Buraya gel, geç oldu. Hadi uyuyalım.”

Bana âşıktı. O bana bunu söylemese de ben biliyordum. Her hareketinden belliydi. Neden sevgisine karşılık vermeme izin vermiyordu? Benim karanlık, tehlikeli kocam, öyle güçlü, öyle yılmaz ve öyle yürek burkacak kadar yalnız ki, hatta ben yanımdayken bile. Neden kalbine girmeme izin vermiyordu ya da benden hâlâ saklanıyordu bilmiyordum. Onu defalarca çıplak görmüş olmama rağmen gün içinde ben etraftayken uzun kollu şeyler giyiyordu. Benim gözümde kimsenin onunla kıyaslanamayacağını anlamıyor muydu? Bunu o kalın kafasına sokmasını nasıl sağlayabilirdim?

Beni kucaklayıp başucu lambasına uzandı ve kapattı. Bu tam olarak kasıtlı bir şey değildi ve nedendir bilmiyorum ama lambayı kapatması benim için son damla oldu. Yeterince katlandığıma karar verdim. Herkesin ondan hoşlanıyor olmama şaşırmasından, insanların bende bir sorun olduğunu söylemesinden bıkmıştım ama hepsinden ötesi Mikhail'in yeterince iyi olmadığını düşünmesinden ve dokunuşumu reddetmesinden bıkmıştım. Kalkıp oturdum, lambayı tutup kahrolası şeyi geri açtım ve Mikhail'e bakmak için döndüm.

"Bu derhal sona eriyor. Nerene istersem ne zaman istersem dokunacağım. Eğer seni öpmek istersem başını çevirmeye hakkın yok."

Mikhail dirseklerinin üstünde doğruldu ve ağzı incecik bir çizgi halini alırken beni inceledi. "Bebeğim..."

"Hayır. Bana şu anda 'bebeğim' falan deme. Tatlı dilin bu defa seni hiçbir yere götürmeyecek."

"Tatlı dil mi?" Tek kaşını havaya kaldırdı

"Artık geri çekilme yok. Bir sıcak bir soğuk yok. Uzun kollu giymek yok." Parmağımı ona doğrulttum. *"Eğer seni bu evin içindeyken bir kez daha uzun kollu bir şeyin içinde göreceğim olursam parçalaya parçalaya üstünden çıkaracağım."*

Mikhail, duygularını yüzünde belli etmeme konusunda çok iyiydi ama gözünde parlayan şaşkınlığı yakaladım, sonra başını yana eğip beni izledi.

Onunla sadece bir ay önce tanışmış olmamı umursamadım. Evliliğimizin, benim bir söz hakkım olmadan, bir iş anlaşması olarak düzenlenmiş olması umurumda değildi.

Umurumda. Değildi.

O benimdi ve onu benden uzak tutmaya çalışan her şeyle ve herkesle savaşırdım, bu kişi bizzat Mikhail'in kendisi olsa bile.

“Ve seni her yerinden öpeceğim. Anlıyor musun? Eğer gerekiyorsa senin için çizerim. Her yerinden. Evet, gözün felaket halde. Yine de öpmek istiyorum.” Dişlerimi sıkıp ona baktım. *“Ve sen bana izin vereceksin.”* Göğsünün ortasını parmağımla dürtüp devam ettim, *“Çünkü sana âşığım. Her parçana. Huysuz kişiliğin de buna dahil. Lanet olası alış buna.”*

Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözünü kırpmadan beni izlemesini izledim. Öyle hareketsizdi ki bir an için nefes almayı mı kesti diye merak ettim, sonra aniden üstüme atıldı ve kendimi üstümde Mikhail’le sırtüstü yatarken buldum. Hâlâ bir şey söylememişti, sadece avuçlarını yüzümün iki yanına yerleştirdi ve burunlarımız birbirine değene kadar eğildi. Sağ başparmağıyla yanağımın ve çenemin kenarını takip etti, sonra dudaklarımda durdu.

“Bir kez daha söyle,” diye fısıldadı, sanki bir hile arıyormuşçasına beni tıpkı bir şahin gibi dikkatle izliyordu. Gözünün içine baktım ve gözlerimi ayırmadım, söylediğim şeyin doğruluğunu görmesini istiyordum.

“Sana... çok... âşığım,” dedim ve saniyesinde Mikhail’in ağzı benimkine yapıştı.

Dönerken kollarını sırtıma dolayıp beni de kendiyile beraber çevirdi, üstünde uzanıyordum ve öpüşmeyi hiç bırakmadı. Beni öyle sıkı sarıyordu ki nefes almak zorlaştı.

“Ya lyublyu tebya vsey dushoy, solnyshko,” dedi kulağıma. *“Ya ne pozvolyu nikomu zabrat’ tebya.”*

Gülümseyip sol kaşını öpmek için eğildim. Sonra yüzünün sağ tarafına geçtim ve parmağımı en kalın yara izinin üzerinde gezdirdim. Alnından başlayıp çenesine kadar iniyordu.

“Sen çok... fenasın... kocacığım.” Sağ kaşını, ardından sağ gözünün kenarını öptüm. Çekilmedi. Tekrar öptüm.

“Sen de çok çılgınsın, *dusha moya.*” İç çekti.

“Sadece... senin için... Mikhail.”

Parmağını dudaklarıma koydu. “Yeter. Canını yakmayı bırak.”

Gülümseyerek elimi göğsünden aşağı kaydurdım.

“Bıraktırsana.”

BÖLÜM

on yedi

Mikhail

MEKSİKA'DAKİ TEMASIMIZDAN GELEN MESAJI OKUDUM ve hemen Roman'ı aradım. "Angelo Scardoni malı harekete geçirdi," dedim cevap verdiği anda. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sınırı ne zaman geçeceklerine dair tahmini bir süre var mı?"

"Perşembe gece gibi."

"Sınırı geçtikten sonra onları ele geçirmek için iyi bir nokta bul. Patlat gitsin."

"Emin misin?"

"Bruno depomu yaktı. Anton üçüncü derece yanıklarla hâlâ hastanede. O malın yok olmasını istiyorum."

"Tamamdır."

"Ayrıca bizim yaptığımızı herkesin bildiğinden emin ol," dedi Roman ve telefonu kapattı.

Telefonu cebime geri koydum, sandalyeyi aldım ve odanın ortasında elleri ve bacakları bağlı halde oturan adamın önüne

yerleştirdim. Avuçları yukarı dönüktü, kızarmış ve su toplamış derisini açığa seriyordu.

Oturup arkama yaslandım ve karşımdaki İtalyan pii izledim. Yirmilerinin başında, biraz tombulca bir adamdı ve kot pantolon ile marka tişört giyyordu. Ayakı gibi görünmüyordu. Muhtemelen birinin yeğeniydi, birkaç basamak atlamak ve yükselmek için Bratva'nın deposunu yakma işini almıştı. Sersem. Gözlerinin bana dikilmesine bakılırsa -kocaman ve hiç kırpmadan- d bokuna karışıyordu.

"Ee, bir şeyleri yakmak hoşuna mı gidiyor Enzo?" Başımla yanık ellerini gösterdim. "Daha fazla pratik yapman lazım."

Ağzındaki bağ yüzünden anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Fark etmezdi, ihtiyacım olan bilgiyi vermeye hazır değildi. Henüz. Ona en fazla on beş dakika veriyordum.

"Yanık deri orospu gibi can yakar. En hafif dokunuşla bile acı seni omurgan boyunca delip geçer. Dur göstereyim." Başparmağımı Enzo'nun avcunun ortasına bastırmak için eğildim.

Sandalyesinde yle bir sıçradı ki neredeyse yana devrilecekti ve ağzındaki paavranın kenarından ıslık gibi bir ses geldi, tıpkı tuzağa yakalanmış bir hayvan gibiydi.

"Biliyor musun, insanlara işkence etmekten gerçekten nefret ediyorum," dedim. "Vakit alan ve pis bir iş. Zaten sonuç olarak herkes konuşur. Eğer pis kısmı atlayabilirsek güzel olurdunk kan lekesini yıkamak felaket bir şey. Bu ay kaç takım elbisemin sonu çöp oldu biliyor musun? Dört." Dirseklerimi dizlerime dayayıp onu değerlendirdim. "Bu takımı severim, Enzo. Eğer bilmem gereken şeyi bana anlatırsan bunu takdir ederim ve gitmene izin veririm. Bu kadar basit."

Yanımdaki metal masaya dizilmış ufaka bıçaklardan birini aldım ve imalı bir şekilde bıçağı inceledim. Enzo'ya dönüp

bıçağın ucunu avcunun üstüne koyduğumda delinin teki gibi bağlarını çekiştirmeye başladı. Başını iki yana sallıyor, bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama sallanmasını görmezden geldim ve yanık derisine uzun, çapraz bir kesik attım. Ağzındaki bağa rağmen çığlık atmayı başardı. Sandalyemde tekrar arkama yaslandım, masada tuttuğum su şişesinden bir yudum aldım ve sakinleşmesini bekledim.

Enzo birkaç dakika sonra kendini paralamayı bıraktı ve sandalyesine yığıldı, burnundan ağır nefesler alıyordu. Birkaç dakika daha bekledim, sonra masanın diğer tarafındaki kibrit kutusuna uzandım.

“Şu âna kadar dokunmayı ve bıçağı test ettik.” Bir kibriti çıkardım, yaktım ve Enzo’nun yüzünün önünde tuttum. “Bunun acı verici olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başıyla onayladı ve ağlamaya başladı.

“Zaten yanmış deriye değen ateşle kıyaslandığında hiçbir şey.”

Yanan kibriti izlerken Enzo’nun kotunda ıslak bir leke belirdi, gözleri kan çanağına döndü. Kibriti bıraktım ve Enzo’nun ayaklarının dibindeki yerde biriken sidik gölüne düştü. Elini sadece birkaç santimle ıskaladı.

“Şey, görüşüm bir zamanlar olduğu gibi değil.” İç çektim. “Elimizde bir kutu olması iyi bir şey.”

Yine kibrit kutusuna uzandım, bir tanesini çıkardım, sonra Enzo’ya baktım.

“Ya da belki şimdi konuşabiliriz? Söylesene Enzo, içeri geldiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini sanıyorsun? Bir saat mi? Belki daha fazla?” Kibriti yaktım ve elimi kaldırdım. “Sekiz dakika oldu. Acı çekerken zaman daha yavaş geçer. O yüzden, şöyle yapacağız. Ağzındaki bağı çıkaracağım. Sen konuşacaksın. Eğer yalan söylediğini veya bir şeyleri atladığını düşünürsem

ağzını geri bağlarım ve iki saat daha orada kalır. Benimle iki saat boyunca aynı odada olmak istemezsin, Enzo.”

Yüzümü onunkine yaklaştıran kadar eğildim.

“Daha seninle işe başlamadım bile. Bu sadece birbirimizi tanımamız ve benim senin acı eşiğini ölçmem. Acı eşiğin cidden düşük, Enzo. Yani muhtemelen tırnaklarınla başlayacağım anlamına geliyor, sonra parmaklarına ve dişlerine geçerim. Bahsettiğim iki saat boyunca süreceğini varsayıyorum ve onun ardından ağzındaki bağı çıkardığımda bülbül gibi öteceğinden eminim. Bence teklifimi kabul etmelisin.”

Burnunu çekip başıyla onayladı.

“İyi seçim.” Kibrite üfledim ve Enzo’nun ağzındaki bağı çözmek için ayaklandım.

Ağız serbest kaldığı anda konuşmaya başladı.

On dakika sonra odadan çıktım ve boş deponun koridorunda yürürken Roman’ı aramak için telefonumu çıkardım.

“Kundakçı konuştu. Bruno’ymuş. Her şeyi o planlamış,” dedim. “Uyuşturucuları Mendoza’dan değil, Diego Rivera’dan almış.”

“Orospu çocuğu. Diego’ya bizim için malları iki katına çıkarmasını istediğimde zaten kapasiteyi zorladığını söyledi.”

“Enzo’nun dediğine göre polis Manny Sandoval’ı öldürmüş ve Diego Rivera onun işini devralmış gibi görünüyor. O sayede daha fazla malı var.”

“Siktir!” diye küfretti. “Orada hep bir boklar olup duruyor.”

“Evet. Başka bir sorunumuz daha var.” Burnumun kemerini sıktım ve iç çektim. “Sevkiyatı patlatamayız Roman.”

“Niye patlatamıyormuşuz?”

“Bruno, Dushku’ya mallarla birlikte bir hediye getirmeye karar vermiş. Tırda bir kız var.”

“Benimle taşak mı geçiyorsun? Bu Dushku’nun tarzı değil.”

“Güya sürpriz olacaktı.”

“Kayınpederin hastalıklı bir orospu çocuğu.”

“Öyle. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Peşlerine birini tak. Gece durduklarında kızı çıkar ve sonra her şeyi patlat.”

“Tamamdır.”

Telefonu tekrar cebime attım, arabaya bindim ve motoru çalıştırdım.

“Kulüpleri sevmiyorum, Bianca.”

“Lütfen. Milene’ye söz verdim.” Üzgün bir ifade takındım.

“Hem beni dansa götüreceğini söylemiştin, unuttun mu?”

Milene’nin arkadaşı Caterina, doğum günü için bir yere gitmek istiyordu. Kardeşim, Bratva’nın kulüplerinden biri olan Ural’ı teklif etmişti. İki tarafın arasındaki barışa rağmen bunun akıllıca olmadığını ona söylemiştim. Fakat kız kardeşim ısrar etmiş, eğer Mikhail ve ben eşlik edersem hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Eğer babamız öğrenirse Milene boku yerd.

“Bakarız dedim,” diyerek elini saçlarımın arasından geçirdi. “Ne zaman?”

“Bu akşam.” Gülümsedim. *“Lena’ya bakması için Sisi’yi ayarladım bile. Her an gelebilir.”*

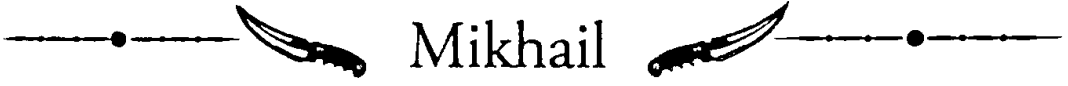
“Yani evet diyeceğimden emindin.” Başlarımız aynı seviyeye gelene kadar eğildi. “Roman haklıydı. Beni o küçük parmağında oynatıyorsun.”

"Bu kötü mü?" diye sordum ve elimi eline alıp küçük parmağımı dudaklarına kaldırmasını izledim.

"Hayır." Parmağımı öptü. "Başka kim geliyor?"

"Milene ve Caterina. Ve Andrea, Don'un torunu. Belki onun kız kardeşi Isabella da gelir."

"Rossi'nin yeni karısı mı?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "Pavel'i arayıp haber vereceğim. Daha fazla güvenliğe ihtiyacımız olacak."

Fazla gürültülü müzik, fazla sayıda insan, fazla alkol vardı. Gençken kulüplerden hiç hoşlanmazdım ve şimdiyse nefret ediyordum. Bunu herkes biliyordu ve Pavel, Bianca'yla birlikte Ural'a gittiğimin haberlerini yaydığında bunu durmadan duyacaktım.

Kızları köşedeki masaya yönlendirdikten sonra arkamı döndüm, Pavel'in ayarladığı dört korumanın da yerinde olduğundan emin oldum. Andrea ve Isabella'nın korumalarıyla da birlikte dört kızı yedi adam izliyordu. Bunun fazlasıyla yeterli olduğuna karar verip Bianca'nın elini tuttum ve barın sonuna doğru, daha fazla ışığın olduğu yere çektim.

"Ee ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım." Bana ışık saçarak baktı. "Çok sık."

"Pavel bir şeyleri abartmayı sever." Elimini ensesine koyup başını yukarı doğru kaldırdım. "Bu kulübe gelmemin tek sebebi, senin benden istemiş olman. Kulüplerden nefret ediyorum. Ve o nefret her geçen saniyeyle daha da güçleniyor."

Bianca bana gözlerini kısarak bakıp göğsüme soru işareti çizmek için elini kaldırdı. Bunu yapmasına bayılıyordum.

“Çünkü sana bakan her adamı fark ediyorum ve burada en az elli tane var,” dedim, sonra kulağına fısıldamak için başımı eğdim. “Birisinin seni benden alabileceğinden korkuyorum ve onlar bunu deneme fırsatını bile bulamadan hepsini öldürme isteğiyle doluyorum.”

Bianca iç geçirerek arkasındaki bar taburesine oturdu, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bacaklarının arasında durana kadar beni kendisine doğru çekti. Burnu benimkine değdi ve gözlerini gözümünden ayırmadan elleriyle yüzümü okşamaya başladı, gözünü kırpmıyordu. Çenemden başladı, nazikçe yanaklarıma geçti, sonra parmaklarını saçlarıma geçirdi. Gözlerimi kapattım ve kendimi dokunuşunda boğulmaya bıraktım, etrafımızdaki insanları unuttum. Yanağımın sağ tarafına bir öpücük kondu, en kalın yara izimin tam üzerine. Mahvolmuş suratıma böylesine şefkatle dokunmasını hâlâ beklenmedik buluyordum. Başka bir öpücük daha, bu kez burnumun ucuna ve dudaklarımın gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Sonraki öpücük ağzımın kenarına geldi, ardından sol yanağıma. Gözlerimi kapalı tutup sonrakini bekledim. Sol kaşıma. Sonra sağ yanağıma. Yine burnumun ucuna. Dudaklarım gülümsemeyle daha da genişledi.

“Sen...” kulağımda yumuşak bir fısıltıydı sesi, “gülümsediğinde... çok güzelsin.”

Onu tutan kollarım daha da sıkılaştı ve yanağımı onunkine sürttüm. Benim sersem, küçük günışığım.

“Kimse...” başka bir fısıltıyla, “seninle... kıyaslanamaz.”

Ellerini boynuma doladı ve nefesini kulağımda hissettim, ağzını daha da yaklaştırdı. “Seni seviyorum... Mikhail.”

Yüzümü Bianca'nın boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım, kokusunu içime çektim. Adımı söylediğini duymanın bana neler yaptığını bilmiyordu. Her defasında beni parçalara

ayırıyor ve tekrar birleştiriyordu. Her dokunuşu içimi eritiyordu.

“Eğer sana ne kadar delice âşık olduğumu bilseydin,” dedim boynuna doğru, “korkudan ödün patlardı Bianca.”

Gözüme bakabilmek için geri çekildi, gülümsedi ve burnuyla burnumu dürttü. “Asla,” dedikten sonra dudaklarını benimkine yapıştırdı.

BÖLÜM

on sekiz

Bianca

TELEFONUM MESAJ KISMI AÇIK VAZİYETTE BEŞ DAKİKADIR tezgâhta önümde duruyordu. Önceki akşam Pakhan'ın evine gittiğimizde birbirimizin numarasını almıştık ve birkaç gündür ona mesaj atmayı planlıyordum ama sorularıma cevap vermek isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Tam olarak arkadaş değildik ama Mikhail'den başka soracağım başka kimse yoktu. Eğer doğruca Mikhail'e sorsaydım bana anlatacağından emindim ama eğer şüphelerim doğruysa onu bu konuda konuşturmak istemiyordum. Telefonu alıp yazmaya başladım.

19.09 Bianca: Selam. Ben Bianca. Meşgul müsün?

19.11 Nina: Şey, sanırım sabahın altısından beri kafamı tuvaletten kaldıramadım, herhalde bu da meşgul olmayı kapsar. Ha ha. Eğlenceli değil, orası kesin. Sabah bulantılarının sadece iki ay sürdüğünü söylüyorlar ya? YALAN!

Üçüncü haftamdan bu yana kusuyorum ve “sabah” kısmı da doğru değil. Kahveye gelmek ister misiniz? Huysuz ne yapıyor?

Son cümleye bakıp alayla güldüm.

19.14 Bianca: Mikhail hâlâ işte. Ona Huysuz dediğini biliyor mu?

19.14 Nina: Tabii ki biliyor. Buraya sık sık gelmez ama geldiğinde genelde köşede oturup somurtur.

19.15 Bianca: Evet, onu epey yapıyor. Sana bir şey sormak istiyordum. Mikhail ile ilgili. Ama cevap vermek seni rahatsız edecekse bana söyle, sorun değil.

19.16 Nina: Tabii. Sor bakalım.

19.16 Bianca: Ona ne olduğunu biliyor musun?

Nina’nın cevap vermesi birkaç dakika sürdü.

19.18 Nina: Evet. Roman bana anlattı.

19.18 Bianca: İşkence gördü, değil mi? Yara izlerini gördüm ve onlar bir kazanın falan sonucu değil, fazla düzgünler, adeta medikal bir şey gibi. Sırtı kırbaç izleriyle kaplı. Lütfen bana kocama kimin işkence ettiğini söyleyebilir misin? Ve nedenini?

19.20 Nina: Eski Pakhan. Roman’ın babası.

Cevabına şok içinde baktım. Onları Roman'ın babası mı yapmıştı? Elimdeki telefon çalmaya başladı. Nina arıyordu. Açtım.

“Cevap veremeyeceğini biliyorum ama sanırım bu şekilde anlatmam daha iyi olur. Bu... gerçekten kötü bir hikâye Bianca.”

Nina'nın sesi alçak ve boğuktu, her zamanki neşeli tonuyla alakası yoktu, bu da bana her ne söyleyecekse tahmin edebileceğimden bile daha kötüsü olacağını söylüyordu.

“Sadece Roman'ın bana anlattığı kadarını biliyorum ve detaylara girmedi. Sana bildiklerimi anlatacağım. ‘Evet’ için telefona tıklatabilirsin, tamam mı?”

Tırnağımla ahizeye tıklattım.

“Mikhail'e bu konuda soru sormayacağına söz ver. Asla. Lütfen.”

Evet, kesinlikle düşündüğümünden daha kötüydü. Yine telefona tıklattım.

“Mikhail'in babası, eski Pakhan için muhasebeyle ilgileniyormuş. Bir gün epey para kaybolmuş, Pakhan'ın hesabından yok oluvermiş. Birkaç milyon. Pakhan, Mikhail'in babasının bununla bir ilgisi olduğuna karar vermiş, o yüzden bütün ailesini eski depolardan birine götürmüştü. Mikhail'in annesini öldürmüştü. Adamlarına... Mikhail'in ablasına tecavüz etmelerini emretmiş. Mikhail ve babası izlemiş.”

Aman Tanrım. Bacaklarım titriyordu ve kusacağımı hissediyordum, o yüzden mutfakta yere oturdum ve alnımı dizlerime dayadım.

“Mikhail'in babası hâlâ paranın nerede olduğunu söyleyemediğinde Pakhan daha iyi bir teşvike ihtiyacı olduğuna karar vermiş,” dedi Nina ve sesinden ağladığını anladım. “Mikhail'e, babasını konuşturmak için ne yaptığını bilmiyorum ama bana anlattığın şeylere bakarak tahmin edebiliyorum. Roman,

Mikhail ve ailesini ertesi gün Maxim ile birlikte bulduklarını söyledi. Mikhail dışındaki herkes ölmüş. Sadece on dokuzundaymış, Bianca.”

Kulaklarımda bir vızıltı sesi vardı, tıpkı sinyal almayan bir televizyon gibiydi, etrafımdaki diğer sesleri dışarıda bırakıyordu. Gözyaşlarından gözümün önü bulanıklaştı, o yüzden ayağa kalktığımda kalçamı tezgâha çarptım ama acıyı görmezden geldim ve misafir odasına doğru koştum. Kendimi son derece üşümüş hissediyordum, o yüzden kalın yorganın altında yatağa girdim, telefon hâlâ kulağımdaydı.

“Roman o gün erken saatlerde babasını Varya’yı boğmaya çalışırken bulunca öldürmüş,” diye devam etti. “Eski Pakhan’la birlikte depoda olan iki adamdan detayları almış. Onları da öldürmüş. Geçen onca yıla rağmen, onları öldürdüğü ve Mikhail’i bunu yapma fırsatından mahrum ettiği için kendini bağışlayamıyor.”

Hattın diğer ucundan burun çekme sesi geldi, sonra bir çınlama sesinin ardından fısıltılı bir küfür duydum.

“Yine midem bulanıyor. Sana bunu anlattığım için mi, yoksa hamilelikten mi emin değilim. Muhtemelen ikisi de. Kusmaya geri dönmem lazım. Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, Roman’a sorarım. Sadece... Mikhail’e sorma.”

Telefonu tıklattım ve yorganın üstüne bırakıp yüzümü yastığa gömdüm. Ve ağladım.

Birkaç saat sonra yatak odasının kapısı açıldı ama başımı yorganın altında tutup uyuyormuşum gibi davrandım. Mikhail’in beni bu halde görmesine hayatta izin veremezdim, bir şey olduğunu anında anlardı. Adımlarının yatağa yaklaştığını duydum ve bir saniye sonra başımın tepesinde hafif bir öpücük hissettim. Birkaç Rusça kelime fısıldadı ve sonra gitti. O gittikten sonra bir saat daha ağladım, Mikhail’in başından geçenleri yaşayan birinin nasıl olup da bu kadar hassas ve sevgi dolu olabildiğini merak ediyordum.

Duş almak için banyoya gittiğimde yüzüm hâlâ kırmızıydı ve gözlerim şişmişti. En azından artık karanlıktı ve şişkinlik sabaha geçmiş olurdu.

Yatak odamıza girdiğimde ışık kapalıydı. Mikhail yan tarafına yatmış uyuyordu, sırtı kapıya dönüktü. Parmaklarımın ucunda yatağa doğru gidip yorganın altına girdim ve başımı yastığa koyup yüzümü Mikhail'in boynuna gömdüm.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi.

Uzanıp sırtını okşadım, elimin altındaki çıkıntıları hissettim, sonra karnına ve yakıldığı yerdeki erimiş deri parçasına geçtim ve en sonunda göğsündeki uzun, ince yara izi boyunca elimi gezdirdim.

"Seni seviyorum." Sesim çok kısıktı ama beni duyduğunu biliyordum çünkü belime sımsıkı sarılıp beni göğsüne yapıştırdı.

"Bir saat içinde orada olacağım," dedim Maxim'e ve telefonu kapattım.

Spor odasından çıktığımda Bianca başını kahvesinden kaldırdı ve mutfığa doğru yürüyüşümü bakışlarıyla takip etti. Tişörtümü spor odasında bırakmışım ve birisinin önünde göğsüm ile sırtım böylesine açık halde olmak garip hissettiriyordu. On yıldan fazla zamandır birisinin beni üstsüz gördüğünü sanmıyordum. Bardağının tepesinden beni izliyordu, bakışları karnımdan göğsüme doğru çıktı ama gözlerinde isteksizlik yoktu. Bakışları vücudumda geziniyordu ve dudaklarının yukarı doğru kıvrılışına bakılırsa gördükleri hoşuna gitmişti.

Buzdolabını açıp bir şişe su alırken belimde bir dokunuş hissettim, parmaklarından biriyle tenimde dairesel desenler çizerek

yukarı çıkıyor, ardından omurgamdan aşağı iniyordu. Sağ kol kasımda başka bir parmak belirdi, ön tarafıma geçip göğsümden aşağı indi. Eşofmanımın beline vardığında elini içeri kaydırıp aletimi avuçladı ve sırtıma yaslandı.

“Kahretsin bebeğim... bir saat içinde Pakhan’ın yanında olmam lazım.”

Bianca elini baksırımın içine soktu ve halihazırda sertleşmiş aletime elini sardı, aynı anda dilini sırtımda hissettim, omurgamı yalıyordu. Kendimi kaybettim. Göğsümden fırlayan bir hırıltıyla birlikte döndüm ve onu belinden yakalayıp itfaiyeci tutuşuyla omzuma attım ve yatak odasına doğru koşturdum.

Onu indirdiğim anda Bianca eşofmanımın kemerini tuttu ve baksırımla birlikte aşağı doğru sıyırdı. Beni itip yatağa yatırırken yüzüne yaramaz bir gülümseme yayıldı, sonra vücudumda yukarı doğru sürünüp ağzını benimkine yapıştırdı. Dudağımı ısırды, sonra daha aşağı indi, boynumdan ve göğsümden aşağı öpücükler kondurdu, karnıma vardığında durdu.

Pis pis gülümseyerek, “*Görünüşe bakılırsa bu defa rollerimiz değişti,*” diye işaret etti.

“Ah? Nasılmış o?”

“*Ben hâlâ giyiniğim. Ve cıvılcıplak olan sensin.*” İşaretini yaptıktan sonra parmağının ucunu karnımdan aşağı indirdi ve tamamen erekte aletime sürttü. “*İnsafıma kalmış haldesin.*”

Söylediği şeyin ne kadar doğru olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Şakağıma silahı dayayıp tetiği çekebilirdi ve onu durdurmak için tek parmağımı oynatmazdım. Ben izlerken eğildi ve penisimin kafasını yaladı, kendime o anda boşalma izni vermemek için inanılmaz bir kontrol gerekti. Bir kez daha yaladı, kafasının etrafında dilini çevirdi, sonra yavaşça ağzına aldı. Hızla bir nefes çekip omzundan düşen saç örgüsünü kavradım.

Örgüsünün ucunu parmaklarımın arasında tutup elimin etrafına bir, iki ve sonra üç kez dolayıp ensesine kadar geldim. Sonra Bianca aletimi ağzından dışarı kaydırıp bana bakana kadar saçından çektim. Saçını daha sıkı tuttum ve o narin boynunu genişini izledim. Çok kırılgan görünüyordu ama önemli değildi. Hiç kimse bir daha ona elini sürmeye cüret etmeyecekti çünkü artık onu gözleyecek kendi canavarı vardı. Boştaki elimi o narin boynunun yanına koydum, başparmağımı çenesi boyunca gezdirdim.

“Aletimin içinde olmasına ihtiyacım var bebeğim,” dedim ve saçını hafifçe çektim, “hemen.”

Bianca gülümseyip eteğinin altına uzandı ve bir saniye sonra yırtılan kumaşın sesi geldi. Elini çıkardığında mahvolmuş dantel külotunu tutuyordu, onu da kenara attı. Üzerinde ipek bluzu ve süslü eteğiyle kendini aletimin üstüne bıraktığında ve üstümde hareket etmeye başladığında elimi saçından ayırmadım. Vajinasının duvarları etrafımda kasılmaya başladığında dudaklarından çılgılığı andıran ufak bir ses kaçtı ve kontrolümü yitirdim. Saçını bırakıp belini kavradım ve onu aletimin üstüne çektim. Bianca hızla nefes aldı, kollarımı sıkıyordu. Ben altından içine hamleler yaparken nefes nefese kaldı. İkinci, çok daha yoğun orgazmıyla titrerken gözleri benimkinden asla ayrılmadı ve spermim içini doldurmaya başladı. Bu zamana kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

“Roman’la toplantıma hayatımda ilk defa geç kalacağım.” Gömleğimin düğmelerini ilikleyen Bianca’ya baktım. “Beni yoldan çıkarıyorsun.”

Omzunu silkti ve son düğmeyi ilikledi.

"Murfağa üstsüz gelen sensin. Ne bekliyordun?"

Kesinlikle üstüme o şekilde atlamasını değil.

"Eğer aynı sonucu bekleyeceksem evde gömlek giymeyi tamamen bırakabilirim."

"Sen onu yap bakalım. Sonucu görelim."

"Tamamdır." Eğilip onu öptüm. "Gitmem lazım. Sabaha kadar dönmeyeceğim."

Çıkmak için döndüm ama adımlı söylediğini duyunca durdum. Bunu ne zaman yapsa göğsüme bir şey çarpıyordu çünkü canını yaktığını biliyordum ama ne söylersem söyleyeyim devam ediyordu.

"Dikkatli ol."

"Olacağım." Alnını öptüm. "Lena kreşten döndüğünde bana mesaj at."

Başını sallayıp elini göğsüme koydu ve parmağının ucuyla kalp çizdi.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Yüzünü ellerimin arasına alıp burnumu onunkine değdirdim. "Ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

Her şeyi organize etmemiz ve adamları yerine yerleştirmemiz altı saatimizi aldı. Dimitri, Yuri ve üç adam bir mola yerindeyken, Denis, Ivan ve Kostya, iki adamla birlikte ikinci mola yerinde bekliyorlardı. Bruno'nun şoförünün geceyi geçirmek için hangi mola yerini seçeceğinden emin değildik, o yüzden güçlerimizi bölmek zorunda kalmıştık ve bu da bizi dezavantajlı pozisyona düşürüyordu. Pavel gözünü kulüplerden ayırmamak için arkada kalmıştı ve Anton hâlâ hastanede olduğundan, sev-

kiyat kamyonunu takip etmeye destek için yanımda Sergei'yi getirmek zorunda kalmıştım.

Sergei'yi sahaya sürmek daima olmayı bekleyen bir felaketti. Geçen sene İrlanda deposunun tamamını havaya uçurup ardından sadece küllerini bıraktığı için saha görevine çıkması yasaklanmıştı. Birkaç ay önce İtalyanlarla savaştığımızda, Roman'ın onu saha görevine gönderirken aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordum. Herif resmen saatli bombaydı. Eğer bilmiyor olsaydım, Roman ile onun aynı babanın çocukları olduğunu asla tahmin edemezdim.

Sergei'nin Bratva'ya gelmeden önce ne yaptığını Roman ve Maxim dışında kimse bilmiyordu ama benim şüphelerim vardı. Bizim camiamızdaki herkesin tabanca ve tüfek konusunda becerikli olması gerekirdi. Sergei karşısına çıkan her silah konusunda becerikliydi, dürbünlü tüfek, ağır saldırı tüfekleri, hatta bomba atar bile. Ayrıca her türden patlayıcı konusunda uzmandı: ev yapımı ve profesyonel yapımlar. Ordu eğitilmiş bir öldürme makinesi, muhtemelen gizli operasyonlardandı.

“Anlaştığımız şeyi unutma,” dedim. “Şoförle adamlar ilgilecek. Ben kızı çıkarırken sen tıra teçhizatı takıp bekleyeceksin. Sakın plandan sapma. Ayrıca sakın tırı ben hâlâ içindeyken patlatma Sergei.”

“Bu akşam gerginsin.”

“Bunu mümkün olduğunca hızlı bitirmek istiyorum. Karım eve dönmemi bekliyor ve tek parça halinde olmamı istiyor.”

“Evlendiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Şey, belki sen de denemelisin.”

Cevap vermeden önce birkaç dakika boyunca önümüzdeki yola baktı. “Denedim zaten. Sonu iyi bitmedi.”

Hareketsizleştim. Sergei'nin evlendiğini bilmiyordum. “Ne oldu?”

“Onu öldürdüm.” Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. “O gırtlığımı kesmeye çalıştıktan hemen sonra.”

“Siktir, Sergei.”

“Evet. Kendi bıçağımla. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?”
Dumanı üfledi ve birkaç metre önümüzdeki tıra odaklandı.

Ona baktım ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. “Uyumuyorsun. Yine.”

“Öldüğümde uyuyacağım.”

Tır sağa sinyal verip çıkışa yöneldi. Sergei, Dimitri’yi aradı.

“Otobandan çıktı ve size doğru geliyor. Tahmini varış süresi yedi dakika,” diye bağırp telefonu panele attı ve arkasına yaslanırken ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı. “Aksiyonu özledim, anlıyor musun?”

O gülümsemeyi biliyordum. Boku yemiştik.

“Siktir!” Levveyi bir kez daha tırın kargo kapılarının altına soktum ve kaldırmaya başladım ama kapıları geriye doğru kaydıran mekanizma çalışmıyordu.

“Sergei! İşin bitti mi?”

Sesi tırın altından geldi. “Bir tane daha.”

“Lanet alanı patlatacak kadar şey koydun zaten. Onu bırak ve buraya gel, kapı sıkışmış.”

Sergei tırın altından yuvarlanarak çıkıp yanıma geldi.

“Sen levveyi orada tut, ben kızı alacağım,” deyip telefonunun fenerini açtı ve tırın içine atladı.

Ayak seslerinin içeri doğru hareket ettiğini duydum, sonra kutuların hareket ettirilme sesi geldi.

“Orada mı?” diye sordum.

“Onu bulamıyorum. Burada olduğunda emin... Ah, siktir!”

Biraz daha hışırtı ve bir şeylerin hareket ettirilme sesi geldi.

“Sergei?”

“Onu buldum. Siktir, kötü halde.” Adımları yaklaştı.
“Kapıyı tut.”

Levyeyi aşağı doğru bastırıp kapıyı biraz daha kaldırdım, sonra Sergei kızı dışarı taşıyabilsin diye kapıyı altından tutup başımın üstüne doğru ittim. Kollarında gevşek bir kadın bedenini taşıyarak kısmen kaldırılmış kapının altından eğilerek geçti ve aşağı atladı. Kadının yüz hatlarını görmenin imkânı yoktu çünkü karmakarışık saçları suratının her yanına dağılmıştı. Tek görebildiğim yırtık pırtık şortu ve tişörtü ile gevşekçe sarkan ince bir koldu. Bir deri bir kemikti.

“Varya’yı arayıp doktoru getirmesini söyleyeceğim.” Tırın kapısının düşmesine izin verdim. “Onlarla güvenli evde buluşabiliriz.”

“Hayır. Onu benim evime götürüyorum.”

“Ne? Sen deli misin?”

“Onu yanımda götürüyorum, dedim.”

Sergei’nin gözlerinde tuhaf bir bakış vardı, sanki kıymetli yükünü yaklaşan herkese karşı savunmaya hazırды. Roman bunu duyunca kafayı sıyıracaktı.

“Neyse ne. Onu arabaya götür, tırı patlat ve buradan defolup gidelim.”

Arabaya giderken Dimitri’yi aradım ve adamları alıp ortadan kaybolmasını söyledim. Sergei’nin kızı arka koltuğa bırakıp öne oturmasını bekliyordum ama bunu yapmak yerine kızın etrafındaki kollarını daha da sıktı ve arkaya geçip onu kucağında tuttu. Başımı iki yana sallayarak arabayı çalıştırdım ve otobana giden toprak yola girdim.

“Hazır mısınız?” Dikiz aynasından baktım ve Sergei’nin kollarındaki kıza baktığını gördüm. “Tanrı aşkına, Sergei! Siktiğimin kumandasını al ve içine sıçtığımın tırını patlat artık.”

Başını hızla kaldırdı, gözlerini kısıtı ve bana pis pis gülümse-di. Efsanevi bir patlama geceyi delip geçti. Gözlerim büyüdü. Zaman ayarlı bomba mı kurmuştu? Eğer kızı alması birkaç da-kika daha uzun sürmüş olsaydı piç kurusu üçümüzü de havaya uçurabilirdi.

Telefonumu alıp Bruno Scardoni'nin numarasını aradım.

"Sevgili kayınpederim." Gülümsedim. "Bratva selamlarını gönderdi."

Telefonu kapatıp sonra Roman'ı aradım. "İş tamam."

"Her şey planlandığı gibi mi gitti?"

"Aşağı yukarı." İç çektim.

"Siktir. Ne yaptı? Sergei, biliyorum o olduğunu."

"Kızı kendi evine götürmek istiyor."

"Harika. Resmen harika. Ona de ki... biliyor musun, umu-rumda bile değil. Varya'yı oraya göndermeli miyim?"

"Evet. Doktoru da. Kız zar zor hayatta."

"Harika amına koyayım. Yarın sabah sekizde burada olmanı istiyorum."

Telefonu yolcu koltuğuna atıp Sergei'nin evine sürdüm.

BÖLÜM

on dokuz

Bianca

KALKIP YATAKTA OTURDUM VE PAKHAN'IN EVİNE GİTMEK için hazırlanan Mikhail'i izledim.

“Ne zaman geri döneceksin?”

“Bilmiyorum.” Beni öpmek için eğildi. “İşim bitince sana mesaj atarım.”

“Tamam. Gidip Lena'yı uyandıracağım. Geç kalacak.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben onu hazırlarım.”

“Yapmak istiyorum. Hem ben saçını daha güzel yapıyorum,” diye işaret ettim ve yanağını okşadım.

Mikhail gidince Lena'nın odasına yöneldim, şifonyerinden sevimli pembe pantolonu ve onunla uyumlu pembe fırırları olan tişörtünü çıkardım, sonra gidip yatağında yanına oturdum. Burnuyla oynayarak onu uyandırana kadar tam iki dakika harcadım.

“Bianca, Bianca, beş dakika daha!”

İç geçirdim, birkaç teli saçı yüzünden geriye çektim ve sırtımı duvara yasladım. Beş dakika daha bekleyebilirdik.

Ben Lena'nın "çok örgülü" saç stilini bitirdiğim sırada Sisi geldi. Lena çantasını almak için koşup kapıya yöneldi ama sonra dönüp bana doğru koştu.

"Bianca, Bianca." Eğilip yanağımdan öptü, sonra Sisi'nin yanına gidip el salladı. "Sonra görüşürüz annecim."

Onun gidişini izlerken, bir sıcaklık hissi göğsüme yayıldı.

Tam duşumu bitirmiştım ki telefonum bir yerlerde çalmaya başladı. Gerildim. Beni kimse aramazdı, asla. Konuşamayan birini telefonla aramanın manası yoktu. Banyodan dışarı çıkıp oturma odasına doğru aceleyle gittim ve telefonumu aramaya koyuldum. Tam kanepedeki kırlentin altında bulduğum sırada çalmayı bıraktı, cevapsız aramaları kontrol edince Allegra'nın numarasını gördüm. Eğer o beni arıyorsa bir şeyler olmuş olmalıydı. Üstümü giyinmek için yatak odasına giderken onu aradım.

"Bianca," dedi çalar çalmaz. "Hemen buraya gelmen lazım. Acele et. Konu Milene."

Hat kapandı ve bir korku hissi karnıma çörekledi. Milene'ye ne olmuştu? Niçin bana bir şey söylememiştii?

Onu tekrar aramayı denedim ama cevap vermedi, o yüzden bulabildiğim ilk şeyleri üstüme geçirip telefonumu ve çantamı aldım, sonra daireden dışarı koştum. Kaldırıma çıkınca taksi bulmak için etrafıma bakındım, Milene'nin başına gelebilecek şeylerin ihtimaliyle öyle dikkatim dağılmıştı ki tam önümde duran arabayı fark etmedim.

"Bianca!" Arabadan babamın sesi geldi. "Hadi gidelim."

Yolcu kapısını açtı ve ben de hiç düşünmeden arabaya bindim. Kapıların kilitlenme sesiyle birlikte babama dik dik bak-

mak için başımı kaldırdım, gözlerinde bir düşmanlıkla bana bakıyordu.

“*Cara mia*,” dedi hırlarcasına ve yüzüme öyle bir güçle vurdu ki bayıldım.

Roman'ın evinin önüne park ettiğim sırada telefonum gelen mesajla çınladı. Bianca olduğunu düşünerek mesajı açtım ve kanım buz kesti. Bianca'nın elleri arkadan bağlı şekilde, eski bir tekli koltukta oturan fotoğrafıydı. Başı yukarıdaydı, fotoğrafı çeken kişiye yüzünde öfkeyle bakıyordu. Yanağının çoğunu büyük, kırmızı bir iz kaplıyordu, dudağı patlamıştı ve ağzının kenarından aşağı ince bir kan sızıntısı vardı.

Elimdeki telefon çaldı, Bruno Scardoni'nin numarasını gösteriyordu.

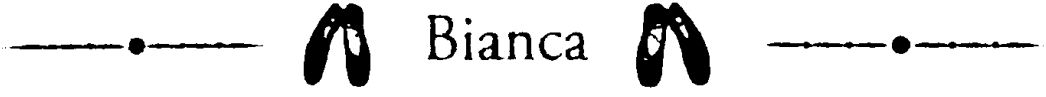
“Seni öldüreceğim Bruno,” dedim telefonu açtığım anda. “Yavaş ve acı verici olduğundan emin olacağım.”

“Sana adresi yollayacağım. Yalnız gel, yoksa onun canını yakarım.”

Telefonu kapattıktan sonra banliyölerdeki bir yerin adresi mesajla geldi. Arabayı geri vitesine taktım ve gazı kökledim.

Chicago'nun kenar mahallelerindeki yıkık eve ulaşmam bir saatimi aldı. Fazla uzamış çimenlerle ve otlarla sarılmış, dökülen bir yapıydı. Yanında iki araba park edilmişti, menteşelerinden çıkmış bir ön kapının hemen önündelerdi. İki adam kapının iki yanında duruyordu, bir diğeri de arabalardan birinin yanındaydı.

Denis'e hızlıca bir mesaj gönderip hemen buraya gelmesini söyledim, sonra koltuğumun altından tabancamı çıkardım ve eve yöneldim.

Babamın elinde silahla karşımdaki yıpranmış kanepede arkasına yaslanmasını izledim. Beni öldürmezdi. O kadarını biliyordum. Bruno Scardoni pisliğin teki olabilirdi ama kendi kızını öldürmezdi. değil mi? Neler olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama bir şeylerin olduğu barizdi. Büyük bir şey olmalıydı çünkü babamı hiç bu durumda görmemiştim. Giydiği takım elbise kırış kırıştı. Genelde özenle arkaya doğru yatırdığı saçı karmakarışık ve duruşu rahat olsa bile dizindeki eli hafifçe titriyor, başparmağıyla bacağına hızla bir desen çiziyordu. Belirtilerini biliyordum. Kızgındı ama gözlerindeki bakışa bakılırsa korkuyordu da.

İyi değildi.

“Her şeyi planlamıştım. Mükemmeldi,” dedi arkamdaki duvara bakarak. “Her detay. Kusursuzdu! Bratva’yı Arnavutlarla savaşa çekecektim, sonra da işlerini ele geçirecektim. Düğündeki silahlı saldırgan bana elli bine patladı, o orospu çocuğu kocanı öldürmesi gereken sersemler yüz elli bin daha. Aptal herifler.”

Ona şok içinde bakakaldım. Bütün ailemiz o düğündeydi. O adamlar bizi takip etmeye başladığında Mikhail’le aynı arabadaydım, ikimizi de öldürebilirlerdi. Umurunda mıydı ki?

“Her şeyin planlandığı gibi gideceğine öyle güveniyordum ki, ta ki kocan dün gece sevkiyatımı havaya uçurana kadar. On beş milyon. Gitti. Muhtemelen Don şimdiye öğrenmiştir. Birtim ben.”

Başını eğip bana baktı ve yüzüne deli gibi bir gülümseme yayıldı. “Fakat yalnız gitmeyeceğim. Yapacağım son şey olsa bile o orospu çocuğunu geberteceğim.”

Bir arabanın yaklaşma sesi kulaklarıma ulaştı ve kanım buz kesti. Hayır. Lütfen Tanrım, hayır. Son yarım saattir çözmeye

çalıştığım bağlarımı daha çok çektim. Sağ bileğim zaten soyulmuştu. Sadece ipi biraz daha gevşetmem gerekiyordu, sonra elimi çekip çıkarabilecektim.

Evin önünden bir silah sesi geldi. Hızla iki tane daha.

“Siktiğimin piçi.” Babam kanepeden kalkıp bana doğru yürüdü.

Ellerimi saklamak için arkama doğru yaslandım. Sağımda durup silahını şakağıma dayadığı anda Mikhail içeri daldı. Bakışlarımız buluştu ve bir an için, tek yapabildiğim onun orada donakalmasını izlemek oldu, dışarıdan son derece kontrollü görünüyordu. Koyu mavi gözü şakağımdaki silaha odaklandı.

“Adamlarımı öldürdün mü?” diye hırladı babam.

“Evet. Bianca’yı bırak. Bu ikimizin arasında Bruno.”

“Hiç sanmıyorum. Sanırım bunu izlemesini tercih ederim. Zaten bunların hepsi onun hatası. Değil mi *cara mia*?” Bana öyle bir nefretle baktı ki nefesim ciğerlerimde sıkıştı. “Hayatında bir defa olsun söylediğim şeyi yapamadın. Seni Bratva’nın Kasabı’yla evlendireceklerini duyduğumda öyle heyecanlanmıştım ki. Ah, yaptığım planlar. Aslında merak ediyorum... ona niçin kasap dediklerini biliyor musun?”

“Bruno, yapma,” dedi Mikhail.

“Ah, ona anlatmadın mı?” Babam kahkaha attı, iki parmağıyla çenemi tuttu ve başımı çevirdi, böylece yine Mikhail’e bakıyordum. “Kocana bak, *cara mia*. Onun Bratva için ne yaptığını biliyor musun?”

Mikhail bana gözünü dikmiş bakıyordu, vücudu gergin ve çenesi kaskatıydı ama hiçbir şey söylemedi. Uyuşturucu sevkiyatıyla ilgilendiğini zaten biliyordum, o yüzden niçin bir şey söylemediğini anlamıyordum.

“İnsanlara işkence ediyor, Bianca. Buna ‘bilgi alma’ demeyi seviyorlar ama gerçekte onları dövdüğü, kestiği ve onları konuş-

turmak için ne gerekiyorsa yaptığı anlamına geliyor. Ona iyice bak ve uğruna aileni sattığın adamın aslını gör.”

Mikhail’e baktım, onun bir şey söylemesini, bana babamın yalan söylediğini söylemesini istiyordum. Söylemedi. Elini yumruk yapıp yavaşça göğsüne doğru kaldırdı ve daire şekli yaptı, koyu mavi gözü tüm bu süre boyunca üzüntüyle beni izliyordu. Bu, “Üzgünüm,” demekti.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Yaşadığımız dünya boku yemiş bir yerdi. Bunu hep biliyordum ve Mikhail’in o suç dünyasının bir ürününden başka bir şey olabileceğine inanarak kendimi kandırmıyacaktım. Sahip olduğum her parça kıyafet, yediğim her lokma yemek kanla kazanılan parayla ödeniyordu. İkiyüzlü değildim ve öyleymiş gibi yapmayacaktım. Şiddete göz yumar mıydım? Hayır. İhtiyacım olan bilgiyi almak için birine işkence edebilir miydim? Muhtemelen hayır.

Gözlerimi açtım ve doğruca mavi gözüne baktım. Yaptığı şey yüzünden Mikhail’i daha az sever miydim? Hayır. Boktan bir dünya, boktan insanlar yaratırdı. Muhtemelen ben de onlardan biri idim çünkü gerçekliğimi olduğu haliyle kabul ediyordum.

“Seni seviyorum.” Dudaklarımı oynatarak Mikhail’e bunu söyledim ve dudaklarıma odaklanırken hareketsizleşmesini izledim.

“Tanrım, ona âşıkısın,” dedi babam hayretle ve sonra kahkahalara boğuldu. “Ama endişe etme, güzelsin. Seni evlendireceğimiz başka bir canavarı kolayca buluruz.” Mikhail’e döndü. “Şarjörü çıkar, silahını at.”

Hayır, hayır, hayır. Mikhail’in şarjörü çıkarmasını ve sonra silahı önündeki yere atmasını izledim.

“Köşedeki kaloriferin üstünde kelepçe var.” Babam başıyla odanın diğer tarafını gösterdi, silahı hâlâ kafama dayalıydı. “Kendini kelepçele.”

Mikhail'in kalorifere doğru yürüyüşünü, yere oturuşunu ve kelepçenin bir tarafını kendi sağ bileğine, diğerini de boruya kapatmasını izlerken karnım panikle doldu. Babam onu öldürecekti.

"Bruno, lütfen. Bırak Bianca gitsin. Benimle ne istersen yapabilirsin ama kızının gitmesine izin ver."

"Bilmiyorum..." Silahını indirip Mikhail'e doğru birkaç adım attı. "Sanırım seni öldürmemi izlemesine izin vermeliyim. Belki bu onu daha akli başında yapar."

Dağlayan acıyı görmezden gelerek bağlarımı tüm gücümle çektim, elimi sağa sola çevirdim. Elimin serbest kaldığını hissettiğim anda bir silah sesi havayı delip geçti. Başımı hızla kaldırdım ve Mikhail'in omzundaki bir yaradan kan akmaya başlamasını dehşetle izledim.

"Seni öyle kolayca geberteceğimi sanmadın herhalde? Burada birkaç kurşunum var ve sadece sonuncunun ölümcül olacağından emin olacağım." Babam Mikhail'e doğru bir adım daha attı ve başını yana yatırdı. "Şimdi nereyi seçmeliyim? Belki bacağına? Ya da diğer omzuna mı? Bu senin uzmanlık alanın, bana yol gösterebilirsin."

Ayağa fırlayıp Mikhail'in kapının yanındaki yerde duran silahına doğru koşurdum.

"Bianca!" diye bağırdı babam. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Bırak silahı. Kendine zarar vereceksin, seni salak!"

Mikhail aynı anda, "Dışarı çık, kaç!" diye haykırdı. "Hemen dedim, Bianca!"

İkisini de duymazdan geldim. Kaçmayacaktım ve kesinlikle birine zarar verecektim. Fakat o kişi ben olmayacaktım. Mikhail'in önünde duran babama baktım, tek elimle silahı aldım, şarjörünü taktım ve horozu çektim. Birkaç saniyeden fazla vaktimi almadı, bunun pratiğini Angelo'yla defalarca kez

yapmıştım. Ayağı kalkıp silahı babama doğrulturken babamın gözlerindeki bakış paha biçilmezdi.

Birkaç saniye boyunca ikimiz sadece birbirimize bakarak orada durduk. babam beni değerlendirirken silahımı onun göğsüne dikmiştim.

“Sende o yürek yok, *cara mia*.” Babam gülümsedi ve Mikhail’e dönmeye başladı.

Doğru. sanırım bende babamı öldürecek yürek yoktu. Derin bir nefes aldım, baldırına nişan alıp tetiği çektim.

Bruno Scardoni haykırdı ve silahı elinden düştü. Yere yığılıp kanayan bacağına tuttu.

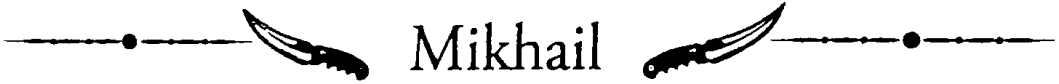
Birkaç adım daha atıp tam önünde durdum.

“O benim için,” diye hırıltıyla konuştum, sonra tekrar nişan aldım -bu defa omzuna- ve ateş ettim. Vücudu sarsıldı ve geriye doğru düştü. “Bu... kocam için.”

Babamın zırlamalarını görmezden gelip silahını odanın diğer tarafına doğru tekmeledim.

“Bianca, silahı bana ver bebeğim.”

Mikhail’e ve uzattığı koluna bakıp ona doğru yürüdüm, silahı boştaki eline bıraktım.

“Bianca, bana bak *solnyshko*.”

Gözlerini benimkine doğru kaldırdı, ağladığını gördüm.

“Onu öldürebilir miyim bebeğim?” Yerde nefes nefese yatan Bruno’ya doğru baktım. Eğer Bianca burada olmasaydı çoktan ölmüş olurdu ama o benden istemediği sürece onun önünde babasını öldürmeyecektim.

Başını iki yana salladı, tişörtünü çıkardı ve sıkıp tortop yaptı. Önümde sutyeni ve kot pantolonuyla çömelip tişörtünü kanayan omzuma bastırdı. Elim hâlâ kalorifer borusuna kelepçeliydi ve omzum acıyla haykırıyordu ama anahtarı bulması için onu o pisliğin yanına yollama riskine girmeme imkân yoktu. Boştaki kolumu ona dolayıp onu göğsüme dayadım, elimdeki silahın tenine değmediğinden emin oluyordum.

Kapı duvara çarptı ve Denis silahını çekmiş halde içeri dalıp etrafına bakındı.

“Gözler aşağıda,” diye bağırdım. Benim dışımdaki kimse karımı yarı çıplak görmeyecekti, bulunduğumuz şartların canı cehennemeydi.

“Kelepçenin anahtarı.” Başımla Bruno’yu gösterdim. “Bacağının etrafına bir şey bağlayıp Maxim’i ara da onu alıp Don’una teslim etmesi için birini yollasın.”

Denis anahtarları Bruno’nun cebinde buldu ve kelepçeyi açmak için bana doğru koştu.

“Seni hastaneye götürmemiz lazım patron,” diye fısıldadı.

“Hayır. Doktora gidelim. Gerekli olmadıkça silah yarasıyla hastaneye gitmem. Senin arabanı alıyoruz.”

“Neden kusan veya kanaması olan yolcuları götürmek için hep benim arabamı alıyoruz?” diye mırıldanırken Maxim’i aradı.

Tek parmağımı Bianca’nın çenesinin altına koyup başını kaldırdım. “Sen iyi misin, *dusha moya?*”

Elimi tuttu ve omzuma bastırdığı tişörtün üstüne yerleştirdi, elleriyle yüzümü avuçlayıp beni öptü.

“*Hayır. Ama olacağım.*” İşaret diliyle bunu söyleyip beni tekrar öptü.

“Bazı kurallar belirlememiz gerekiyor. Sana kaçmanı söylediğimde kaçacaksın, Bianca. Bu açık mı?”

“*Ve seni ölüme mi terk edeyim?*”

“Evet.”

Bruno onu öldürebilirdi. Öldüreceğini sanmıyordum ama onun zarar görme ihtimali yüzde bir olsa bile, hayatını riske atacak değildim.

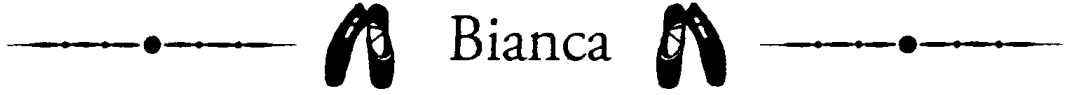
“*Sana bunun sözünü veremem. Üzgünüm.*”

“Bianca, bebeğim, eğer bana söz vermezsen seni eve kilitle-
rim ve kapıya da iki adam dikerim. Orada yaptığın şey için sana
çok kızgıyım. Lütfen bu konuda beni sınama.”

“*Tamam.*”

“Tamam, ne? *Tamam, dediğini yapmaya söz veriyorum mu?*”

Pis pis gülümsedi, kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı.

Başımı Mikhail'in göğsünden kaldırıp babama bakmama sebep olan şey neydi bilmiyordum, birkaç adım ötede, Mikhail'in arkasında yatıyordu. Bir anlığına baygınmış gibi göründü ama sonra gözlerim ceketinin içinde duran sağ eline kaydı. Her şey ağır çekimde gibi oldu. Elini ceketinden çıkardı, bir silah tutuyordu, gözlerinde delice bir bakış ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Silahını Mikhail'in sırtına çevirdi. Mikhail'in etrafından geçip babama doğru koşmaya başladım. Birisi bağıırıyordu. Güçlü bir kol karnımdan tutup beni çevirdi, sırtım Mikhail'in geniş göğsüne yaslandı. Arkamda bir yerde iki el silah sesi geldi, neredeyse aynı anda. Mikhail'in irkildiğini ve öne doğru adım attığını hissettim, yine de vücudumu kendisine dayalı tuttu. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

“Bir daha asla benim için kurşun yemeye yeltenme,” diye fısıldadı kulağıma.

Mikhail’in etrafımdaki kolu gevşerken Denis babamın hareketsiz bedeninden uzaklaştı, sonra dönüp bize doğru koştu. Bir soluk verdim, her şey sona erdiği için minnettardım ve kollarımı Mikhail’e doladım. Gömleği ıslaktı. Sağ avcumu çektim, kırmızıydı. Başımı kaldırıp Mikhail’e bakarken karnımda dehşet birikti. Mikhail öne doğru sendeledi ama Denis onu yakalamayı başardı.

“Arabamı getir!” diye bağırdı Denis. Mikhail’in kolunu kendi omzuna doladı ve onu kapıya doğru sürükledi. “Hemen Bianca!”

Koşmaya başladım.

BÖLÜM

Yirmi

Bianca

OMZUMDA BİRİNİN ELİNİ HİSSETTİM VE GÖZLERİMİ AÇTım. Nina yanımdaki sandalyede oturuyor, beni izliyordu. “Haber var mı?” diye sordu. Başımı iki yana salladım.

Dün hastaneye geldiğimiz anda Mikhail’i ameliyata almışlardı. Dört saat sürmüştü. Doktor, kurşunun akciğeri sıyrıp geçtiğini ama her şeyin yoluna gireceğini ve bugün onu yoğun bakımdan çıkaracaklarını söylemişti. Hemşirenin gelip onu hangi odaya götüreceklerini söylemesini bekliyordum ancak iç kanamasının başladığını ve onu acilen tekrar ameliyata almak zorunda kaldıklarını söylemişti. Bu, altı saat önceydi.

“Denis senin için kıyafet getirdi,” dedi Nina ve elime uzandı. “Bir havlu ve biraz da banyo malzemesi. Duş alıp üstünü değiştirmen lazım. Sonra da bir şeyler yemelisin.”

Denis’in verdiği cekete sarınıp başımı iki yana salladım. Birisi bana Mikhail’in iyi olduğunu söylemek için gelene kadar bu sandalyeden ayrılmayacaktım.

“İki kapı ileride boş bir oda var. En fazla on dakikaya dönmüş oluruz. Roman burada kalacak ve bir haber getiren olursa bizi arayacak. Eğer Huysuz seni böyle görecektir olursa anında boşar, bunu biliyorsun değil mi?”

Birkaç adım sağımda duran Pakhan’a baktım, başını salladı. “Hemen burada olacağım ve eğer doktor çıkarsa gelip sizi alacağım.”

Bacaklarımı altımdan çıkardım ve yavaşça ayağa kalktım. Kaç saattir aynı pozisyonda olduğumu hiç bilmiyordum, bacaklarımın sanki kan dolaşımı durmuş gibi kaskatı olduğunu hissettim. Duş almam, dişlerimi fırçalamam ve çantanın içinde bulduğum kot pantolon ile tişörtü üstüme geçirmem on dakikadan az sürdü. Kullandığım bakım ürünlerini toplayıp geri çantaya yerleştirirken dipteki katlanmış, gri kapüşonluyu fark ettim. Onu çıkarıp tekrar ağlamaya başladım. Mikhail’den çaldığım kapüşonluydu. Denis muhtemelen benim olduğunu düşünerek onu da almıştı. Üşümüyordum ama yine de giydim ve bekleme salonuna döndüm.

Nina içeri girdiğimde bana bakıp gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Kahretsin, tatlım. O şey Huysuz’un mu?”

Başımı salladım ve gözyaşlarımın tekrar akmasını engellemeye çalıştım.

Nina burnunu çekip beni kucakladı. “O iyi olacak, göreceksin.” Tekrar burnunu çekti. “Hadi bakalım. Sana yiyeceğin bir şeyler bulalım.”

Bir saat sonra doktor ameliyathaneden çıktı ve ameliyatın iyi gittiğini haber verdi. Eve gitmemizi ve yarın sabaha doğru gelmemizi çünkü Mikhail’in o saate kadar yoğun bakımdan çıkarılmayacağını söyledi ama ben başımı iki yana salladım ve yerime geri döndüm. Hiçbir yere gitmiyordum.

Koridorun ucundaki Roman ve Nina tartışmaya başladı ama sadece Roman'ın Nina'yı eğer eve gitmezse taşıyarak götürmekle tehdit ettiği kısmı yakaladım. On beş dakika sonra, takım elbiseli iki adam geldi. Gözlüklü, yaşça daha büyük olan adam Roman'a yaklaştı ve yanında getirdiği dizüstü bilgisayarı ona verdi. Koridorun uzak ucunda oturup bir şeyler konusunda tartıştılar. Diğer adam, gelip karşımda duran ve ellerimi ellerine alan Nina'nın peşinden geldi.

"Gitmem lazım. Roman eğer eve gidip biraz uyumazsam beni bağlamakla tehdit etti ama sabahleyin ilk iş buraya geleceğim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?"

Elini sıkıp başımı tamam anlamında salladım.

"Maxim ve Roman seninle birlikte kalacak." Başıyla ikisini gösterdi. "Maxim hemşireyle konuşup Mikhail getirilene kadar onun odasında kalmanı ayarladı. Biraz uyumayı dene."

Bunu yapmayı başarabileceğimi sanmıyordum ama yine de kabul ederek başımı salladım.

Nina gittikten birkaç dakika sonra hemşire geldi ve beni daha önce duş aldığım odaya götürdü. Pencerenin yanındaki kanepeye kendimi bıraktım, telefonumu çıkardım ve Sisi'ye mesaj atıp Lena'yı sordum. Neler olduğunu Lena'ya anlatmamıştık.

Telefonuma bakıp Milene'den gelen yirmi kadar mesaja baktım, Mikhail'in durumunu ve benim bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Bir tanesinde de babamın yarınki cenazesine gidip gitmeyeceğimi sormuştu. Mikhail'in durumunda değişiklik olmadığını söyledim, cenaze kısmını görmezden geldim ve telefonu yan tarafa attım. Bana kalırsa, umarım babam cehennemde yanardı.

Kahrolası otomat takılmıştı. Birkaç defa avcumla vurmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. İç çekip makineyi bıraktım ve binanın diğer tarafındaki kafeteryaya yöneldim. Hiç aç değildim ama bir saattir başımın döndüğünü hissetmeye başlamıştım, muhtemelen vücudum bana dün Nina'nın yedirdiği salatanın dışında hiç yemek yemediğimi söylüyordu.

Kafeteryanın kayan kapılarına yaklaştığımda camdaki yansımamı fark ettim. Saçlarım öyle dolaşıktı ki saldırıya uğramışım gibi görünüyordu. Yüzüm, gözlerimin altındaki koyu kahverengi torbalar haricinde hayalet gibi beyazdı ve bir saniyelğine içerideki insanların yanına gidip gitmeme konusunda tereddüt ettim. Üstümden tren geçmiş gibi görünüyordum ama umurumda bile olmadığına karar verdim. Bulabildiğim en ufak sandviç ile bir limonata aldım, ikisini de geri dönene kadar bitirdim. Köşeyi döndüğüm sırada bir hemşire odadan çıktı ve birkaç adımda yanıma geldi. Onu dün gecedен hatırlıyordum, bana battaniye vermeye gelmişti.

“Kocanızı odaya aldık. Hâlâ yatıştırıcı etkisinde ama yakında uyanacak, uyandığında beni çağırın, olur mu?”

Ben hiçbir şey söylemeyince gülümsedi ve garanti vermek için kolumu hafifçe sıktı. “O iyi olacak hayatım, endişe etme. Onunla konuşmayı dene, uyanmasına yardımcı olur.”

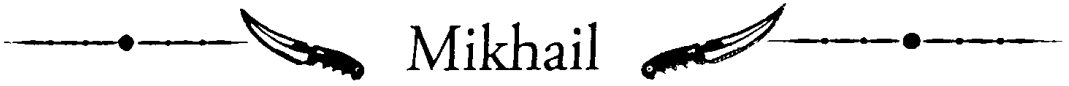
Roman ve Maxim koridorda benden birkaç adım uzakta duruyor, beni izliyorlardı. Sadece bir iki adım ötedeki açık kapıya doğru döndüm ama bacaklarım daha fazla yaklaşmayı reddetti. Nedendir bilmiyorum ama birdenbire içeri girmeye korktum. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. En sonunda ayaklarımı o birkaç adımı atmaya ikna ettim ve odaya girdim.

Mikhail başı yana çevrilmiş halde yatıyor, beyaz bir örtü onu göğsüne kadar örtüyordu. Yatağın yan tarafında bir serum askısı, birkaç hortum ve kablolar vardı. Bazıları tepesindeki ufak

bir monitöre bağlıydı ve bir an için kalbinin atışlarını gösteren çizgiye odaklandım.

Koşedeki sandalyeyi alıp yatağın diğer yanına yerleştirdim ve yavaşça oturdum. Elini tutup yüzüme koymak istiyordum ama ona zarar vermekten korkuyordum, o yüzden biraz daha yaklaştım ve yastığının yanına başımı koydum. Bir süreliğine onu öylece izledim, bu kadar hareketsiz olmasından nefret ediyordum, en sonunda uzanıp yanağını okşamak için cesaretimi topladım. Birisi göz bandını çıkarmıştı. Bu hoşuna gitmeyecekti.

Hemşire, onunla konuşmanın uyanmasına yardım edeceğini söylemişti. Bunu ne kadar iyi yapardım bilmiyordum ama elimden gelenin en iyisini deneyecektim.

Kulağımın yanındaki hafif bir sesle uyandım. Gözlerimi açmaya çalıştım ama başarısız oldum, o yüzden sese odaklandım. Başta kafamın içindeki bir titreşim gibiydi ama yavaşça bir sese dönüştü. Öyle güçsüzdü ki, fısıltıdan ibaretti ve kelimeleri anlamak için odaklanmam gerekti.

“Beni... çok korkuttun.”

Havada hastane kokusu vardı ama buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Başım sisle dolu gibi geliyordu.

Ses fısıldamaya devam etti. “İyileştiğinde... seni... boğacağım.”

Zihnim yavaşça rayına oturmaya, anımsamaya başladı. O eve gittiğimi ve Bruno’yu Bianca’nın başına silah dayamış halde bulduğumu. Babası silahını bana doğrulturken Bianca’nın babasına doğru koştuğunu. Neler olduğunu anladığımda beni ele geçiren paniği. Benimle kurşunun arasına girmeye çalışan

solnyshko'mu. Eğer kurşun bana değil de ona isabet etse ne yapardım bilmiyordum.

“Seni seviyorum... lütfen... uyan.”

Son kelimeleri kayboldu. Ne kadar zamandır konuşuyordu? Gözlerimi açmak için kendimi zorladım.

“Daha fazla konuşmak yok,” dedim hırıltıyla.

Bianca başını hızla yastığımdan kaldırdı. Üstüme doğru eğilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözümün önü pusluydu ve odada fazla ışık yoktu ama yine de gözlerindeki şişliği ve kızarıklığı, saçlarının dağınıklığını fark ettim. Bianca'yı bu halde gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Burnunu çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve işaret diliyle konuşmaya başladı ama ellerinin yaptığı şekilleri çıkaramadım.

“Bir halt göremiyorum bebeğim.” İç geçirdim ve eline uzandım. “Buraya gel.”

Başını iki yana salladı ama onu kendime doğru çektim. “Gel de yanıma uzan. Sorun yok.”

Başta isteksizdi ama sonra dikkatlice çıkıp yatağın kenarına uzandı ve yanıma doğru sokuldu.

“Lena'ya neler olduğunu anlattın mı?”

Parmak ucunun göğsümdeki hafif baskısını, harfleri çizişini hissettim.

H-A-Y-I-R.

“Güzel.”

Odanın kapısı açıldı ve Roman içeri girdi. Birkaç saniye bizi izledi, sonra yatağa yaklaştı.

“Hasar ne?” diye sordum.

“Akciğerde delinme ve iç kanama. Ameliyat ettiler. Doktor bir aya yeni gibi olacağını söylüyor.”

“Ne zaman eve gidebilirim?”

“İki hafta içinde.”

Ona bakum. "İki hafta hastanede kalmayacağım."

"Ne kadar kalmanı söylüyorlarsa o kadar kalacaksın." Roman böğürüp bastonunun sapıyla beni gösterdi. "Ayrıca sana ne yapmanı söylüyorlarsa tam olarak yapacaksın. Bu bir emirdir."

"Ya iş?"

"Sen dönene kadar ben devralacağım. İki ay izinlisin."

Ciddi olamazdı. "İki ay mı?"

"Kapa çeneni. Neredeyse ölüyordun," diye hırladı. "Eğer seni daha erken dönmüş görürsem Pavel'le yerini değiştiririm, kulüpleri sen alırsın. Anladın mı beni Mikhail?"

Dişlerimi sıktım. "Evet, Pakhan."

"Harika. Kendini daha iyi hissettiğinde ikinizi yemeğe bekliyoruz. Ayrıca boş zamanını karını balayına falan götürerek değerlendir. Bir daha iki aylık tatilin olmayacak." Odadan çıkmak için döndü, sonra omzunun üstünden baktı. "Vurulduğunu duyunca dün Sergei uğradı."

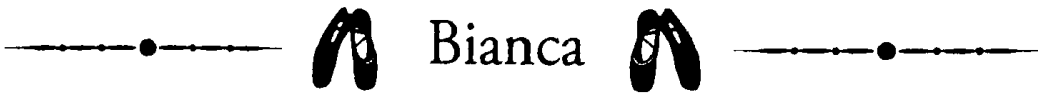
Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Buraya mı? Niye ki?"

"Evet. İçeri daldı, seni sordu, sana bir mesaj iletmemi söyledi, sonra da gitti."

"Ne mesajı?"

"Vurulmanla alakası olan insanların listesini ona mesajla iletmeni istiyor, hepsini öldürecekmiş. Bu hafta sonu boş olduğunu söyledi."

İç çekip başımı iki yana salladım.

Uzanıp elimi Mikhail'in beş günlük sakalında gezdirdim. Tuhaftı. Onu hep tertemiz tıraşlı halde görmüştüm. Sakalla

yara izleri daha az fark ediliyordu. Farklı görünüyordu. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Gülümseyip avcumu yine yüzüne sürttüm.

“Bırakmamı ister misin?”

Rahat bir şekilde soruyor ama tepkimi dikkatle izliyordu. Neyi kastettiğini biliyordum. Sakal bırakmaktan hoşlanmıyordu, bir keresinde bana söylemişti. Fakat eğer evet dersem bırakırdı çünkü benim yara izlerinin gizli olmasını tercih ettiğimi sanıyordu. Hâlâ anlamıyordu. Bence bugüne kadar gördüğüm en güzel adamdı.

“*Hoşuma gitti.*” İşaretle söyledim ve başını sallayıp jileti lava-boya indirdi. “*Ama seni sinekkaydı tıraşlı tercih ederim.*”

Jileti tutan eli hareketsizleşti.

“Emin misin?” diye sordu ve gözünde şüphe vardı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Başını aşağı doğru eğip onu öptüm. “Eminim Mikhail,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Tamam bebeğim.”

“*Benim yapmamı ister misin?*” Daha önce bir adamı tıraş etmemiştim ama omzu yüzünden sağ kolu hâlâ askıdaydı ve sadece sol elini kullanarak becerebileceğinden emin değildim. “*Dikkatli olacağım. Muhtemelen kendini kesersin.*”

Mikhail birkaç saniye boyunca beni izledikten sonra kahkaha attı. “Sanki bir önemi var da bebeğim.”

Gözlerimi kısarak baktım, çenesini parmaklarımın arasına alıp hafifçe sıktım. “*Benim için önemi var.*”

“Tamam, tamam.” Gülümseyip klozetin kapağını kapattı ve yavaşça üstüne oturdu. “Tamamen seninim.”

“*Aynen öyle.*” Başımı sallayıp lavabodan jileti ve tıraş köpüğünü aldım, sonra kocamı önceki yakışıklı haline geri getirme işine koyuldum.

İşimi bitirdikten sonra tıraş malzemelerini yerine koymak için döndüğümde, banyo kapısının arkamdan kilitlendiğini duydum. Dönüp baktığımda Mikhail'i bana pis pis gülümserken buldum.

Ağzımı oynatarak, "Hayır," dedim.

"Evet."

"Beş gün önce vuruldun. İki kere. Kilitli bir kapıyı gerektirecek hiçbir şey yapmıyoruz."

"Buraya gel."

"Hayır."

Elini uzatıp parmağını kotumun kemerine taktı ve bacaklarının arasında duruncaya kadar beni kendine doğru çekti. "Dön."

İç çekip itaat ettim.

"Söz dinleyen biriymişsin gibi davranmana bayılıyorum," diye fısıldadı kulağıma ve kot pantolonumun düğmesini açmaya başladı.

Sırtım göğsüne dayalı olduğundan ona işaret diliyle söyleyemediğim için, ona söylediği şeyle ilgili ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama elini kotumun içine kaydırduğında kelimeler dudaklarımda ölüverdi.

"Şimdiden ıslak mısın?" diye sordu ve parmağının içime girdiğini hissettim. "Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti, Bianca."

Omzumu ısırp bir parmağını daha ekledi ve nefesimi kesti.

"Ne diyorsun, seni boşaltmak ne kadar zamanımı alacak sence, hımm?" Klitorisimde yavaş, dairesel bir hareket yaptı. "Beş dakika?"

Gözlerimi yumup başımla onayladım.

"Bundan şüpheliyim bebeğim," diye fısıldadı, sonra klitorisimi hafifçe çimdikledi. "İki dakikadan fazla dayanamayacaksınız."

Göğsüne doğru yaslanıp bacaklarımı biraz daha genişçe ayırdım. Bu adamın eliyle yapabildiği şeyler... deliceydi.

“Gözler, Bianca.”

Gözlerimi açtım ve lavabonun üstündeki aynadan yansımalarımızı izledim. Mikhail’in eli bacaklarımın arasındaydı ve yüzünde kurt gibi bir gülümseme vardı. Parmağını çıkardığında çığlık atmak istedim ama sonra tekrardan içime sokuverdi ve başparmağını da klitorisime bastırdığında anında paramparça oldum.

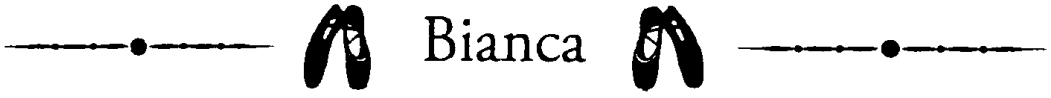
“Bir buçuk dakika olmadı bile bebeğim.” Omzumu öptü. “Sonra tekrar deneyeceğiz. Bir dakikanın altına indirebiliyor muyuz bir bakalım.”

Ahlaksız, ahlaksız adam.

SONSÖZ

Alrı hafta sonra

ELLERİMİ MIKHAIL'İN GÖĞSÜNE KOYDUM VE İŞARET Dİ-
liyle, “*Sana bir sürprizim var,*” dedim.
“Ah? Neymiş o?”

Dudaklarımın kendini beğenmiş bir gülümsemeye genişle-
mesine izin verdim, kravatını tuttum ve geriye doğru bir adım
çekildim, onu kendime doğru çektim. Mikhail'in kaşları havaya
kalktı ama peşimden geldi, benim iki adımına karşılık o bir
adım atarken onu oturma odasından spor odasına doğru götür-
meme izin veriyordu. Kravatını bırakmadan kapı kolunu çevir-
dim ve onu içeri sürükledim, hazırladığım ortamı gördüğünde
vereceği tepkiyi bekliyordum. Tavandan yere kadar olan pence-
relerin üstüne indirdiğim jaluzilere bakmak için eşikte durdu.
Odadaki tek ışık oturma odasından getirip köşelere karşılıklı
olarak yerleştirdiğim iki lambadan geliyordu. Odanın ortasına

yerleştirdiğim sandalyeyi fark ettiğinde dudakları kıvrıldı ama yorumda bulunmadı. Ona doğru parmağımı kıvırdım, onu uydurma tiyatro salonuma çektikten sonra sandalyeye varana kadar yönlendirdim.

“*Otur,*” dedim işaretle ve göğsünden hafifçe ittim.

Mikhail kendini sandalyeye bıraktı ve başını yana eğdi, sanki niyetimi anlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüyordu.

“*Gözünü kapat. Bakmak yok.*”

“*Pekâlâ.*” Gülümseyip arkasına yaslandı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra koşturarak köşeye gidip bir havlunun altına sakladığım tül eteğimi ve bale pabuçlarımı aldım. Elbisemi çıkarıp ayakkabıları, kısa üstü ve tül eteği giymem iki dakikadan az zamanımı aldı. Önce bir leotard* giymeyi düşünmüştüm ama daha sonrasında olacıklara engel olurdu. Birkaç saniye ikileme düşükten sonra külotumu çıkardım ve kenara attığım elbisemin üstüne bıraktım. Omzumun üzerinden Mikhail’e bir bakış attıktan sonra beklentiyle gülümsedim, müzik sisteminin sesini sonuna kadar ayarladım. Çalma listemin başına koyduğum duraklama kısmında, tek kolumu yumuşak bir yay çizercesine kaldırdığım dördüncü pozisyonumu aldım.

Chopin’in “Nocturne no.9” bestesinin başlangıç notaları odayı doldurunca Mikhail’in gözü açılıverdi. Gülümseyip ona bir öpücük attım ve başladım. Bir *piruet*** yaparak başladım, bacağımı havada bir *developpé**** ile yavaşça uzattım, *Kuşu Gölü*’ndeki açılışımdı, sonra farklı koreografilerden bir seriyle devam ettim. Mikhail gözünü kırpmadan beni izliyor,

* Dansçıların giydiği, tüm vücudu saran, tek parça esnek giysi veya mayo –çn.

** Vücudun tek ayak üzerinde tam bir dönüş yapması –çn.

*** Bacığın önce dize kadar çekilmesi, sonra öne, yana veya arkaya doğru açılarak gerilmesi –çn.

her hareketimi takip ediyordu. Erkeklerin hem sahnede hem de sahne dışında bana bakmasına alışkındım ama hiç kimse bana Mikhail'in baktığı gibi bakmamıştı. Sanki ben kıymetli bir şeydim ve eğer gözünü üzerimden ayırırsa kaybolmamdan korkuyordu. Şu kocam olacak adam, çok sersemdi. Kimse onu bırakmamı sağlayamazdı. Asla. Bir *arabesque* *pozisyonuna geçtim ve birkaç ufak adımla tam önünde durdum. Sonra külot giymediğimi fark ettiğinden emin olmak için bir *fouetté* **yaptım ve Chopin'in parçası bittiği anda durdum.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, dudaklarında ufak bir gülümsemeyle sadece beni izledi. Muhtemelen hazırladığım tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu ve John Legend'ın "All of Me" şarkısı odayı doldurduğunda tek kaşını kaldırdı. Gülümseyip öne çıktım, bacaklarının arasında durdum. İlk nakarat birbirimize dokunmadan, sadece bakışarak geçti ama koro kısmı girdiğinde sol elimi sağ yanağına koydum ve göz temasını bozmadan boştaki elimle göz bandını çıkardım.

"Her şeyimle," diye fısıldadım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Her şeyini... bebeğim."

Elini enseme koyarken beni inceledi, saçımı parmaklarının arasından geçirip sıktı. Kravatını çıkarıp gömleğinin önünü açtım. Mikhail tek kelime etmedi, sadece beni izledi, bu arada başımı hareketsiz tutmak için saçımı kavırıyordu. Sanki yüzümü gözünün önünde tutmak istiyor gibiydi.

Nakarat tekrar başladığında gömleğini çıkardım ve dudaklarımı yara izli sağ göz kapağına bastırmak için eğildim. "Bütün... kusurlarınla."

* Arabesque pozisyonunda, dansçı bir ayağını geride uzatır ve diğer ayağı üzerinde durur. Genellikle bir kol da yukarıda uzatılır ve dansçı narin bir şekilde poz verir -çn.

** Dansçının bir ayağını yerde tutarken diğer ayağıyla hızlı ve dengeli dönüşler yapmasını içerir -çn.

Derin bir nefes alıp yüzümü kocaman, sert ellerinin arasına aldı, dokunuşu inanılmaz hassastı. Gülümsedim ve parmağımla göğsüne bir kalp çizdim.

Neredeyse onu kaybedecek olmama inanamıyordum. O günün kâbusları hâlâ bana dadanıyordu ve geceleri göğsümü sıkı panikle uyanıyordum. Öne doğru uzanıp dudaklarımı onunkilere yapıştırtırken eski yara izlerini umursamadan ellerimi çıplak sırtından yukarı çıkardım. Fakat parmaklarımın altında çıkıntılı, yuvarlak izi hissettiğimde titredim ve onu kendime daha çok yapıştırdım.

Odada çok fazla ışık yoktu ama hafiften bulanık görüşümle bile, Bianca'nın gözlerinin kenarında toplanan yaşları görebiliyordum.

“Bebeğim? Sorun ne?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve alnını benimkine dayayıp parmağıyla sırtımdaki çoktan iyileşmiş kurşun yarasının etrafında bir desen çizdi.

“Bianca, bana bak bebeğim.”

Başını kaldırdı, çenesini parmaklarımın arasına aldım. “Ben iyiyim. Lütfen onu unutmayı deneyebilir misin?”

Elini enseme bırakıp başıyla onayladı ama yalan söylediğini biliyordum çünkü bir damla yaş kaçıp yanağından aşağı süzülüyordu. Dayanamadım. Yıllar boyunca, katlanamayacağım bir şey olmadığına inandım ama Bianca'nın benim yüzümden ağladığını görünce... dayanamadım.

“Seni yatıştırmamı ister misin, küçük kuzum?” diye sorup elimi göğsünden ve karnından aşağı indirdim, sonra tül eteğinin altına uzanıp parmaklarımı vajinasına bastırdım.

Hızla nefes aldı ve başını salladı, parmağımı içine kaydırđım. Sandalyeden kalkıp sağ elimle pantolonumun düğmesini açmaya koyuldum, sol elimi içinden çıkarmadım. Pantolonumdan kurtulmayı başarinca eteğinin kemerini tuttum ve yukarı çekip başından çıkardım, sonra onu çevirdim ve sırtını kendime dayadım, boşteki elimi beline doladım.

“Hazır mısın?” diye sorup burnumu boynuna sürttüm.

Başını salladı, belindeki tutuşumu sıkılaştırdıktan sonra onu kaldırdım ve spor odasının dışına yöneldim. Bianca kolumu sıktı ve bacaklarını birbirine bastırdı, ben onu taşıırken nefes nefeseydi. Ağırdan aldığımından emin oldum, yatak odasına giderken içindeki parmağımle onu kışkırtıp duruyordum ve yatağa vardığımız sırada çoktan boşalmanın eşiğindeydi.

“Henüz olmaz bebeğim.” Onu yatağın yanında yere bıraktım ve parmağımı yavaşça içinden çıkardım fakat uzanmak yerine yatağa çıkıp kenarında ayakta durdu ve avuçlarını göğsüme bastırdı.

“Sana...” diye fısıldadı, “çok fazla şey... söylemek istiyorum.”

“Hiçbir şey söylemene gerek yok Bianca.” Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, sonra ellerimi sırtından aşağı kaydırıp kıcını avuçladım. Yatakta onun tadına varmayı planlıyordum ama fikrimi değiştirdim. O yüzden bacaklarını belime dolayınca kadar onu çektim ve sırtını duvara yaslamak için döndüm. Kaya gibi sert aletimin üstüne onu yavaşça indirdim, içini doldurduğum sırada nefesinin kesilmesine bayılıyordum.

“Yarı körken bile her şeyi görebiliyorum bebeğim.” İçinden çıktım, sonra bir daha girdim. “Her.” Bir kere daha. “Bir.” Bir kere daha. “Şeyi.”

Bianca inledi, içine girip çıkışımın darbesiyle nefes alırken boynumun etrafına sardığı kollarını daha da sıktı. Genelde boşaldığında gözlerini kapatırdı ama bu defa onları apaçık tuttu,

titreyip hızla nefes verirken bana baktı. İçine daha önce hiç patlamadığım şekilde patladım, sonra ağzımı onunkine yapıştırdım, vücudunu kendime dayadım ve ikimiz de zirveden indikten çok sonra bile onu tutmaya devam ettim.

Kahretsin. Bir şeyler doğru değildi.

Hamuru biraz daha yoğurmaya çalıştım ama hâlâ parmaklarıma yapışıyordu. Ellerimdeki unu önlüğüme sildikten sonra kotumun arka cebindeki telefonumu çıkardım ve mesaj penceresini açtım. Lena'ya akşam yemeğine *piroški* yapacağıma söz vermişim ve bu hamuru doğru şekilde yapmam gerekiyordu, lanet olsun.

19.22 Bianca: Bir şeyleri batırdım, hamur sakız gibi oldu. Igor doğru ölçüleri mi verdi bir kontrol edebilir misin?

19.24 Nina: Biraz daha un katmayı dene. Her sordüğümde farklı ölçüler veriyor ve bilerek yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum. Muhtemelen kimse onun *piroški* tarifini alamasın istiyor. Roman'a onu biraz korkutmasını söyleyeceğim, belki o zaman boyun eğer.

19.25 Bianca: Lütfen yapma. Hahaha. Daha fazla un eklemeyi deneyeceğim. Sende ne var ne yok?

19.26 Nina: Roman Sergei'nin evinden az önce döndü. Evin içinden bir kasırga geçmiş gibi görüldüğünü söyledi. Sergei her şeyi parçalamış.

19.27 Bianca: Niye? Adamla hiç tanışmadım ama Mikhail'den duyduğum kadarıyla o biraz... dengesiz.

19.29 Nina: Yüzyılın en hafif tabiri, canım. Evine götürdüğü kız ortadan kaybolmuşa benziyor ve bu da kafayı sıyırmış. Gelmek ister misin?

Tam cevabımı yazıyordum ki ensemdede hafif bir dokunuş hissettim, ardından bir öpücük geldi.

"Dusha moya..."

Gülümsedim ve arkamı dönmeye koyuldum ama Mikhail kolunu belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladı. Burnunu boynuma sürterken sağ elini önümde tezgâha koydu, bir tane sarı gül tutuyordu. Narin çiçeğe gözlerimi dikerken ciğerlerimdeki bütün hava çıktı, çiçeğin sapına altın rengi işlemeleri olan geniş, sarı, ipekten bir kurdele sarılmıştı.

"En büyük hayranın olduğumu," diye fısıldadı kulağıma, "sana hiç söylemedim. Hâlâ öyleyim."

"Mikhail?" dedim, gözlerim hâlâ çiçeğe odaklanmış halde.

"Yaklaşık bir yıl önce, bir akşam bir poster gördüm, sanırım bir mağazanın vitrinindeydi. Yanından geçip gittiğimi ve sonra resme daha iyi bakmak için geri geri geldiğimi hatırlıyorum. Bir grup dansçıyı gösteriyordu. Bir tanesi hariç hepsi sarı kıyafet giyiyordu ve onları incelerken, hepsinin içinde niçin siyah giyen dansçının, kalanından daha parlak şekilde ışıldadığını merak ettim." Boynumun kenarını öptü. "Tıpkı bir güneş gibi."

Ona bakmam için beni çevirdi, yüzümü avcuna aldı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"O günden sonra gösterilerinden birini bile asla kaçırmadım. Seni seviyorum, küçük güneşim. *Solnyshkom.*"

Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. “Ben de seni seviyorum... Mikhail'im.”

Sevgili okuyucu,

Okuduğun için çok teşekkür ederim! Umarım bir yorum bırakmayı, diğer okuyuculara *Kırgın Fısıltılar* ile ilgili ne düşündüğünü haber vermeyi düşünürsün. Kısa bir cümle bile büyük bir fark yaratır. Yorumlar, yazarların yeni okuyucular bulmasına ve diğer okuyucuların da sevecekleri yeni kitaplar bulmalarına yardım ediyor!

SERİDE BİR SONRAKİ KİTAP

Kusursuzca Kusurlu Serisi

Sergei & Angelina

Kaçmak,

Tek yapabileceğim buydu

Ancak kafayı sıyırmış bir katilin ellerine düştüm.

Şimdi düşmanlarımdan uzak durmak için savaşıyorum

Ve istememem gereken bir adama âşık olmamaya çalışıyorum.

YAZAR HAKKINDA

Neva Altaj, yaralı anti-kahramanlar ile onlara âşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında şehvetli, modern mafya romanları yazıyor. Deli gibi kıskanç, kadınları için dünyayı yakmaya hazır, sahiplenici alfa erkekler hassas noktası. Kitapları oldukça ateşli ve beklenmedik dönüşlerle dolu olmasıyla birlikte, her defasında mutlu son garantilidir.

Neva okuyucularından haber almaktan hoşlanıyor, o yüzden ona ulaşmaktan çekinmeyin:

Websitesi: www.neva-altaj.com

Facebook: www.facebook.com/neva.altaj

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

